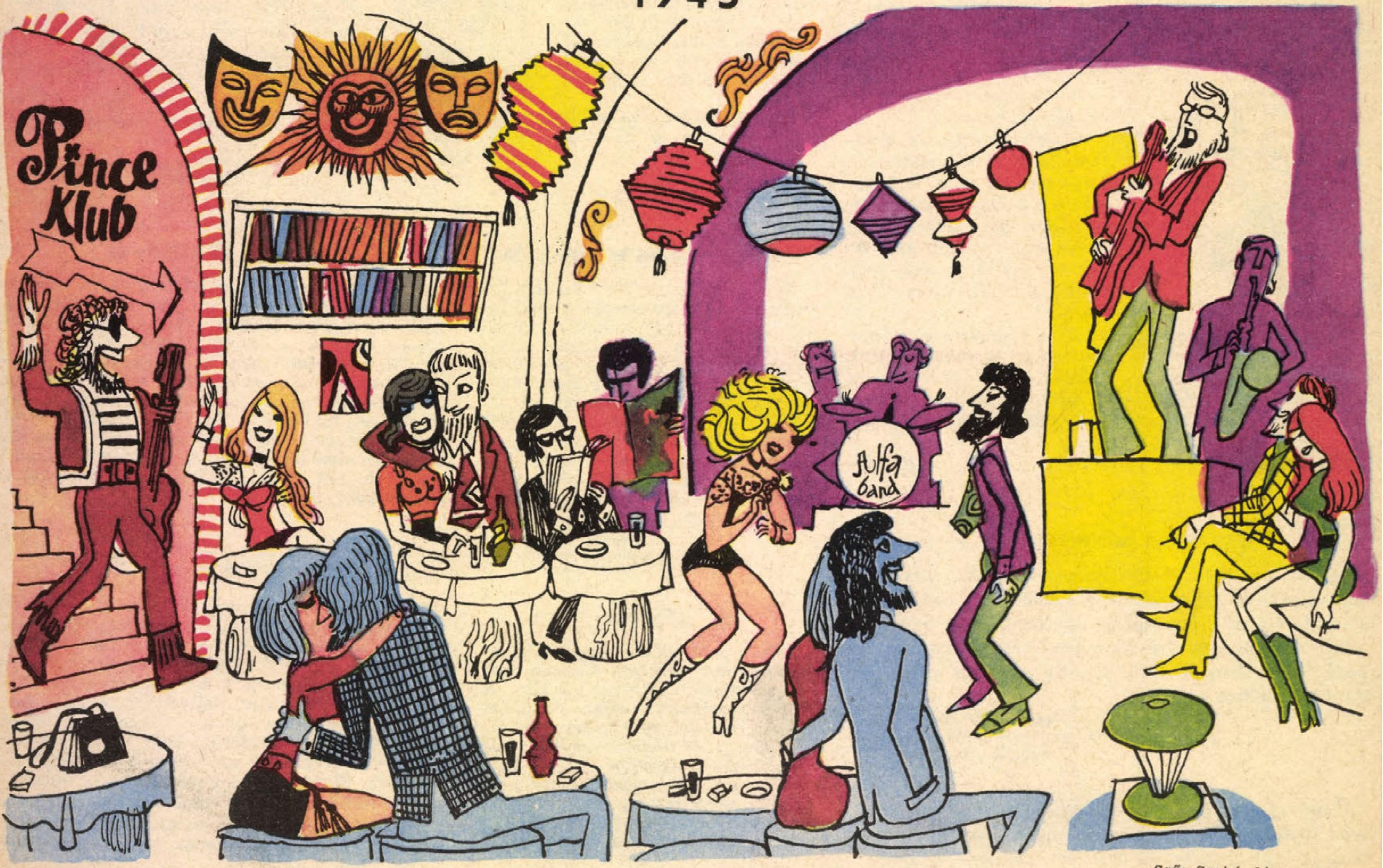
XXVIII. évfolyam, 14. szám Ára: 1,80 Ft 1972. április 6.

Ludas Matyi

EGY PINCE KARRIERJE

1945

Szűr-Szabó József rajza

1972

KEDVES LUDAS!

EGY ESTÉM A LUXORBAN

Balsorsom szombaton este, kilenc óta tájban, besodort a Luxor eszpresszóba.

Az első kellemetlen benyomás mindjárt a ruhatárban ért, ahol nyomatékosan közölték velem, hogy itt előre *kell* fizetni. Igaz is, mit lehet tudni, hátha

a „kedves" vendég inkább veszni hagyja az ezerforintos ballonkabátját, csak hogy meglóghasson az egyforintos ruhatári díjjal.

A második kellemetlen meglepetés akkor ért, amikor hosszas keresgélés után rábukkantam a mellékhelyiségre. Kültelki csapszékekben különb mosdókat lehet ma már látni. A Luxor pedig a város szívében van, a Szent István körúton.

Azt már nem is sorolom a kellemetlenségek közé, hogy hamarosan jött a pincér: szíveskedjek fizetni, mert váltás van. Ezt már megszoktam. Szinte alig tudok olyan napszakban beülni félóránál huzamosabb időre valahova úgy, hogy akkor fizessek, amikor én akarok.

Az igazi meglepetés háromnegyed tíz tájban ért, amikor egy fáradt, öreg takarítónéni végigment a termen és lecibálta az asztalokról a terítőt. Amikor megkérdeztem, miért teszi, annyit mondott csak: éjszakára nem maradhat itt. Hogy miért, nem indokolta. Talán attól tartottak, hogy elpiszkolódik? Aligha. A terítő, ami valaha ekrü színű lehetett, már galambszürkére szennyeződött.

Így aztán csupasz asztal mellett üldögélhetett hajnali négyig, a záróráig az, akinek volt kedve ottmaradni.

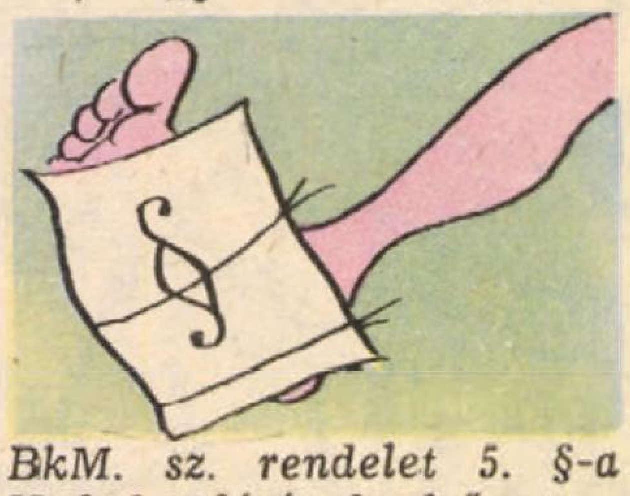
Nekem nem volt.

(r. b.)

FAPAPUCS

Tavaly tavasszal vásároltam egy gyógyfapapucsot, 158 forintért. Mellékeltek hozzá egy jótállási jegyet is, mondván, bármi problémám lenne, féléven belül, bátran küldjem vissza a papucsot a Ráckevei Járási Javító-Szolgáltató Ktsz címére, Kiskunlacházára.

Az egyik fatalp hamarosan kitöredezett, majd a bőr felsőrész is tönkrement. Becsomagoltam hát a fapapucsot és elküldtem Kiskunlacházára. Két nap múlva kaptam is egy ajánlott levelet, melyben közölték, hogy az 1/1964. (I. 11.)

BkM. sz. rendelet 5. §-a II. bekezdésének első mondata értelmében nem áll módjukban a fapapucs garanciális megjavítása vagy kicserélése. Mivel háztartásom nincs felszerelve hivatalos közlönyökkel, újabb levélben kértem a szövetkezetet, írják meg, mit is tartalmaz az a fejemre olvasott rendelet és miért van ellentétben az általuk kiadott garanciajegyben vállalt kötelezettségekkel?

Ezt a levelet tavaly októberben adtam postára, de mindmáig nem válaszoltak rá, még azt sem mondták: fapapucs.

És a papucsot sem küldték vissza, sem javítva, sem javítatlanul.

Pályi Lászlóné
Vác, Cserje utca 56.

ROST-TOLL

A tollforgató emberek — az iskolában, hivatalban vagy éppen a sajtó berkeiben, mint jómagam — örömmel üdvözölték a technika egy új vívmányát, a rost-tollat. A nemrég feltűnt írószerszám elmés keveréke a ceruzának és a tollnak.

Nem sokáig örvendezhettünk azonban e vívmánynak, mert a rost-toll zülleni kezdett. Előbb a hiánycikk kétes rangjára emelkedett. Ám hogy hű maradjak az igazsághoz, csak a fekete rost-toll lett hiánycikk. Zöld, vörös, hupikék, sőt sárga rost-toll minden mennyiségben kapható volt, csak a fekete után kellett tucatnyi írószerboltot végigszaladgálni. Nyomozásaim során több „előnyös" ajánlatot kaptam, hogy vegyek hat vagy tizenkét színes tollból álló sorozatot, abban akad *egy* fekete is.

Az utóbbi időben már kapható a fekete rost-toll, de letért a tisztesség útjáról. Sorozatosan beszárad. És milyen ravaszul! Ha a boltban kipróbálom, még ír, hazaviszem, rovok vele pár sort, beszárad, kész... Megkérdeztem az írószer-

boltban: mitől szárad be? Azt mondták, hogy az állástól. Hogy hol áll a rost-toll, azt nem tudom, mert közismert, ha valahol kapható, rövid idő alatt elhordják.

Még csak annyit, hogy vettem egy rost-tollat egy maszektól, igaz dupla áron, de csodák csodája, ez nem száradt be.

Vajon hogy csinálja?

(f—p.)

SZEMETES AZ ERDŐ

A napsütéses, kora tavaszi időjárás kirándulásra csábítja az embereket. A János-hegyről Makkosmáriára vezető turistaútvonalon, a főváros és Budake-

szi határában, szeméterdő fogadja a pihenésre, kikapcsolódásra vágyó turistákat. Pedig a fákon jól látható táblák figyelmeztetnek: „Szemét és törmelék lerakása tilos!"

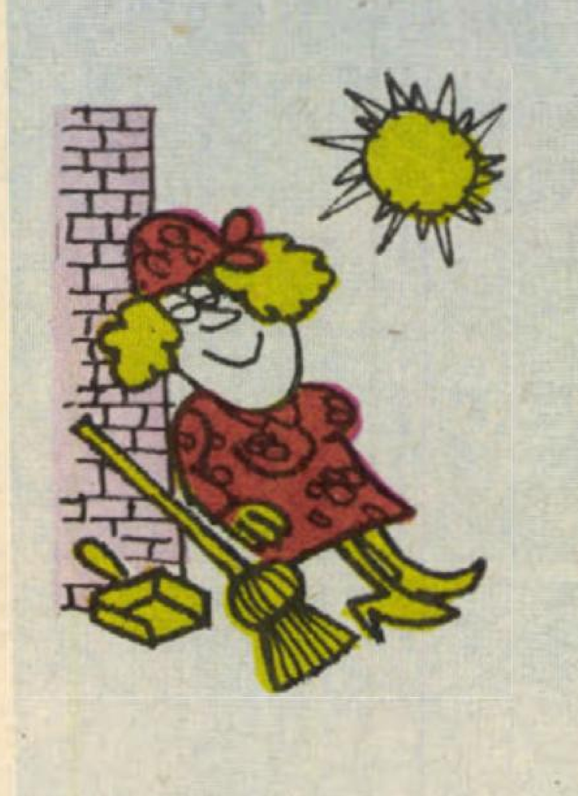
Nem lehetnek ijedősek a budakesziek, mert kutyába se véve a tilalmat, kocsiszámra szórják az erdő szélére a vas- és papírhulladékot, rozsdás fazekakat, konzerv- és festékdobozokat, kályhacsöveket, üveg- és téglacserepeket.

Különös módja ez a területhatár kihasználásának. Ahelyett, hogy a budakesziek a kertjük végében elásnák a hulladékot, az éj leple alatt inkább áthordják az erdőbe, amely már Budapest XII. kerületéhez tartozik.

Itt a kirándulások főszezonja. A természetbarátok joggal kérik, teremtsenek rendet, tisztaságot a budai hegyekhez tartozó erdőkben.

(f. i.)

PISZKOS A PERON

A rákoshegyi vasútállomást 1967-ben újjáépítették, a pályatest közepére peront építettek, amelyhez egy aluljárón lehet eljutni. Ezt az aluljárót és a peront szinte sohasem takarítják, s így az utasok kénytelenek a több hetes, sőt hónapos szemétben járkálni. Törődjenek egy kicsit többet a tisztasággal a MÁV-nál is!

Krieger István
Budapest, Rákoshegy

JAFFA A BONBONBAN

Az V. kerületi Vendéglátóipari Vállalat Bonbon eszpresszójával kapcsolatban a Ludas Matyiban megjelent bíráló megjegyzésekkel egyetértünk. A vállalat változtatott magatartásán és a vendégek kívánságának megfelelően, kimért Jaffa-szörpöt is árusít a többi üdítő ital mellett.

Dr. Takáts István
kereskedelmi főoszt. vez. h.,
Fővárosi Tanács

(Csak annyit szeretnénk megjegyezni, zárójelben: nem értjük, miért csak a Fővárosi Tanács illetékes főosztályának segítségével lehetett ezt elérni?! A szerk.)

VADGALAMBOK ELDORÁDÓJA

Nyíregyházán, a Terményforgalmi Vállalat Simai úti telepén a termény egy részét nyitott színekben tárolják; a környék madarainak nagynagy örömére. Valahányszor arra visz az utam, azt kell látnom, hogy sok ezer vadgalamb és veréb lakmározik ott. Egy-egy madár, igaz, csak néhány deka szemet fogyaszt el, de a sok kicsi így is sokra megy, különösen hosszú esztendők alatt. Nem lehetne védelmet találni a madárinvázió ellen?

Z. Kovács Sándor
gépkocsivezető,
Nyíregyháza

KÉNPOR

Kertészkedő ember vagyok, nagy előszeretettel forgatom Mohácsi Mátyás „Gyümölcstermesztés a házi és háztáji kertekben" című könyvét. Ebből olvastam ki, hogyan kell elkészíteni a permetezéshez az olcsó és gazdaságos mészkén-levet. Meg is fogadnám a bölcs tanácsot, de nem tehetem, mert bárhol keresem, kénport sehol sem kapok. Vajon hol keressem, hol találom?

Rácz Béla
Bp. XVII., Pásztortűz u. 56.

FÉNYT A FÜLKÉKBE!

A Baross téri aluljáró telefonfülkéibe lámpákat is szereltek be. Az aluljáró évek óta elkészült, de a telefonfülkék közül nyolcban a felszerelt lámpák sohasem működtek. Az éjjelnappal sötét fülkékben a telefonkönyvet nem lehet használni (ezért az itteni telefon igénybevételi lehetősége is korlátozott). Láttunk már embereket ezekben a fülkékben öngyújtó fényénél böngészni, gyufával világítva keresgélni a telefonszámokat. Félő, hogy lelkiismeretlenebbek ki fogják tépni a lapokat, hogy kivigyék a világosságra, lámpa alá!

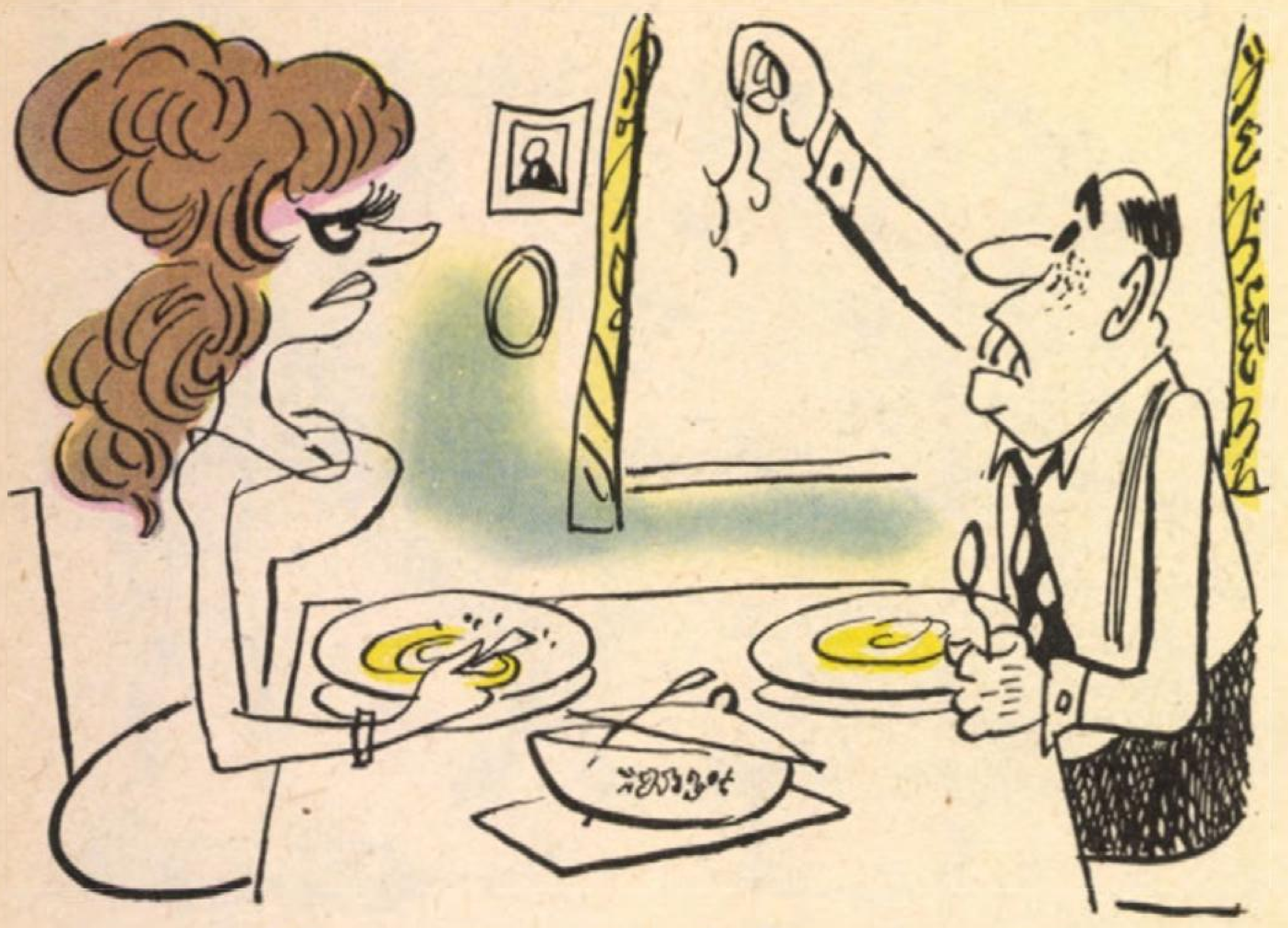
Sz. G.
Budapest

KETTŐS HIBA

December 28-án vettünk egy Vénusz televíziót, vadonatújat. Egy hétig élvezhettük, utána elromlott. A szerviz szakemberei többszöri próbálkozásra sem tudták rendesen megjavítani, ezért március 3-án elvitték a lakásomról a készüléket. Bent a szervizben felfedezték a hiba forrását, alkatrész is volt hozzá, mégsem javították meg a gépet, mert kiderült, hogy a jótállási papírra beírt szám nem egyezik a tévén található számmal. El kellett mennem a sásdi műszaki boltba, ahol megígérték, hogy sürgősen elintézik a jótállási papír cseréjét az Orionnal, a gyártó céggel. Ez azonban mindmáig nem történt meg.

Szilágyi József
Husztót, Baranya megye

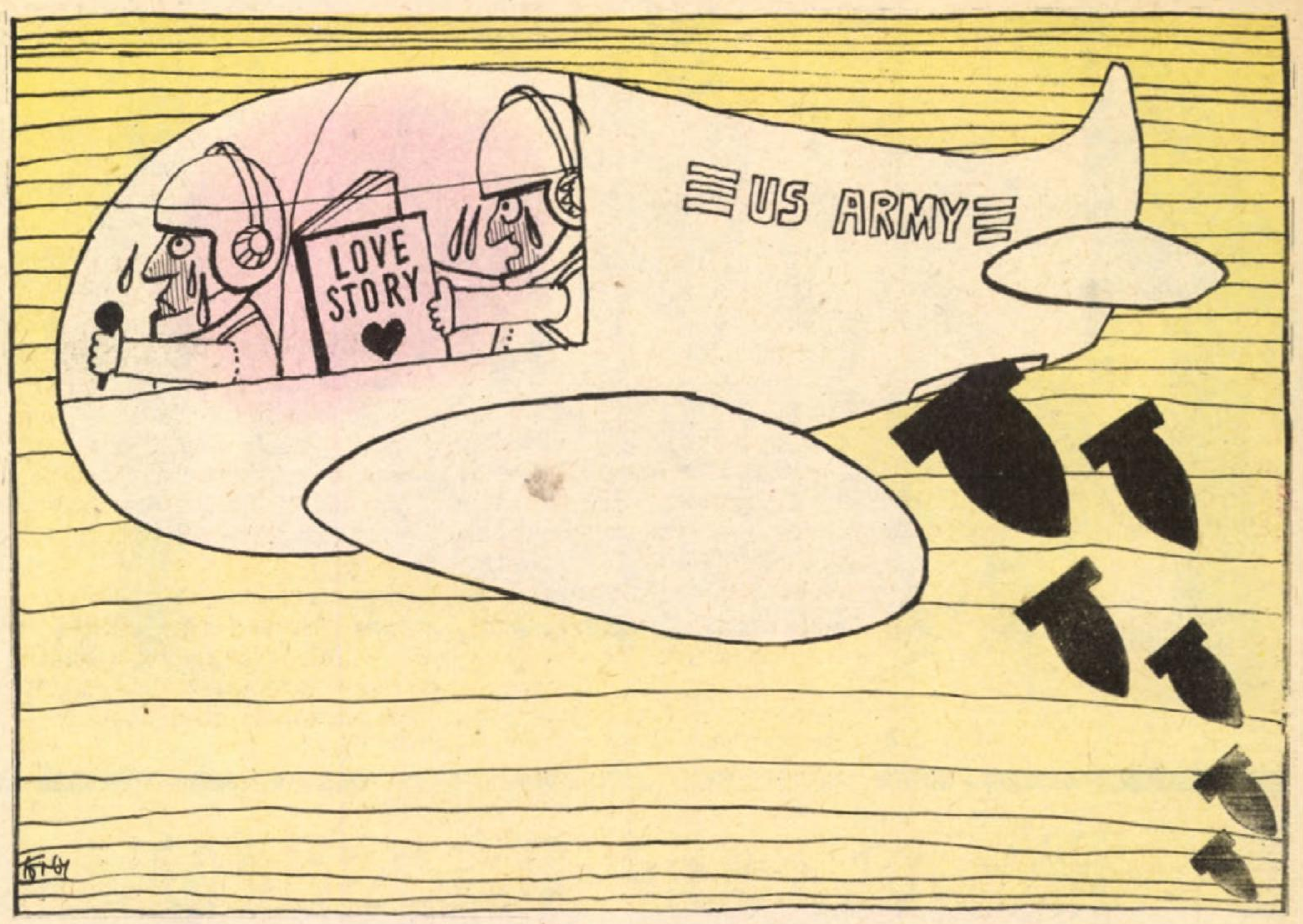
PARÓKA

– Már megint műhajszál van a levesben!

AMERIKAI BESTSELLER

Tót Gyula rajza

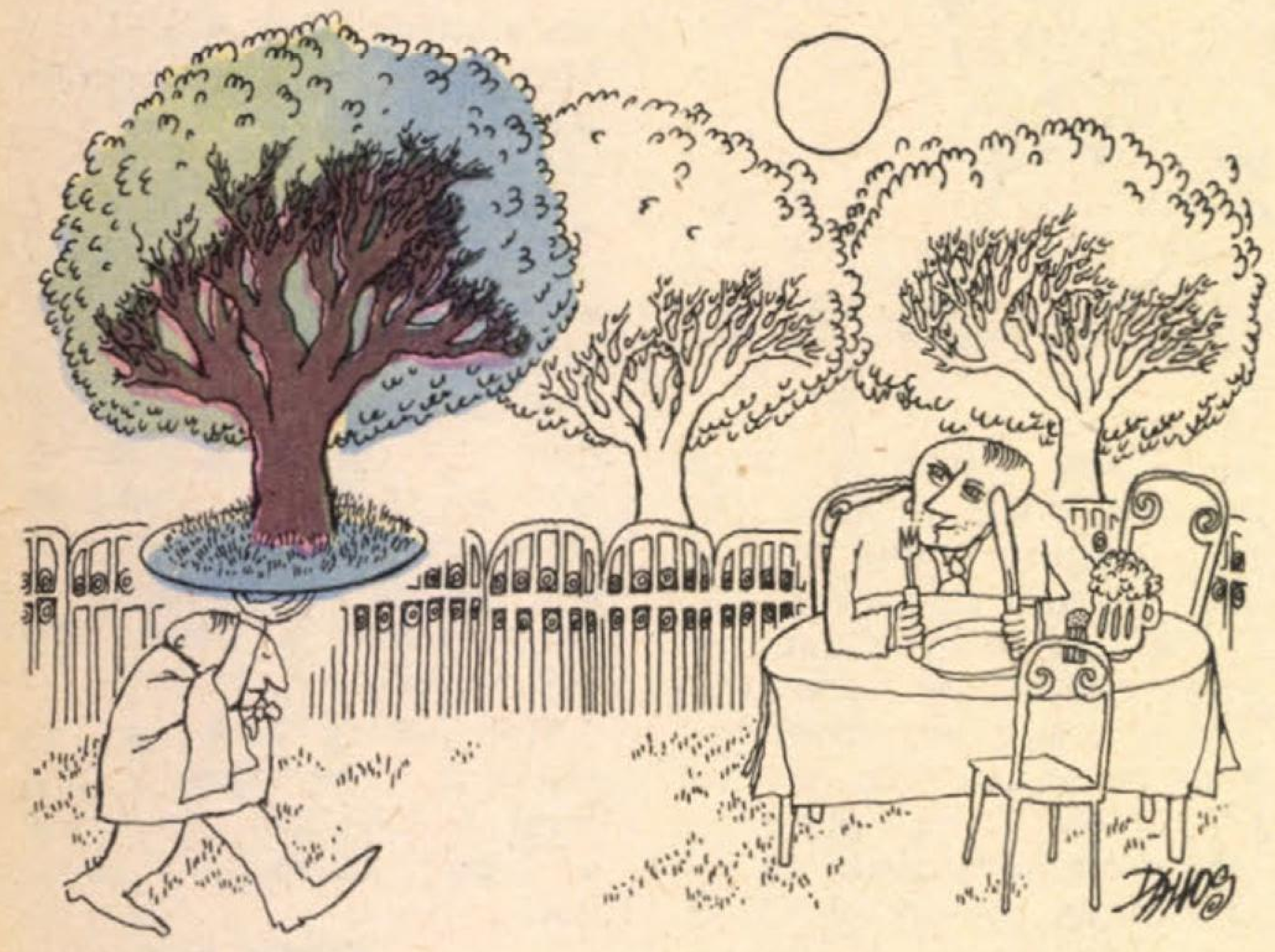

NAPIRENDEN A VEZETŐK EGÉSZSÉGE

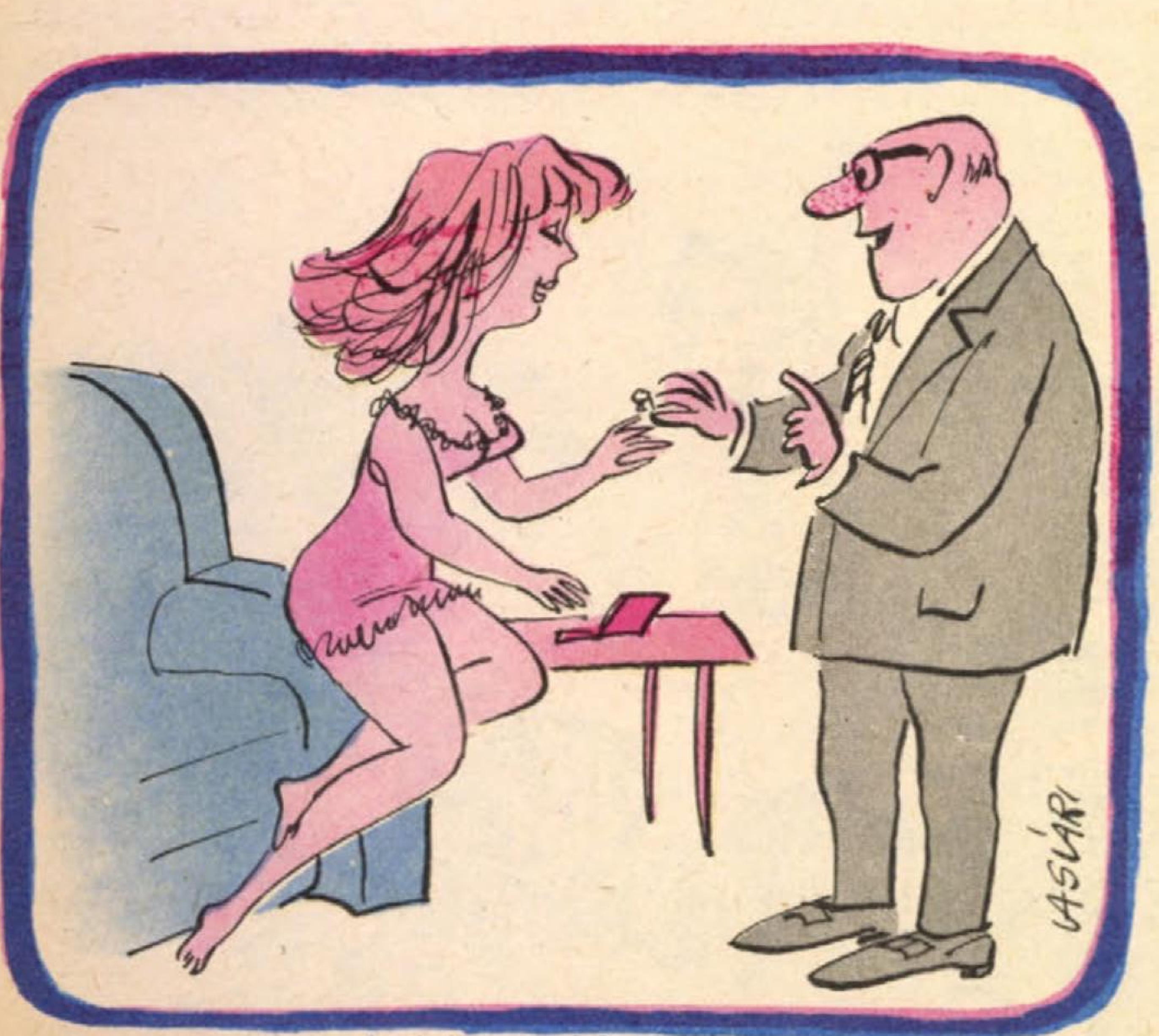

– Nem hízelgés ez, kartársak?

VITAMINÉHSÉG

FIGYELMES FÉRJ

– A doboz a feleségemé...

Nehéz ember

Éjszaka megszólalt a telefonom. A vonal másik végén mindjárt megismertem Piroska hangját:

— Azonnal öltözzél fel! — mondta kétségbeesetten. — Győzővel nagy baj van!

Győző Piroska férje és mindketten barátaim.

— Mi baj van? — kérdeztem nyugtalanul, mert Győzővel már nem első ízben volt nagy baj.

— Nem tudom pontosan — referált Piroska —, csak annyit tudok, hogy reggel rendesen bement az intézetbe, és onnan egyenesen beszállították a Nyírmadárbányai Elmegyógyintézetbe. Valami botrányt csinált bent. Állítólag felmondott az intézet minden dolgozójának, kezdve az igazgatótól a takarítónőkig mindenkinek, kivétel nélkül.

— Hogyhogy felmondott? — kiabáltam a telefonba. — Hát milyen beosztásban van most Győző?

— Éppen ez az — mondta Piroska aggodalmasan a vonal másik végén —, hogy semmilyen beosztásban, vagyis amilyenben már évek óta, beosztott tudományos kutató.

— Félóra múlva a ház előtt leszek — fejeztem be a beszélgetést Piroskával —, gyere le és azonnal lemegyünk Nyírmadárbányára.

A főorvos nagyon barátságosan fogadott bennünket, s mindjárt elindult velünk együtt Győző szobájába.

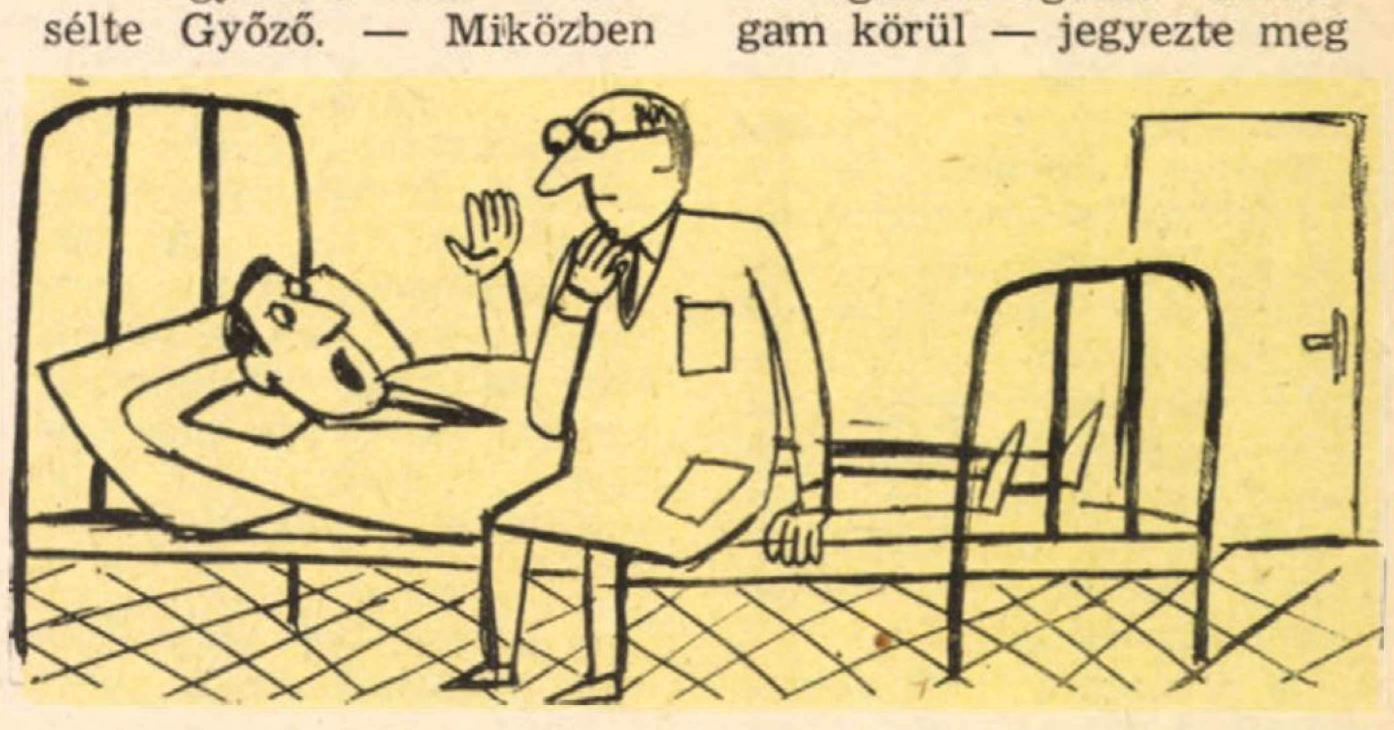
— Különben jól van — mondta, miközben mentünk a fehér folyosókon végig —, kapott egy kis nyugtatót, de nem is volt rá különösebb szükség.

Győző az ágyán feküdt, félig felöltözve és egy könyvet olvasott. Örömmel fogadott bennünket, kissé fáradtnak látszott.

— Úgy történt, ahogy hallottátok — hagyta helyben. — Már napok óta torkig vagyok az intézettel, az egész társasággal. Tehetségtelen, üres, naplopó társaság az egész, úgy, ahogy van, meg kellene szüntetni.

— De mégis, hogy tehettél ilyesmit? — Piroska fájdalmas szemrehányással szorongatta Győző kezét. — Mi jutott eszedbe?

— Egyszerű volt — mesélte Győző. — Miközben

az egész munkaügyi osztály a büfében feketézett ebéd után, én magamhoz vettem az alkalmazottak listáját, stencillel lehúztam egy felmondó-levelet és szétküldtem.

— És kinek a nevét írtad alá? — kérdezte nyugtalanul Piroska.

— Természetesen a magamét — mondta egykedvűen Győző. — Miután nincs egy megfelelő felettes, aki illetékes felszámolni ezt az egész gyalázatot, hát én hajtottam végre.

— És tudta, hogy ön nem illetékes rá? — kérdezte érdeklődve a főorvos.

— Nem vagyok bolond — mondta csodálkozva Győző. — Hogyne tudtam volna.

— Akkor hát azt is tudta — kérdezte az orvos —, hogy hiába adja át a felmondásokat? Hogy nem ér el velük semmit sem?

— Azt nem mondtam, hogy hiába — kapta fel Győző a fejét. — Ugyanis nem árt, ha tudják, hogy van valaki, akinek megvan a véleménye az egész intézményről. Én a magam részéről intézkedtem.

A főorvos a fejét vakargatta:

— Akasszanak fel, ha nincsen benne logika. Csak egy kissé sajátos.

— Elhatároztam, hogy rendet teremtek ebben az országban. Legalább is magam körül — jegyezte meg Győző. — Ezért rúgtam ki mindenkit az intézetből.

— Jól van — mondta a főorvos mosolyogva. — Most majd egy kicsit pihen itt, minálunk, egy kicsit megerősödik.

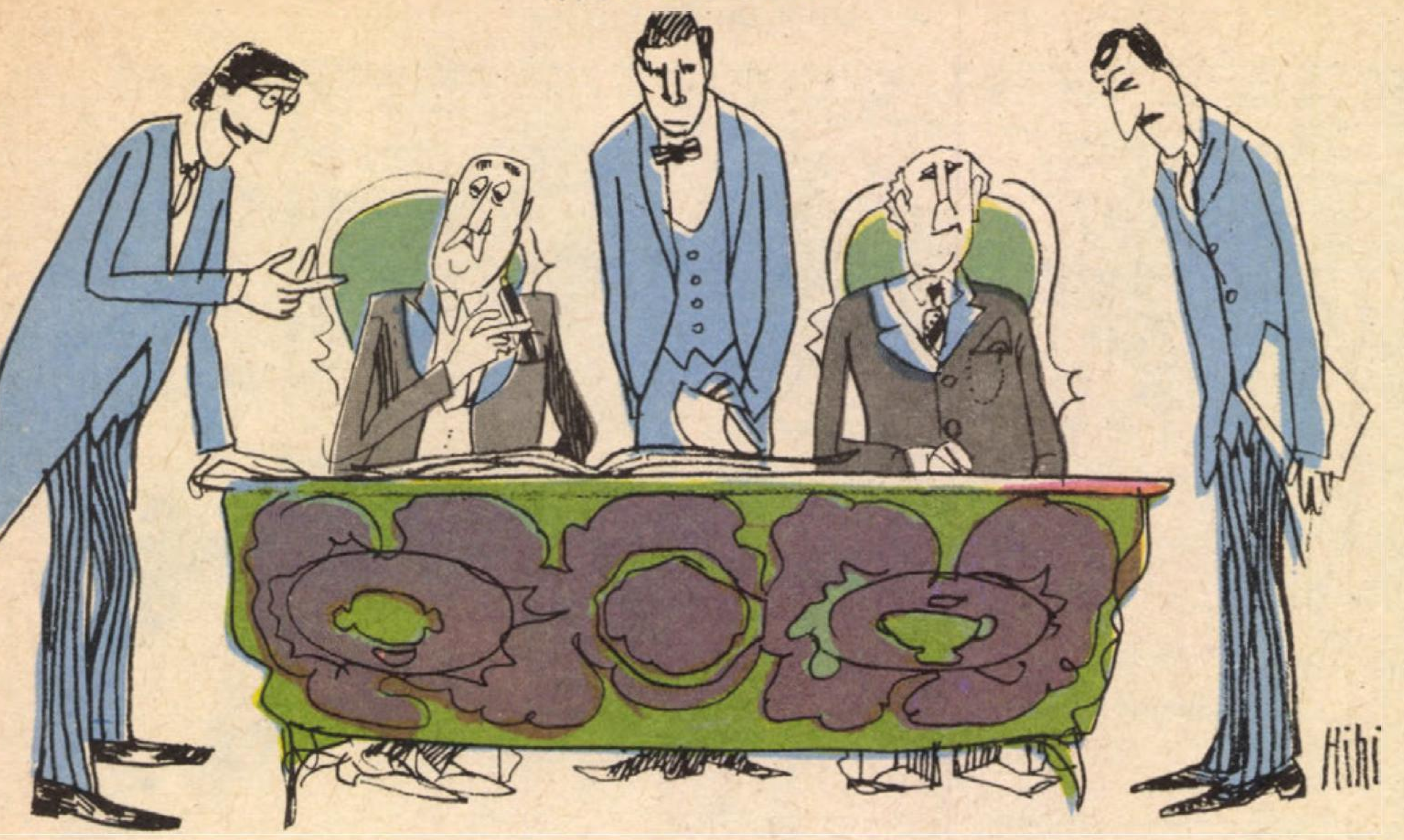
— Nem maradok itten, egy napig sem — rázta a fejét Győző. — Ezt az intézetet nem épeszű emberek gyógyítására hozták létre. Ha nem enged ki innen, felmondok önnek is.

A főorvos felállt, személéből őszinte megértés sugárzott:

— Igaza van — mondta — és borzasztóan sajnálom, hogy elmegy. Olyan jól elbeszélgethettünk volna. De nagyon kérem — tette hozzá aggodalmasan —, ha lehetséges, ne akarja rendbehozni a dolgokat maga körül. Amúgy is túlzsúfoltság van minálunk. Ne hozza még nehezebb helyzetbe az intézetünket.

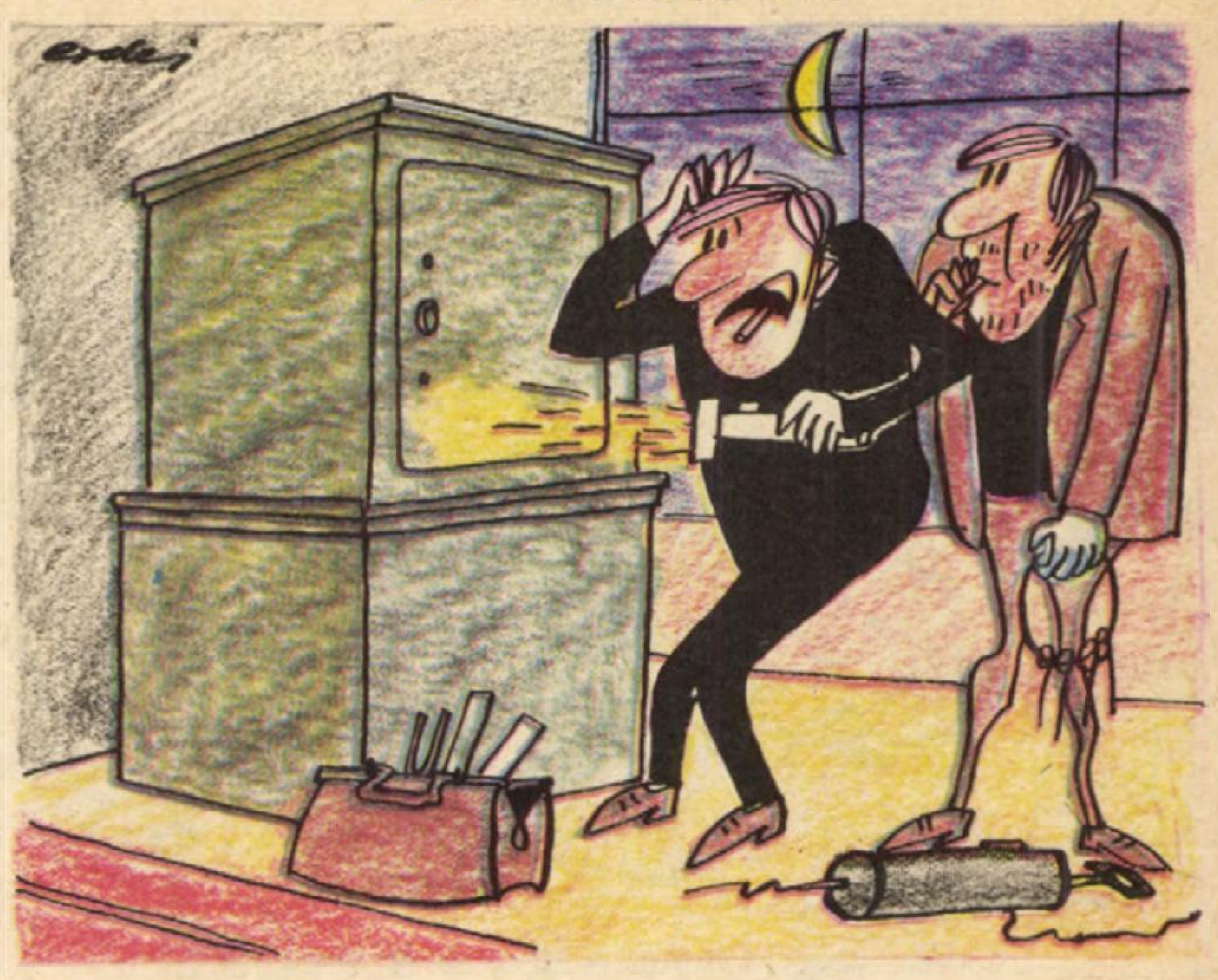
Somogyi Pál

PARAFÁLÁS UTÁN

– Elnézést, excellenciás uram, a toll az enyém...

SZÁMVARIÁCIÓS ZÁR

– Most már sajnálom, hogy mindig elblicceltem a matekórát...

KULTURÁLT HANGNEM

Nagy örömmel és érdeklődéssel figyelem a társadalmi fejlődésünkkel együttjáró kulturált és demokratikus hangnem alakulását az élet minden területén. Már jelentős eredményeket értünk el ebben a műfajban is, de azért szerény megállapításom szerint itt-ott vannak még hibák. Íme, most a végletekkel példálózom és kérdezem: nem lehetne megtalálni a normális középutat? Mindjárt meg tetszenek érteni, hogy mire gondolok.

A Rádió és Villamossági Szolgálat Szövetkezet (RÁVISZ) körlevelében, televíziók, rádiók és háztartási gépek „átalánydíjas" karbantartását és javítását „Kedves Leendő Ügyfelünk!" megszólítással ajánlja a fogyasztóknak. Hogy mit szól a Kedves Leendő Ügyfél (KLÜ) a körlevélhez mellékelt prospektushoz, amikor végigböngészi, azt nyugodtan a KLÜ-re bíznám, ha nem kívánkozna ki belőlem az én különvéleményem is.

A szerződés feltételeinek 3 pontja kérdés—felelet formájában arról tájékoztat, hogy:

Mire vonatkozik a szövetkezet szerződéses garanciája?

Ezt a prospektust 11 nyomtatott sorban ismerteti a KLÜ-vel, azaz a Kedves Leendő Ügyféllel. Nagyjából számítva 80 sorban magyarázza meg azonban, hogy:

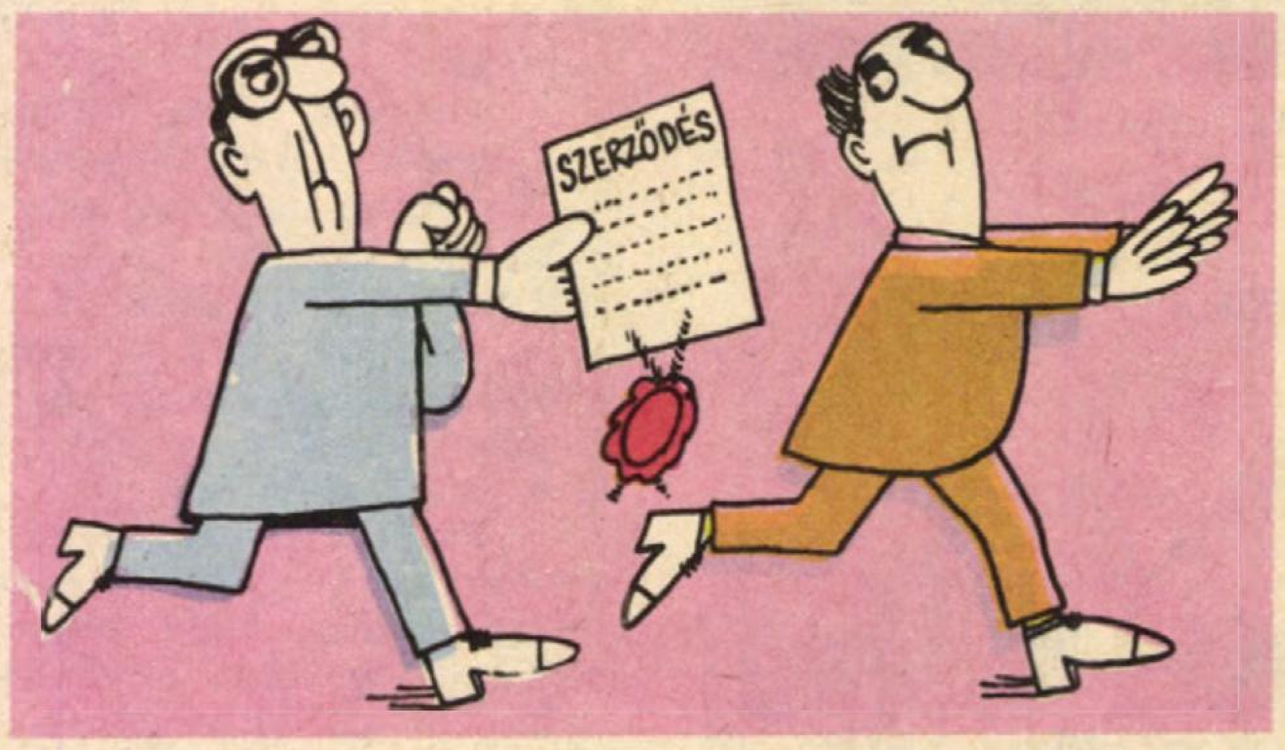
Mire n e m vonatkozik a Szövetkezet szerződéses garanciája?

Melyek a megrendelő szerződéses kötelezettségei?

Milyenek a jogkorlátozó feltételek?

és egyéb előírások, amelyek a megrendelőt terhelik. *A szerződés hatálya (megszűnése)* szakaszban például az tetszett nekem leginkább, hogy *„A felmondási idő alatt a szövetkezetet csak az elmaradt karbantartási kötelezettség terheli. A megrendelő viszont az átalánydíjat változatlanul befizetni tartozik."*

A jogászi-bürokratanyelven megfogalmazott prospektusban röviden és könnyedén *elintéztetik* tehát a Szövetkezet szerződéses garanciája és összes kötelezettsége. Míg a Kedves Leendő Ügyfél nem győz elég feszülten és éberen figyelni arra, hogy az utasításszerű *„kell"* és *„köteles"* kifejezésekkel telespékelt szerződésével mire kötelezte őt a Szövetkezet.

Jóllehet ez a prospektus jogásznyelven szabatosan *fogalmaztatott* meg, de olyan barátságtalan hangnemben, hogy a Kedves Leendő Ügyfélnek könnyen elmehet a gusztusa a szerződés aláírásától. Azaz attól, hogy karbantartásra és javításra átadja átalánydíjért a RÁVISZ-nak a televízióját, a rádióját és a háztartási gépeit. Annyit mindenesetre mondhatok, hogy énrám semmiesetre se számítsanak!

Nem azért, mintha esetleg nem bíznék a RÁVISZ szakértelmében. Arról van szó csupán, hogy nem bírom elviselni ezt a rideg és szigorú hangot, mert még egy ilyen szerződésben is szeretném élvezni az annyira óhajtott demokratikus és kulturált hangnemet. Persze ilyen is van már nálunk. Még olykor több is, mint ami kívánatos volna. Ha nem lenne, bizony elfogna a keserűség. Megint csak azt mondom, hogy mindjárt meg tetszenek érteni, mire utalok.

Szemmelláthatóan szolid és komoly 30—35 év körüli fiatalasszony áll a hentesüzlet egyik pultja előtt. Az idő: délután 5 óra. Éppen most jöhetett ki a hivatalból, hazafelé igyekszik, közben bevásárol.

— Kérek egy szép szál kolbászt — mondja a pult mögött álló eladónak. A jól megtermett legény, dús bajusszal az orra alatt, 8—10 évvel lehet fiatalabb a vevőjénél.

— Máris adom, drágám — válaszolja tömör egyszerűséggel, és gyors mozdulattal felmutat egy szál kolbászt. — Megfelel?

— Talán azt a másikat lenne szíves — kéri a hölgy —, ennek hólyagos a bőre.

— Jól van, édesem — kellemkedik az eladó. — Már írom is aranyoskámnak a blokkot. Tessék! Tizenhárom hatvan.

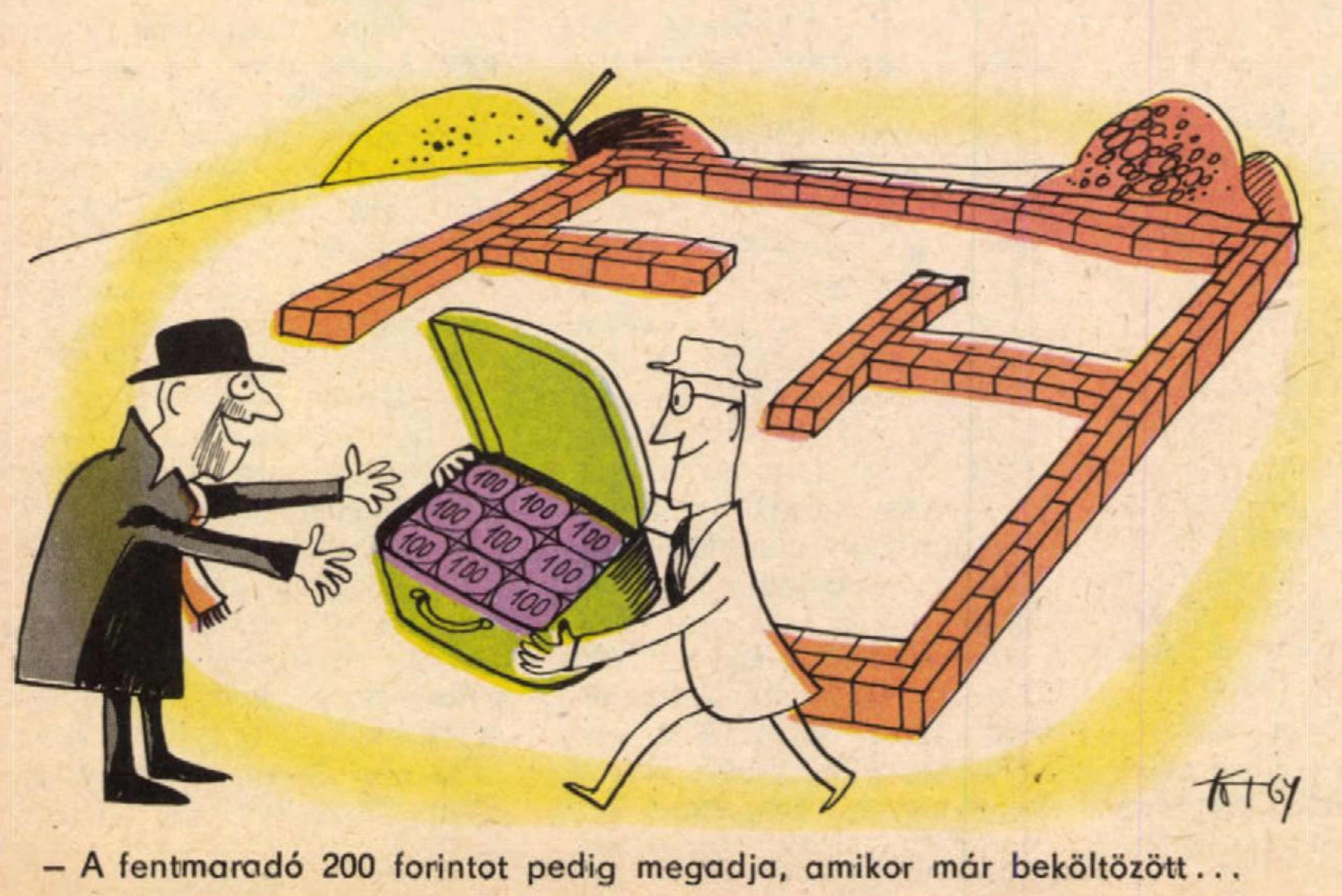
A vevő fülig pirul, a pénztárhoz siet, visszajön, átadja a kifizetett jegyzéket az eladónak.

— Köszönöm, szívecském! — így az eladó. — Itt a gyönyörű kolbász. Nem gyűrődik, nem hólyagos, szépen becsomagoltam, mert nálam a vevő meg van becsülve.

Hát így is lehet, a kutyafáját! Nemcsak úgy, mint a RÁVISZ. Ez aztán a demokratizmus a javából!

Földes György

FŐ A BIZALOM!

– A fentmaradó 200 forintot pedig megadja, amikor már beköltözött...

AZ ELSŐ SIKERÉLMÉNY

A HARÁCSOLÓ

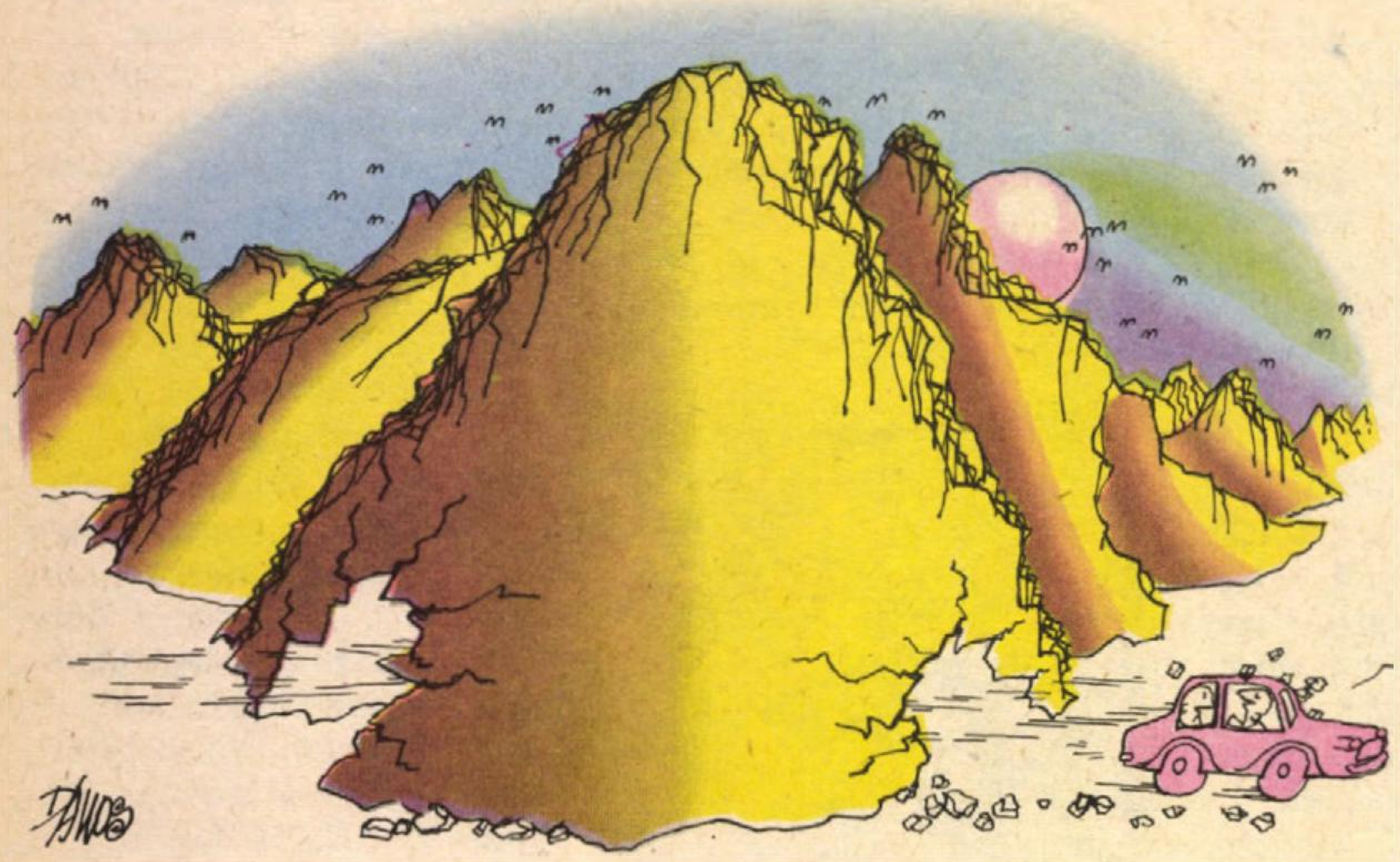
– Most egy balatoni villa után fut az én mókuskám!...

NEGYEDIK MŰSZAK

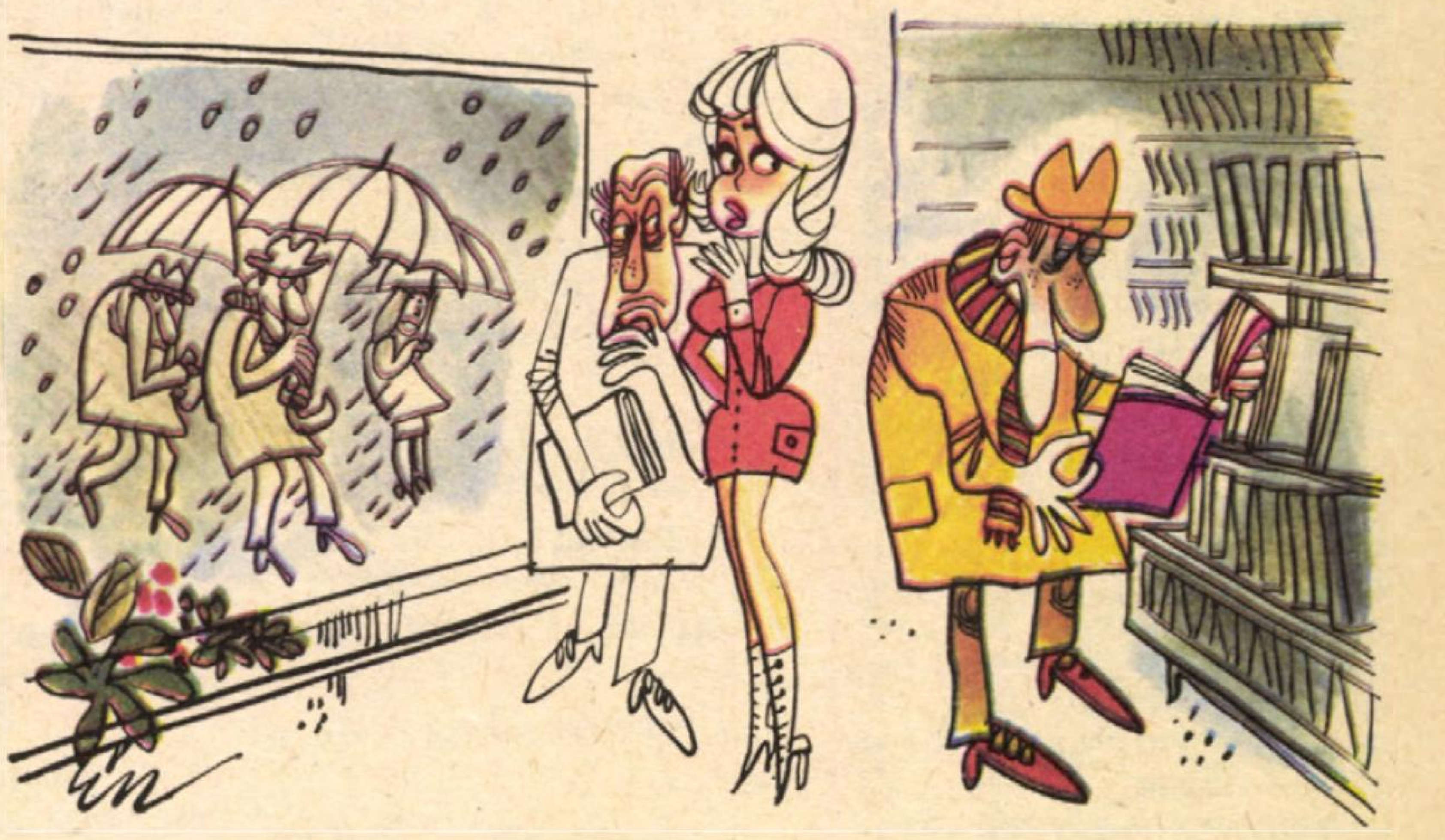
– Azért jöttünk össze, hogy megbeszéljük a nővédelmi rendeleteket...

AUTÓVÁSÁR

– Most már elhiszi, hogy masszív a kocsi?

ÖNKISZOLGÁLÓ KÖNYVESBOLTBAN

– Megfigyeltem, amíg esik, addig válogat, de sose vásárol!...

Egy és más

1

Az autóbuszon — késő este lévén — csak néhányan üldögéltünk. Ekkor telepedett mellém az a negyvenöt év körüli zömök férfi, akit a továbbiakban csak Illetőnek fogok nevezni, mivelhogy nevét, címét, foglalkozását nem ismerem. Nos, Illető azért hagyta ott kényelmes ülőhelyét és telepedett át mellém, mert felismert (nyilván a televízióból) és fontos közlendője volt. Így szólt hozzám:

— Tudja kérem, hogy miről kellene beszélnie? Arról, hogy a Budapest szálló szobáit reggelente alig merik szellőztetni, mert a két szomszédos bérház kéménye bűzös, fekete füsttel árasztja el az egész környéket. Tessék kérem rászánni egy kis időt és megnézni azt a szállodát. Az épület egyik fele már egészen kormos a füsttől. Ezt kéne szóvá tennie, kérem.

Néhány szóval köszönetet mondtam, amiért figyelmemet felhívta a valóban sajnálatos visszásságra, s megígértem, hogy erőmtől telhetően küzdeni fogok ellene. Erre Illető elköszönt s visszaült az előbbi helyére. De két perc sem telt belé és újra mellém ült.

— Kérem — mondta —, szükségesnek tartom hozzáfűzni, hogy nem vagyok a szálloda lakója, sem dolgozója. Magyar állampolgár vagyok, akinek reggelente arra van dolga s látja, hogy mi folyik ezzel a reprezentatív szállodával. Bocsánat, hogy zavartam.

Illető ezzel ismét visszaült eredeti helyére, de csak rövid időre. Kisvártatva ugyanis megint átlátogatott hozzám.

— Ne tessék sokáig halasztani a szemlét, mert hamarosan vége lesz a fűtési idénynek. A viszontlátásra!

Másnap reggel — a rend kedvéért — felhívtam telefonon a szálloda igazgatóját, mert a legjobb szándékú panaszt is ellenőrizni kell.

— Sajnos, így van — hangzott a felelet. — Sok bosszúságot okoz a füst. De nem csak télen, hanem nyáron is. A melegvíz-ellátás miatt ugyanis egész évben dolgoznak a szomszéd házak kazánjai. Az Ingatlankezelő Vállalatnál már panaszkodtunk, kaptunk is valami halvány ígéretfélét, de nem történt semmi.

Attól tartok, nem is fog. Mert az az ember, aki minden erejével, ötletével, szívvel-lélekkel rendbe tenné a dolgot, nem az ingatlankezelő vállalat irodájában ül, hanem a 12-es autóbuszon.

2

A Magyar Nemzetben ezt az apróhirdetést olvastam:

Konvertibilis házőrző kutyát kölcsönadnánk rövidebb. hosszabb időre — külföldi utazás miatt. Budapest 62. Postafiók...

Milyen lehet egy konvertibilis házőrző kutya? Megkérdeztem egy kutyaszakértőt, nem tudta. Valutáris kérdésekben járatos barátaim sem tudták. Mindannyiunk sejtése szerint olyan kutyáról lehet szó, amelyet konvertibilis valutáért vásároltak. De mennyiben garantálja ez a körülmény a színvonalas házőrzést? S vajon tudja-e a szóban forgó eb, hogy ő konvertibilis?

3

Kaphattam volna az alábbi levelet:

Kedves szerkesztő úr, tegyen már javaslatot a Ludasban arra, hogy a televízióban egyes filmek és színdarabok előtt ne bevezetőt tartsanak, hanem tartsanak utána kivezetőt. Tisztelem és becsülöm az esztétákat, irodalmárokat, valamint kritikusokat, akik gondosan elemzik és méltatják a néhány perccel később látható művet s ezáltal segítik a nézőket annak megértésében, de mégiscsak jobban tennék, ha mondókájukat nem a műsor előtt, hanem a műsor után hallatnák. Indokaim:

1. Ily módon csak azok hallgatnák meg, akik úgy érzik, hogy szükségük van segítségre s nem kényszerülnének meghallgatni azok is, akik maguk szeretik felfedezni a mű szépségeit vagy értelmét.

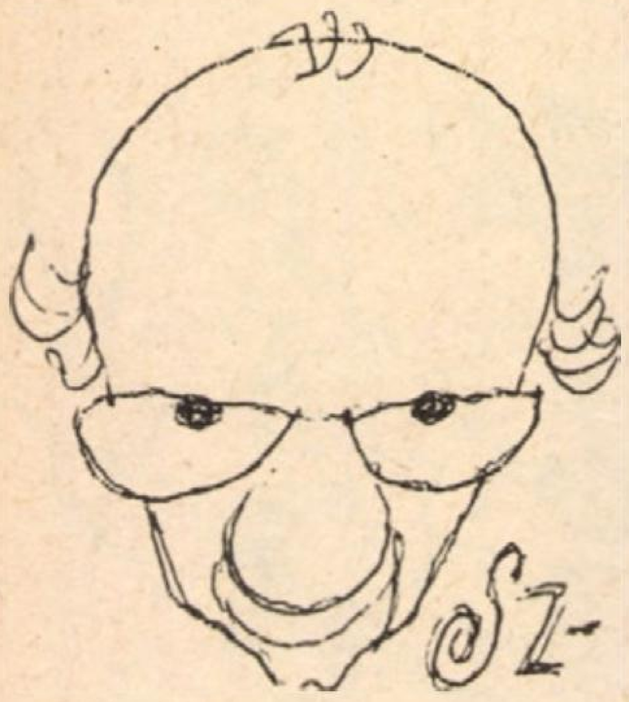
2. Amíg a filmet (vagy színdarabot) nem láttam, minden magyarázat a levegőben lóg, hiszen a hallottakat nem tudom mihez kapcsolni.

3. Megeshet, hogy végighallgatom a tízperces segítő oktatást, de a filmet csak öt percig nézem, mert nem érdekel.

Mindezek alapján bátorkodtam javasolni, hogy a bevezető helyett kivezető legyen s abban a reményben, hogy javaslatomnak nagybecsű lapjában helyet ad, maradok kiváló tisztelettel:

(t.)

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

A középiskolában sok előnyöm származott abból, hogy minden tanárom tudta: jól rajzolok. A latintanárom például sohasem feleltetett. Feleltetés helyett illusztrálnom kellett a tananyagot. Egyszer Horatiust kellett volna lerajzolnom, de az én Horatiusom megtévesztően hasonlított G. tanár úrhoz, aki háttal állt a táblánál és nem tudta, hogy az osztály miért nevet olyan harsányan. Amikor meglátta a művemet, dühösen a helyemre küldött és ettől kezdve nem rajzolhattam többé, nekem is tanulnom kellett, még pedig sokat, mert sűrűn feleltetett.

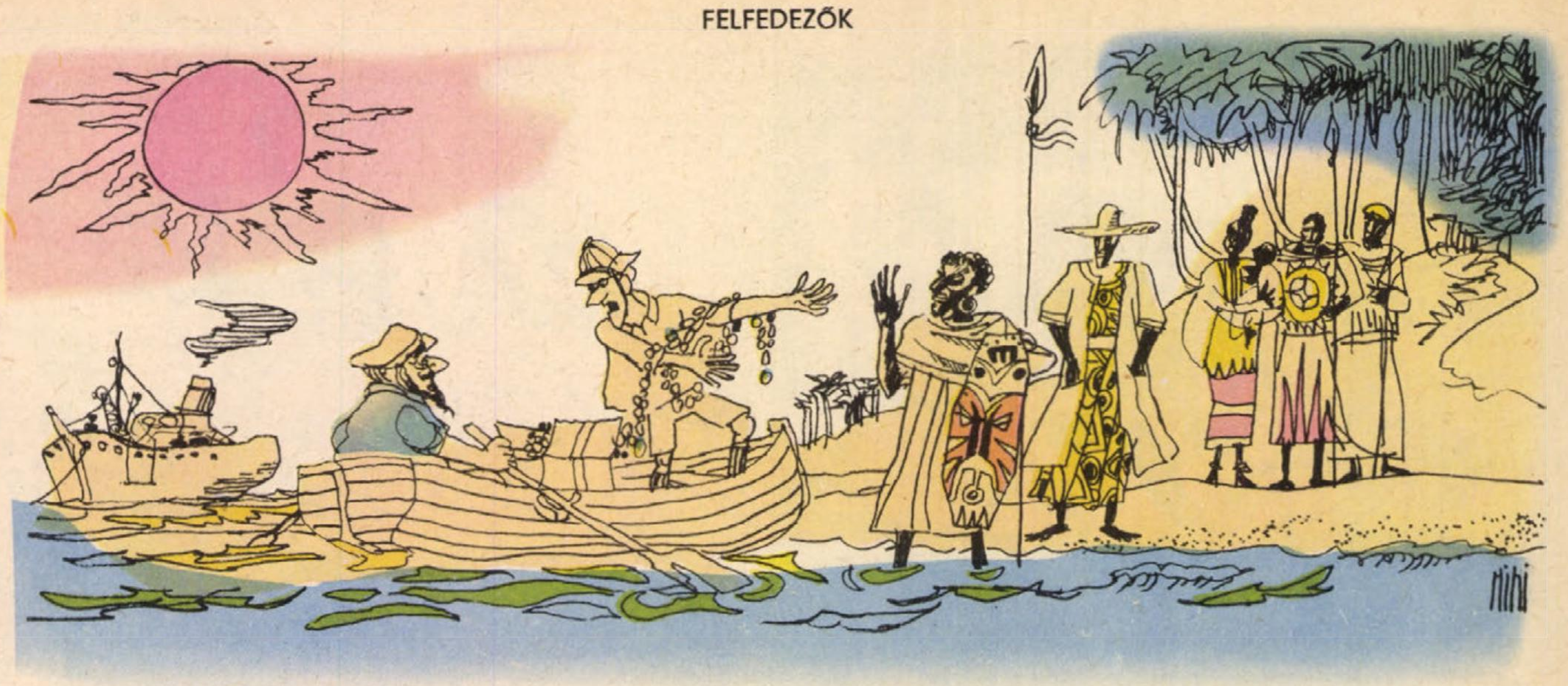
Később, amikor az Iparművészeti Főiskola hallgatója voltam, bebizonyosodott, hogy nemcsak a rajzolásban mutatkozik meg a humorérzékem. Az történt, hogy IV. Károly hazatérési kísérlete alkalmával egész évfolyamunkat a MOVE-házba vitték, és legnagyobb meglepetésünkre mindenkinek puskát nyomtak a kezébe. Néhányan közülünk Budaörsre mentek, ahol a harcoló csapatok mögött helyezkedtek el.

Engem, a legcingárabbat, a Podmaniczky utcai székház elé állítottak fegyveres őrnek. Aznap zuhogott az eső és én már esernyővel jöttem el hazulról. Logikusan úgy gondolkoztam, hogy szakadó esőben esernyőt kell kifeszíteni. Így is tettem. Egyik kezemben puska volt, a másikban esernyő. Persze őrséget állni nagyon komoly feladat, de én mégis komikusan festettem az esernyővel. Ki is nevettek a járókelők. Máskor is előfordult, hogy mozdulataim, szavaim mosolyt fakasztottak, pedig én éppen nagyon komoly elhatározásra szántam magam. Rájöttem, hogy nem tudom az életben a hős szerepét játszani.

Egyébként festőnek készültem, és tragikus tartalmú, drámai képeket festettem. Együtt indultam Mattioni Eszterrel, a kitűnő festőművésznővel, de utunk alaposan elkanyarodott egymástól. A napokban azonban, amikor mindketten kitüntetést kaptunk, találkoztunk a Parlamentben.

Szűr-Szabó József

FELFEDEZŐK

– Üveggyöngyök helyett elektronmikroszkóp kell nekik!.

VAGYONMAGYARÁZAT

Aminap, amikor a délutáni csúcsforgalomban nagy reménytelenül vártam az autóbuszra, egyszerre odasuhant a járdához egy azúrkék Zsiguli, és kiszólt belőle Zubák Zsolt, az én fiatal barátom.

— Ha megengeded, bátyám, hazaviszlek, vagy ahova parancsolod.

Én megengedtem, ő indított.

— Hogy tettél szert erre a szép kocsira?

— Hogyan? Hát forintért. Vagy nem hiszed?... — kérdezte vissza ingerülten.

— Bocsáss meg, csak... ugye...

— Ne haragudj, de mást sem hallok, amióta megvettem ezt a kocsit, meg azt a vacak háromszáz négyszögölt Siófokon: Hogyan? Miből? Mintha nem lehetne nekem, aki mégis csak főraktárnok vagyok, ennyi kis vagyonkám. Elvégre dolgozom én is és a feleségem is, összkeresetünk havi ötezer, gyerek nincs és üzemi kosztot eszünk. — Fölsóhajtott. — Hidd el, kérlek, könnyebb összedobni rongy két-háromszáz ezrest, mint megmagyarázni.

— Valóban — bólintottam és hangosan számolni kezdtem: — Ha jól emlékszem, ti már két éve együtt vagytok, azalatt megkerestetek bruttó százhúszezer forintot és biztos a szülők is támogatnak.

— Méghogy a szülők minket? Majdnem fordítva. Képzeld, a kocsiról is azt kellett mondanunk, hogy szolgálati, a telekről pedig, hogy a KISZ tulajdona, csak én bütykölök rajta társadalmi munkában.

Ekkorra megérkeztünk a házunk elé, köszöntem szépen a fuvarozást, kiszálltam, de a kíváncsiságtól gyötörve visszahajoltam a kocsiba.

— Nekem, atyai jó barátodnak sem mondod meg az igazságot?

— Hát figyelmezz, bátyám! — hunyorított, s behúzott maga mellé, az ablakokat meg mind föltekerte. — Úgy történt ez, mint a népmesében. Tudod, rám bízták az egyik nagy raktárunk kiürítését. Volt ott mindenféle limlom, úgynevezett elfekvő készlet. Nekem kellett eladni az egészet. Képzeld, micsoda állati meló. Hát, amint nagyban melózgatom a sok ócskasággal, egyszer csak rám mászik egy undorító pók. Lepöccöltem magamról, és már épp készültem eltaposni, amikor megszólalt: *Élni és élni hagyni!* Meglepődtem a hangtól, ő pedig folytatta: *Hagyj életben és nem fogod megbánni! Teljesítem három kívánságodat.* Először csak nevettem, de aztán gondolkodtam, próba szerencse, és kívántam. Ezt a kocsit kívántam, némi készpénzt, meg a balatoni telket. Hát így történt. De ne mondd el senkinek. Tudod, milyen prózaiak a mai emberek, semmi érzékük sincs a népmesékhez.

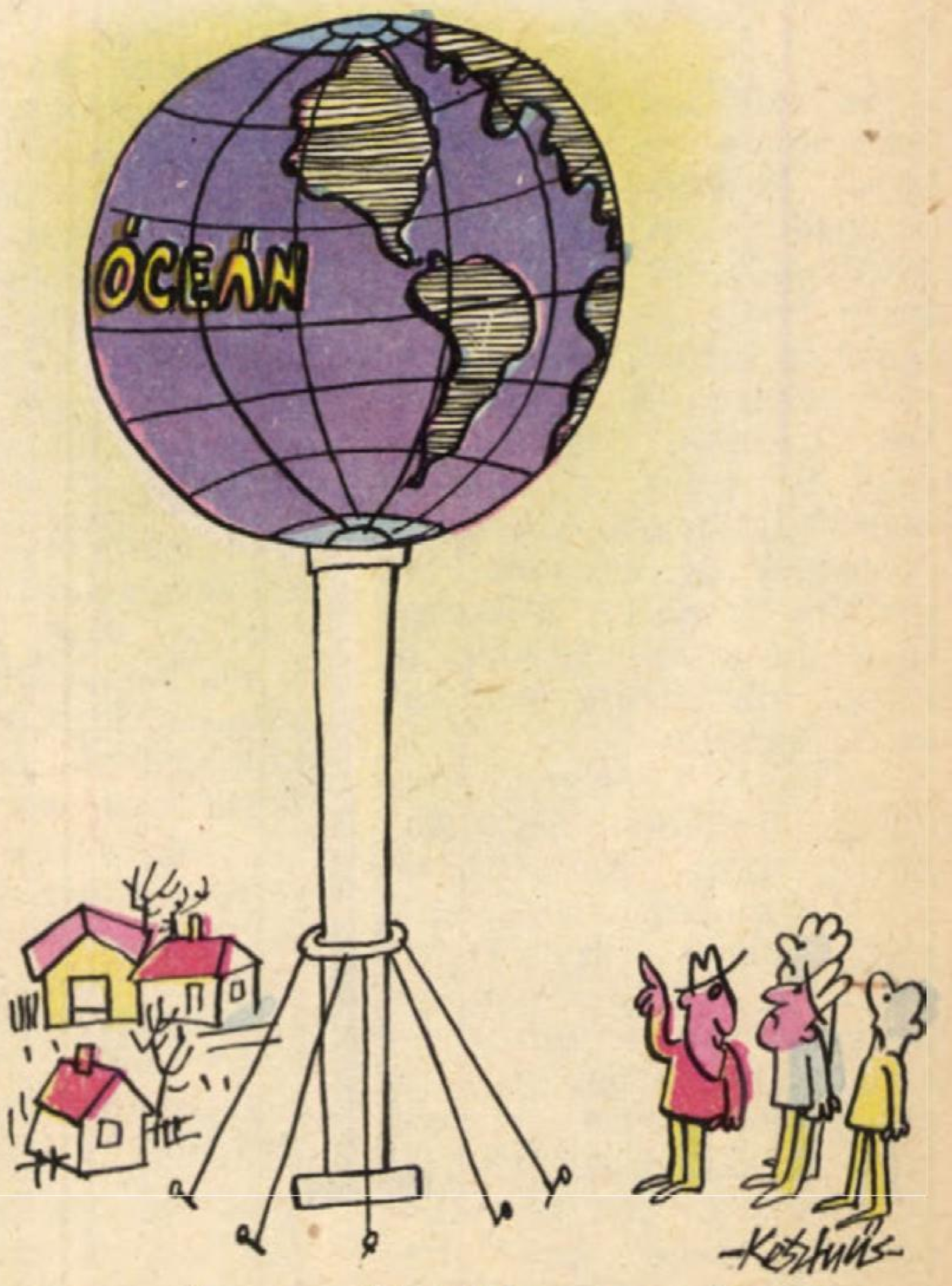
Sólyom László

LEMEZLOVAS

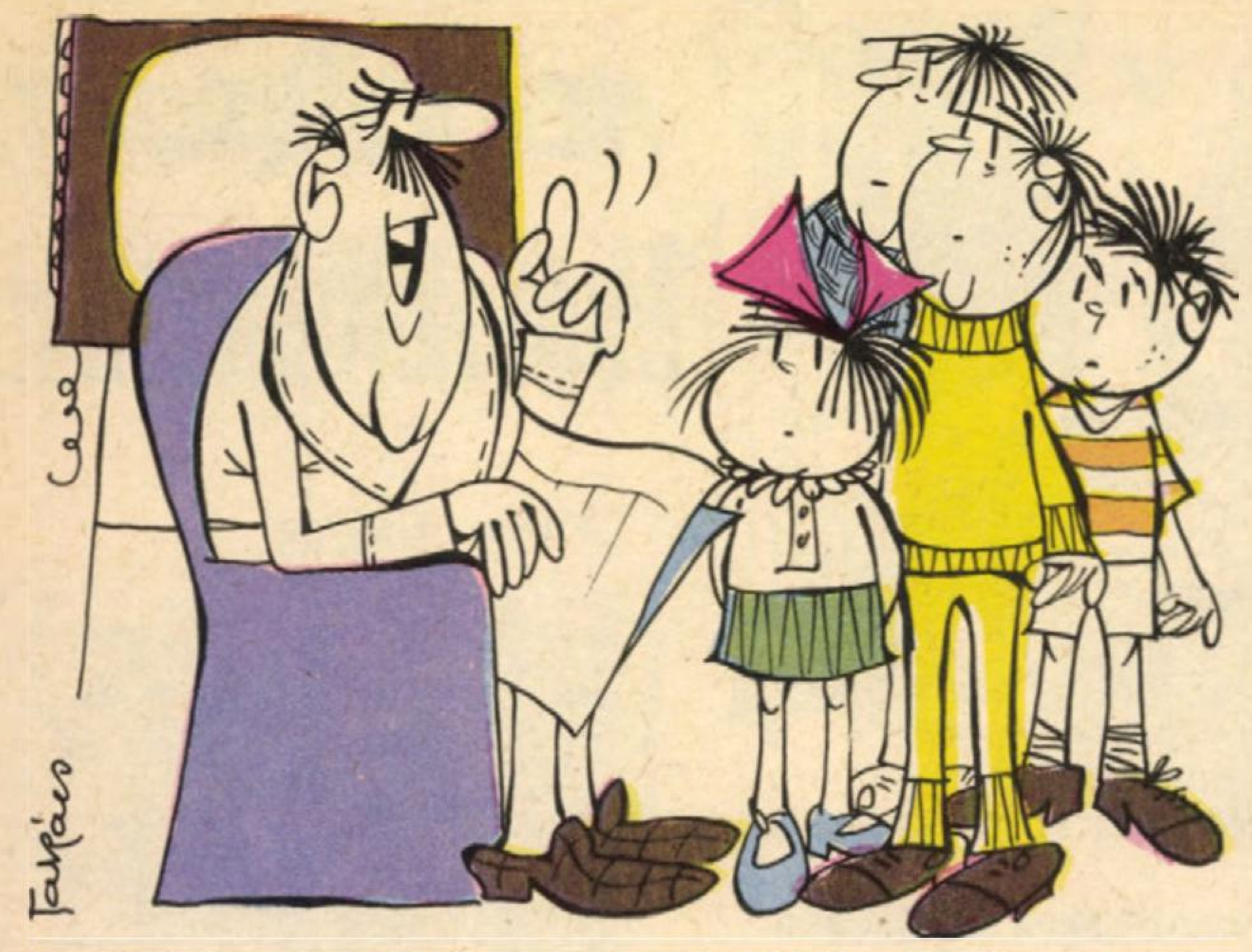
– Azt mondja, ha felnő, discjockey akar lenni!

HIDROGLÓBUSZ

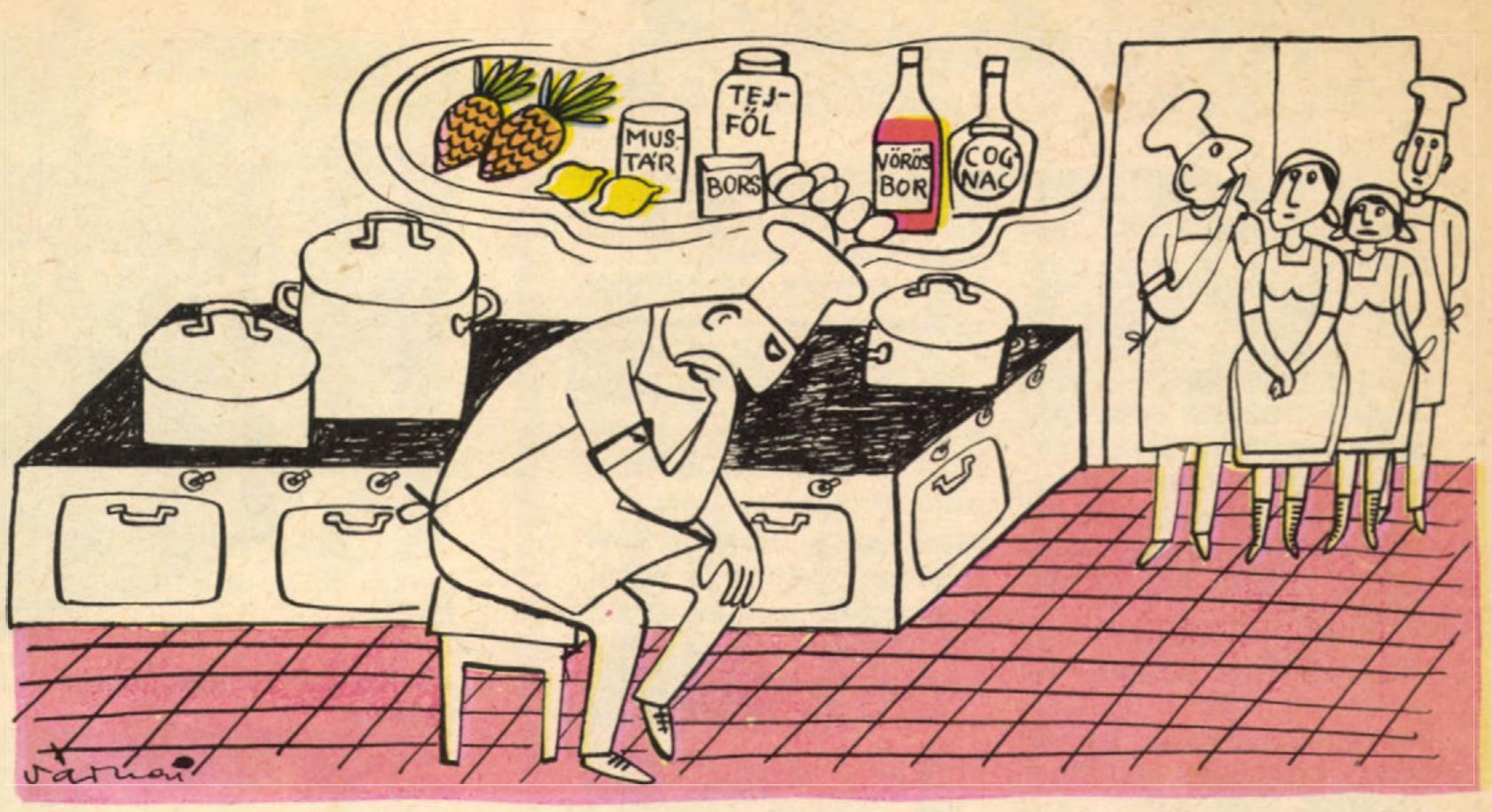
– A szomszéd faluban meg fognak pukkadni!

HÉTFŐ, TÉVÉ-SZÜNNAP

– No, van valami problémátok? Ma ráérek...

A GONDOLKODÓ

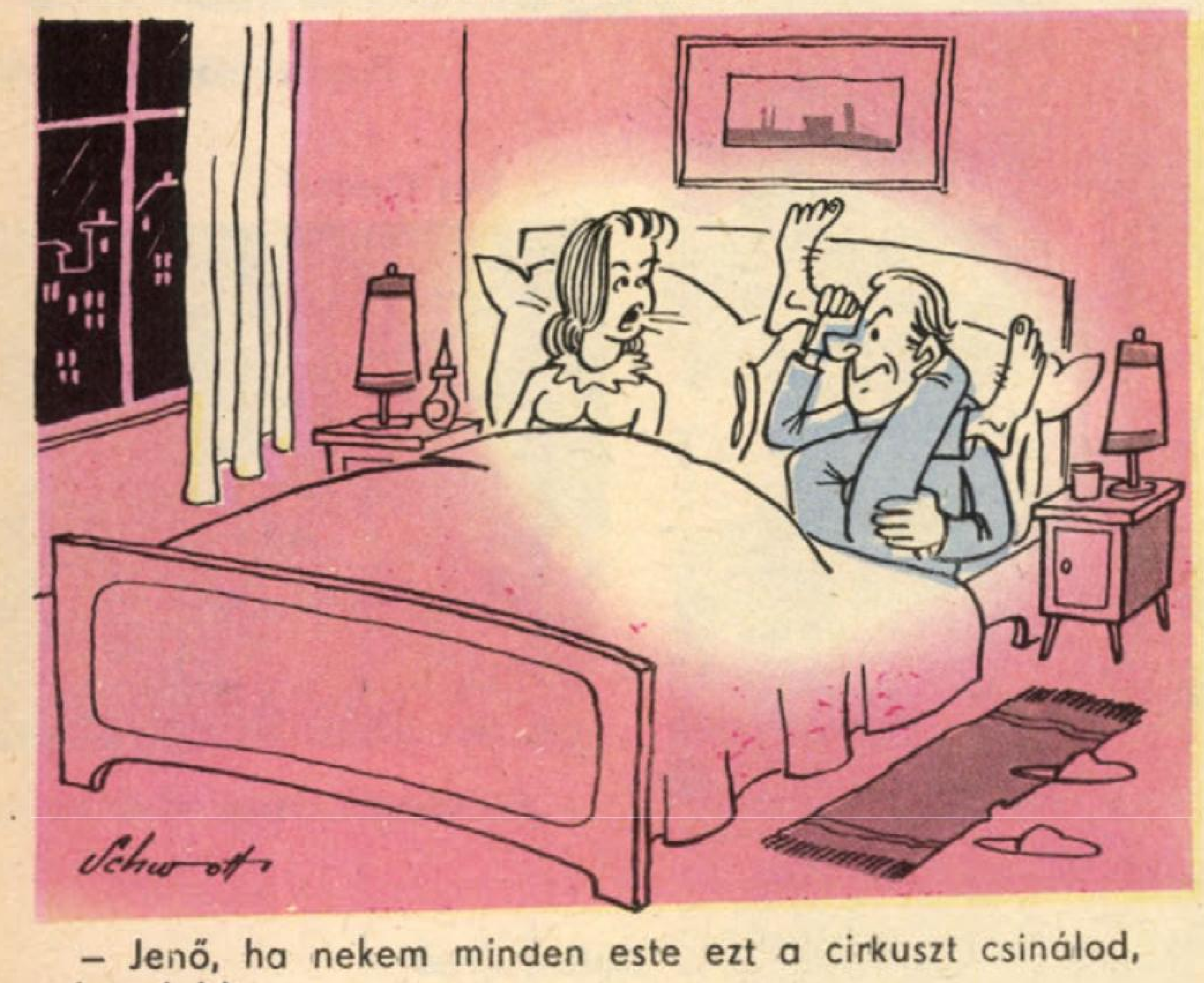

A NAGY TALÁLKOZÁS

– Szóval maga fúrta meg azt a kasszát, amelyből én rendszeresen sikkasztottam?...

DIVAT A JÓGÁZAS

– Jenő, ha nekem minden este ezt a cirkuszt csinálod, itthagylak!...

A KUTYA KÖZBESZÓL

– Nem lehetne egy kicsit csendesebben?... Olvasok...

Tinka

Valami feltűnt nekem ott, a presszó teraszán, és nem is rejtettem véka alá.

— Epeda Józsi — mondtam —, neked valami bajod van!

— Hogy-hogy? — vakkantott rám Epeda az újságjából. — Hogy-hogy?

— A szemed karikás, a homlokod redős és vonásaid csendes mélabút tükröznek. Hová lettek élceid, Epeda Józsi, hová gyermeteg kedélyed, amelyet becsültem? Mi van veled?

Panaszosan nézett rám és valósággal szűkölni kezdett.

— Tinka — nyüszítette. — Tinka, ó, Tinka!

— A menyasszonyod?

— A kiskutyám. Tinka. Tinka, ó, Tinka! Nem emlékszel Tinkára?

Valami derengett.

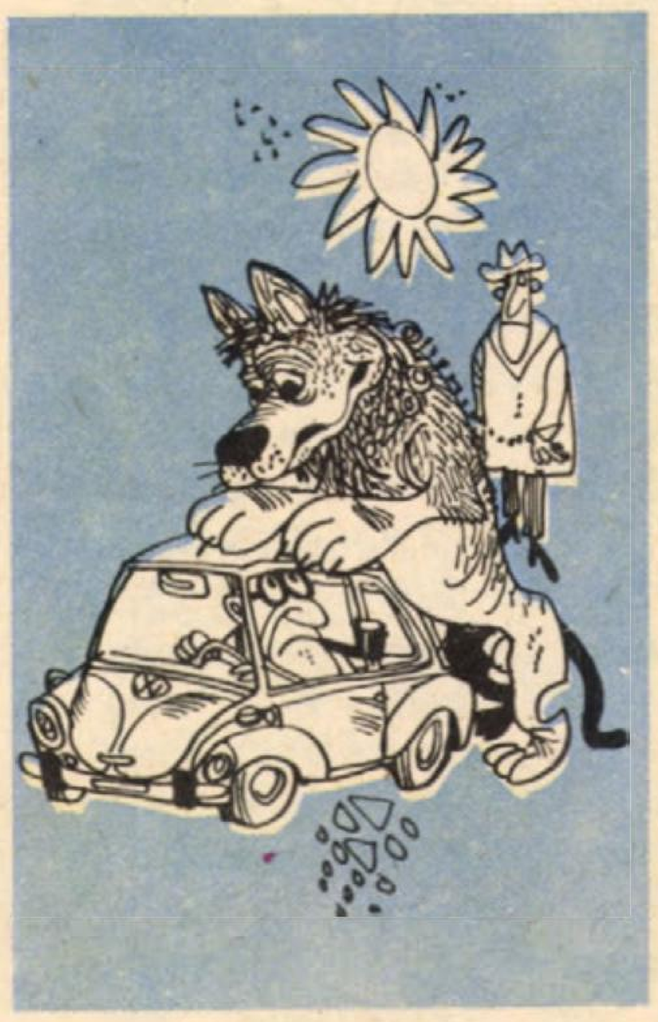
— Tinka... persze, persze. Mókás kis gombóc, fekete pettyekkel. A szivarzsebedben hordoztad és cuclisüvegből tápláltad. Mi van Tinkával?

Józsi tarkóján felborzolódott a szőr, riadtan vicsorgott rám, s e pillanatban valami sajátos puliféleségre emlékeztetett.

— Tinka! — mondta. — Tinkával az utóbbi időben a legfurcsább dolgok történtek.

— Éspedig?

Epeda Józsi azonban e ponton ismét újságjába temetkezett s csak az apróhirdetések mögül hallatta szívszaggató vinnyogását. Néhány nap múlva azonban fény derült a Tinka-rejtélyre. Méghozzá speciális körülmények között. Békén parkíroztam egy árnyas járdasziget mentén, amikor hirtelen elsötétült előttem a világ és minden idők legnagyobb kutyája dugta be a fejét a kocsi ablakán. Úgy felülről lefelé. Épp hogy befért. A nyílt és bohém lelkek jóindulatával lihegett a kocsi légterébe, majd néhányszor hevesen képen nyalt. A nyelve olyan volt, mint a tormareszelő, s egy darabig azon tűnődtem, vajon hány öltéssel sikerül majd ismét a helyére illeszteni a fülcimpámat. Ekkor azonban az eb túlsó végén, egy pórázhoz erősítve, Epeda Józsit fedeztem fel.

— Tessék — szűkölte megviselten. — Hát most tudod. Ez Tinka. Mit szólsz hozzá?

— Hja, barátom — mondtam, még magam is kábán —, múlik az idő. Megnőnek a kutyák. És ez a világ rendje.

— Mindig ilyenkor visz sétálni. Nem tudom, meddig bírom még. Otthon viszonylag nincs sok baja velem, szobatiszta vagyok és azt eszem, ami a ház körül akad. De séta közben nagyon szigorú. Ragaszkodik ahhoz, hogy kiadós mozgást végezzek. Múltkor felcibált a tizennyolcadik emeletre. Egy törpetacskó után. Tegnap meg valami őrült egy fadarabot dobott a Dunába, az alsó rakpartról. Képzelheted, mi történt. Tinka átúszott velem a Szúnyog-szigetre. Jesszusmárja... hopp...

A kerítés tövében gonosz képű bakmacska bukkant fel. Tinka széles mosolylyal rajtolt a tett színhelyére. Epeda Józsi úgy libegett a póráz végén, mint egy ballonkabátos vitorlázógép. A sarkon még bemutatott egy szépen kivezetett orsóforgást, majd eltűnt a szemem elől.

Pár nap múlva újra találkoztam velük. Józsinak már alig volt emberi formája. Borzas hajával, rózsaszín nyelvecskéjével, nedves orrával és panaszos nyöszörgésével inkább lázas kis japán selyempincsinek tűnt. Gondosan palástolt humanizmusomról lehullott a kultúra vékony máza.

— Tinka — mondtam. — Önhöz fordulok, mert számomra kétségtelen, hogy kettejük közül ön az intelligensebb.

Tinka megnyerően ráncolta a homlokát, a farkát csóválta és kidöntött vele egy fiatal akácfát.

— Nézze, kérem — mutattam Epeda Józsira. — Ez a szerencsétlen jószág már alig áll a lábán. Az ön helyében elvinném a doktor bácsihoz.

Tinka felemelte a bal mellső lábát, ami jobb körökben a lelkes helyeslés tanújele, majd hirtelen megindult Epeda Józsival. Egy elegáns sodronykapun fordultak be. A táblán ez állt: „Dr. Guvernánt Géza. állatorvos. Járóbeteg-rendelés: délután 4-től 6-ig."

Az órámra néztem. Négy óra múlt három perccel... Milyen értelmes állat!

Peterdi Pál

hátha valaki NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Az üzletvezető felesége kora reggel rátelefonál az agglegény Lizicsárra:

— Késő estig vártuk tegnap. Miért nem jött el a vacsorára?

— Nem voltam éhes.

— No, de Lizicsár úr, vendégségbe nemcsak azért megy az ember, hogy egyék!

— Igen, tudom, de szomjas sem voltam.

Két jó tartású, negyvenes asszony cseveg a presszóban.

— Mondom neked, a Bandi majd meghal utánam.

— Az könnyen lehet, szivi, elvégre te vagy az idősebb.

A súlyos ökle miatt köztisztelt Padlógó Vince vádlottként áll a bíróság előtt. Súlyos testi sértés.

A sértett meghallgatása után a bíró a vádlottat faggatja.

— Csak azt nem értem, ha a vasúti váróteremben maga véresre agyabugyálta Kakuszi Bénit, miért tért vissza s kezdte újra elölről az egészet?

Padlógó szétveti a lábát:

— Muszájt, kérem, késése volt a vonatnak.

Angyalovszki, az idült autótolvaj és kasszafúró megszökik a Markóból. Amilyen szériája van, már másnap Vecsésen elfogják és megbilincselve visszaviszik. Az irodán megkérdezik:

— Ennyit ér a maga szava? Égre-földre esküdözött, hogy nem követ el többé törvényellenességet. S most ez a szökés!

— Épp azért szöktem meg, kérem.

— Hogy értsem ezt?

— Maguk nem vették figyelembe, hogy én ki vagyok tiltva a főváros területéről.

A logika professzora az ünnepi társasvacsorán a mellette ülő szépasszonyhoz fordul:

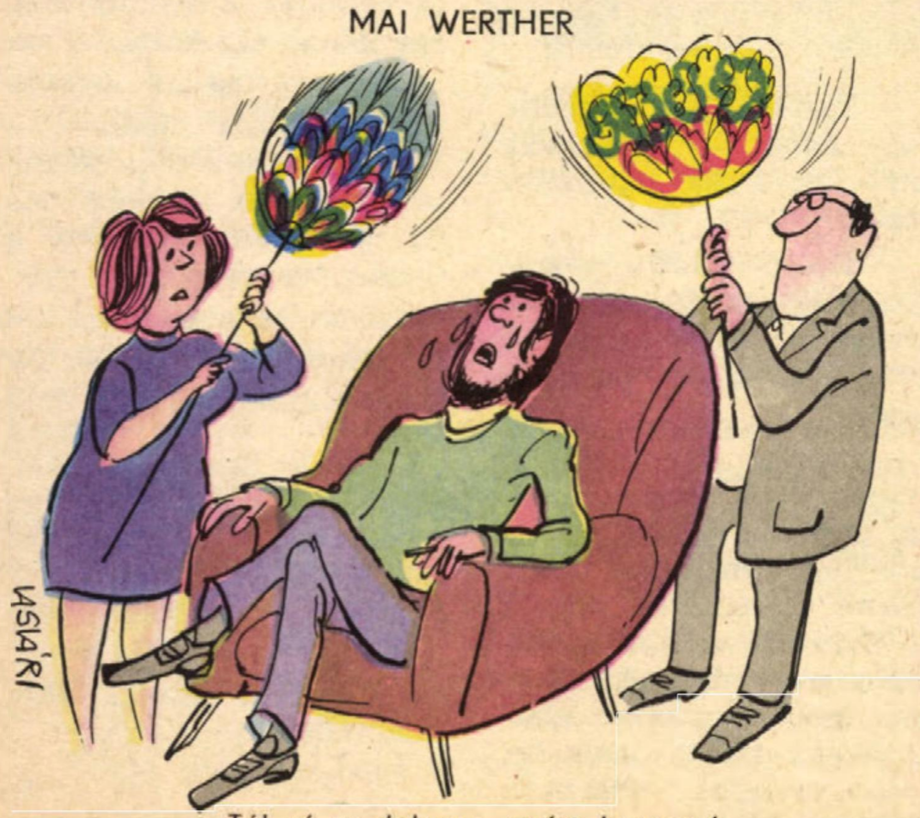
— Bocsásson meg, asszonyom, én egész idő alatt azt hittem, hogy maga a Konkordai kollégám felesége.

— De drága professzor úr, én valóban Konkordai felesége vagyok.

A prof elgondolkozik egy darabig, aztán földerül:

— Ahá, ezek szerint tehát a tévedésem helyes volt!

MAI WERTHER

— Túl jó a dolgom, azért kesergek...

Enyhe volt a tél, a Köztisztasági Hivatal több millió forintot takarított meg.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: Mire költenék a megtakarított milliókat?

Barát József:

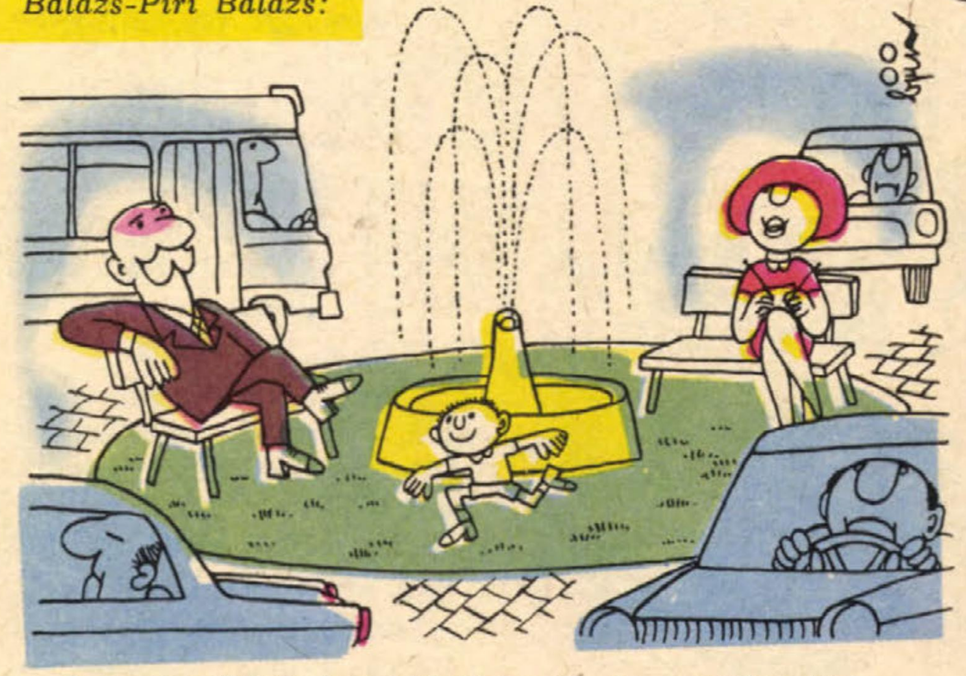
— Ne törd a fejed, Jóska, majd pont neked adják oda elkölteni!...

Endrődi István:

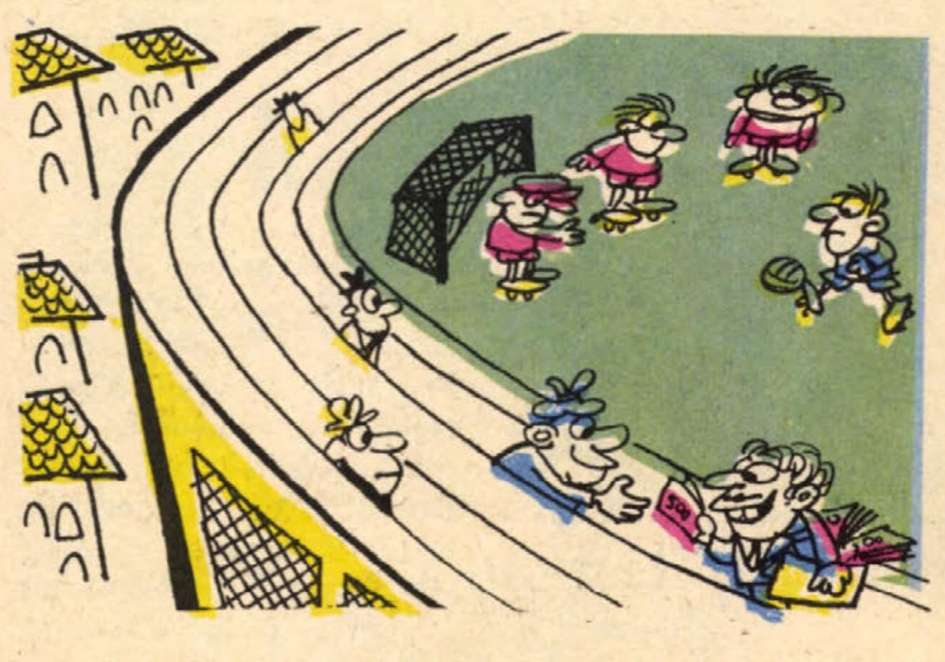
— Az eszkimóktól vennék jeget, hogy nyáron legyen hideg sörünk!...

Balázs-Piri Balázs:

— A pesti csőtöréseket átalakíttatnám kis szökőkutakká...

Fülöp György:

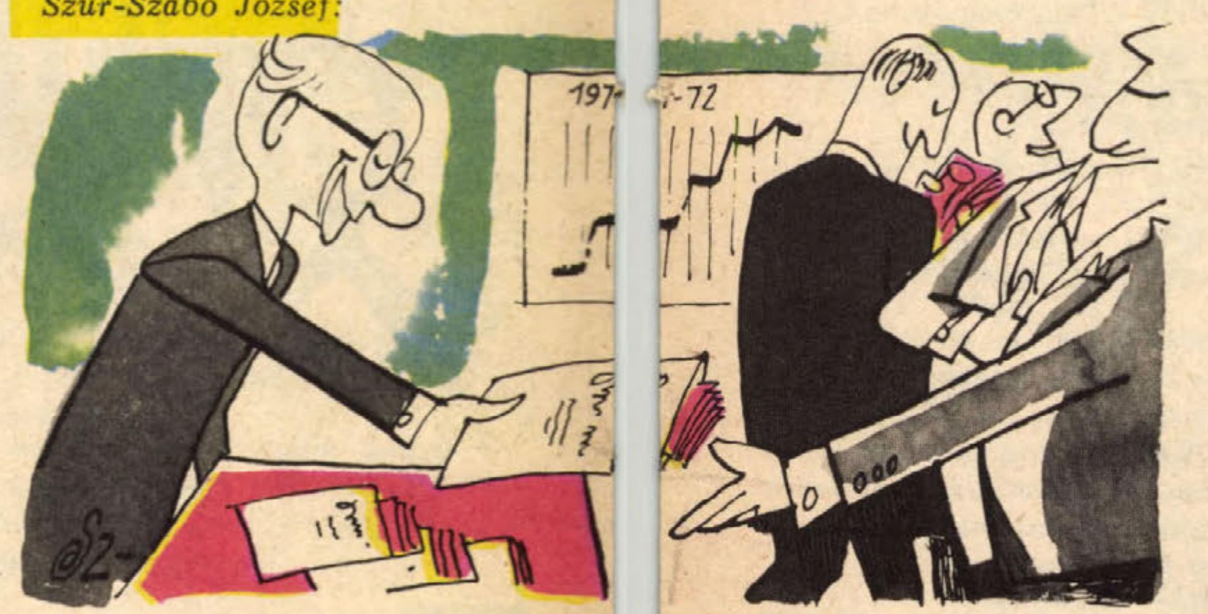
— Ezer forintot adnék minden szurkolónak, aki kimegy a meccsre.

Várnai György:

— Először is vennék egy Rolls Royce-t, nehogy a következő ráfizetéses évben visszakérjék a pénzt...

Szűr-Szabó József:

— Premizálnám a vezetőket a jó munkájukért.

Tót Gyula:

— Elintézném, hogy minden télen hótakaró fedje a növényeket...

Dallos Jenő:

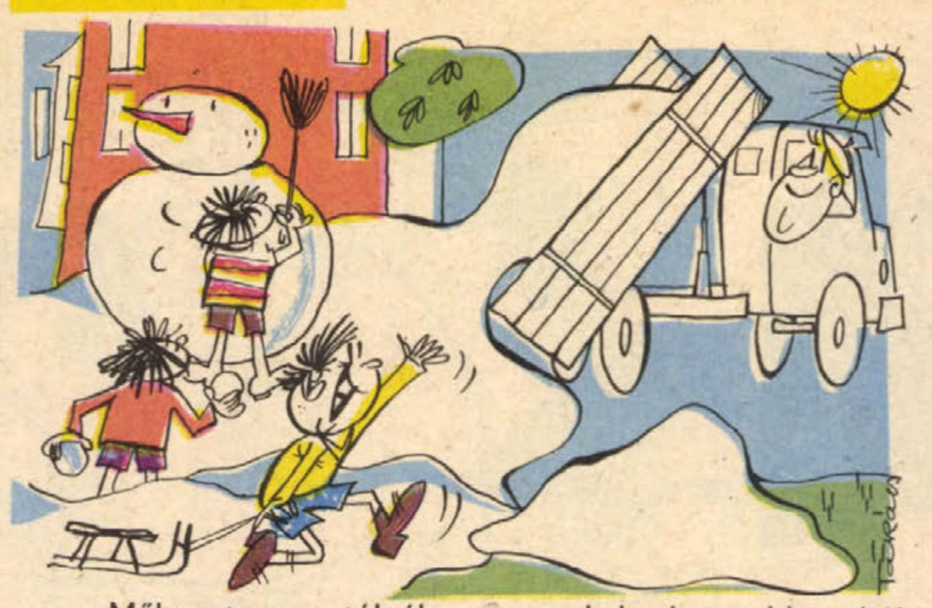
— Egymillió forint aprópénzt szétszórnék az utcán, hogy a Köztisztasági Hivatalnak is legyen valami dolga.

Vasvári Anna:

— A pénzt propagandacélra költeném.

Takács Imre:

— Műhavat importálnék a gyerekeknek, hadd tudják meg, mik az a tél örömei.

Brenner György:

— Inkább kamatoztatnám. Talán jövőre mégiscsak lesz tél!

Hegedűs István:

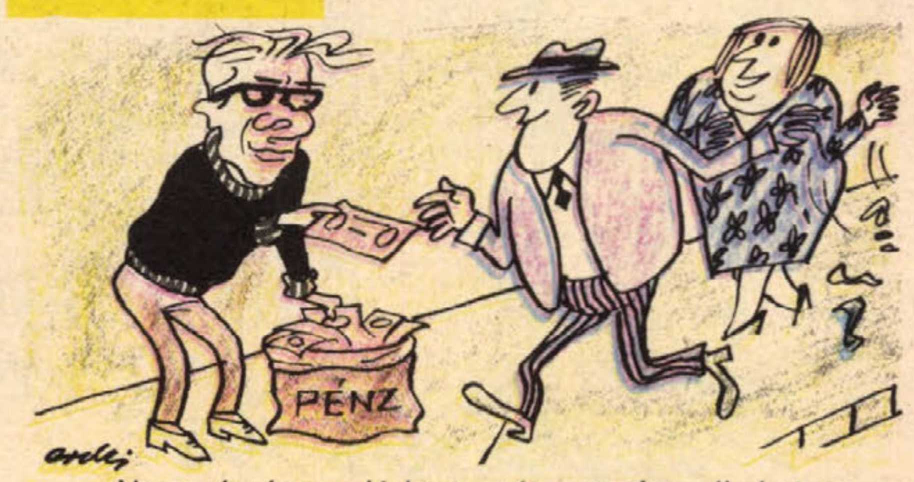
— Rendszeresen lemosatnám a vonatablakokat.

Sajdik Ferenc:

— A több millió forintból 16 forint és 40 fillér nekem jár. Én ugyanis segítettem a vállalatnak: két ízben is szedtem fel szemetet a földről...

Erdei Sándor:

— Nyereségrészesedésként szétosztanám alkalmi szemetelők között...

PÁRATLAN ÖTLET

Az alábbi történet úgy igaz, ahogy leírom. Egyik szereplőjével, F. Gusztival nemrégen találkoztam egy vidéki városban, ahol zenetanár. Akkor eszembe jutott, hogy el kellene mesélni a történetet.

A dolgok megértéséhez annyit tudni kell, hogy 1945 tavaszán egyetlen híd üzemelt a fővárosban, a Margit-híd roncsai mellett épült Manci. A szovjet katonák építették a Dunára, hogy a Sztálingrád—Berlin viszonylatban közlekedő T—34-es harckocsik minél gyorsabban eljussanak a végállomásra. Éppen ezért a polgári lakosság naponta csak néhány órán át használhatta a hidat. Hosszú sorokban álltak az emberek, várva, hogy a forgalmat irányító katona szabad utat nyisson, akkor aztán nekilódult a nép: a szerencsések átjutottak, a kevésbé szerencsések pedig tudomásul vették, hogy hiába ácsorogtak órák hosszat.

Az ügyeskedők, persze, a sor elejére sündörögtek, és megpróbáltak protekciót szerezni:

— Továris! Én kommunista! Ponyemáj? — hadrikálták a forgalomirányító katonának, aki derűsen bólogatott és a sor végére mutatott. Kivételt csak azok élvezhettek, akik kisgyerekkel akartak átkelni. Ők soron kívül mehettek át, még akkor is, amikor a polgári lakosság előtt zárva volt a híd.

Erre alapozta üzletét F. Rezső, akinek négy kiskorú gyereke volt, köztük a legidősebb, Guszti, a cikk elején említett vidéki zenetanár, ötéves lehetett, a legkisebb gyerek pedig kétesztendős.

F. Rezső gyermekkölcsönzéssel foglalkozott. Eredeti hivatása házfelügyelő volt, de itt nem sok dolga akadt, hisz a felügyeletére bízott ház felét elvitte egy bomba, a kaput, amelyet zárni és nyitni kellett volna, eltüzelték a lakók.

Így hát F. Rezső reggel kivitte a négy gyereket a hídhoz és az általa megbízhatónak ítélt személyeknek — rendszerint a sor végén — felajánlotta, hogy némi díjazásért kölcsönöz nekik egy gyereket. A szolgáltatásnak nem volt szabott ára. Létre jöhetett az üzlet egy bögre liszt, egy darab szalonna, vagy szappan, esetleg valami ruhadarab, legrosszabb esetben néhány pengő ellenében is. Ezért az ügyfél kapott egy darab gyereket, akivel soron kívül kelhetett át a hídon és vissza is tudott jönni. Guszti a speciális szolgáltatás tárgyát képezte: őt azok kölcsönözhették, akik aznap nem akartak visszatérni. Guszti ugyanis a híd közepéről visszajött egyedül, és így a két órás nyitvatartási idő alatt, legalább tíz-tizenöt ügyfelet segített át a túlsó partra. F. Rezső boltja hamarosan annyira fellendült, hogy már nem is kellett kimennie a hídhoz. Üzletfelei a lakásán keresték meg és a gyerekek már előjegyzésben elkeltek. Mesélik, hogy később már viszonteladással is foglalkozott, és nem csak a saját gyerekeit kölcsönözte ki, hanem a környékbeli szegény srácokat is.

Azt hiszem, ő volt az egyetlen, aki nem örült az új Szabadság- és Kossuth-hídnak. Egy ideig ugyan még forgalmazta a gyereket, a kenyérért, krumpliért sorbanállóknak, de aztán hamarosan bealkonyult ennek az üzletnek is. Pedig ő komolyan gondolta a dolgot: még 1946-ban is született egy újabb csemetéje. A bölcs atya előrelátóan gondoskodott ugyanis az utánpótlásról. A legkisebb srácból azonban nem lett „kölcsöngyerek". A konszolidáció, az újjáépítés megszüntette ezt az azóta is egyedül álló üzleti vállalkozást. F. Rezső visszatért a házmesterséghez, mert felépült a ház hiányzó fele és a kaput is megcsinálták...

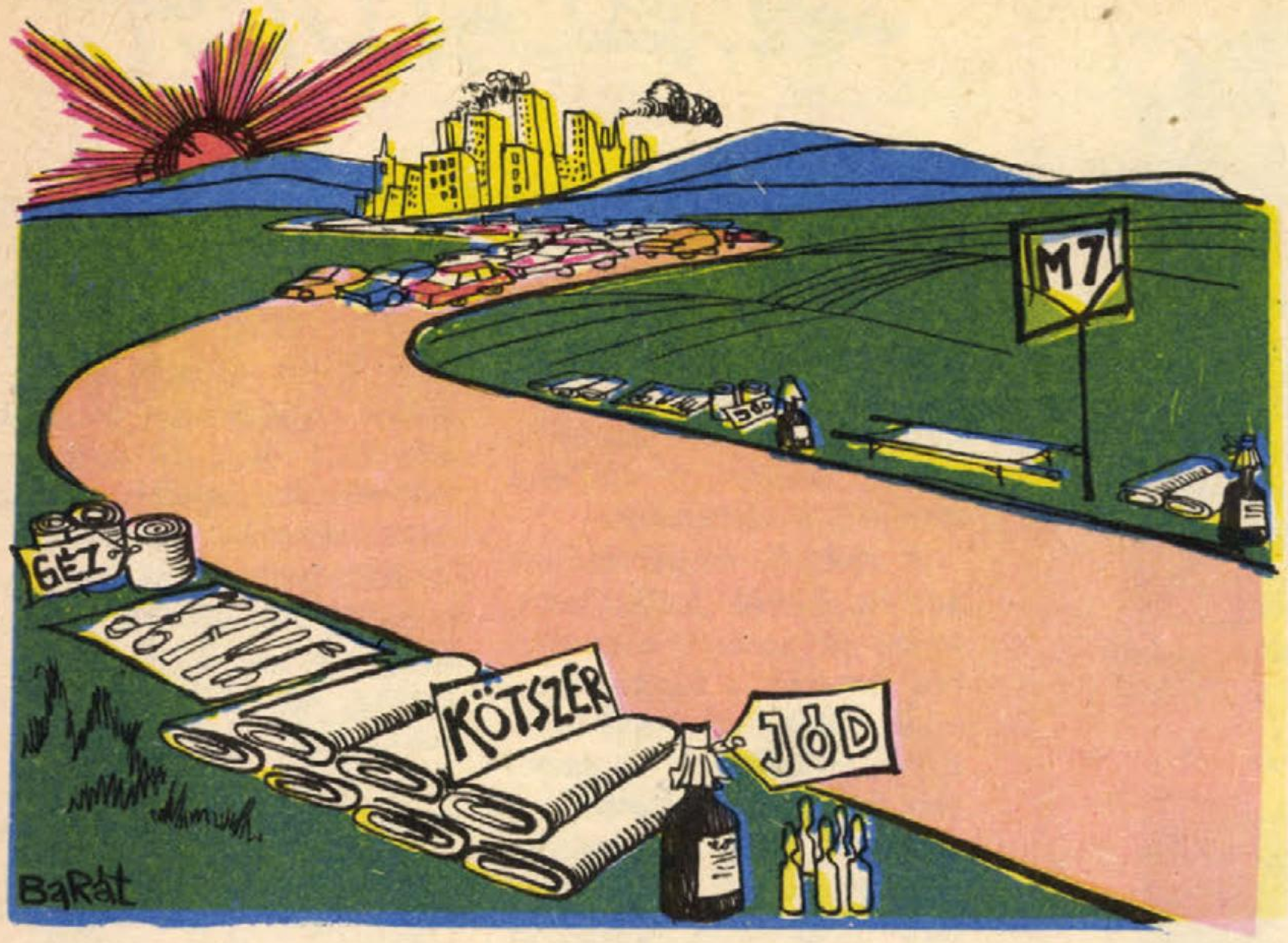

A történetet azóta is meséli a budai „Kis piszkos" söntéspultjánál, és olykor szomorúan jegyzi meg:

— Ha akkor van legalább tíz gyerekem meggazdagodhattam volna...

Ősz Ferenc

INDUL AZ AUTÓS SZEZON

FUTÓVENDÉGEK

– Csak egy autogramot kérünk és már itt sem vagyunk...

HÁZASSÁG

Szilárd Szilárd 47 éve élt a Klauzál tér 47. számú, félkomfortos, udvari lakásában, amelyért havonta 116,70-et fizetett. Szilárd Szilárd nem volt vándormadár, fénymásolt egy intézetben, mióta az intézet fennállt. Este tévét nézett, vasárnap kiült a térre, hol a kártyázókat, hol a sakkozókat nézte, ő maga soha nem játszott, csak kibicelt.

Egyik szerdai napon délután 16 óra 54 perckor hazafelé menet megszólította egy csinos, fiatal nő: „Hol van a közelben hentes?"

Szilárd Szilárd dadogva kért bocsánatot, nem tudja. Hosszan és mélyen nézett a nő után, rájött: „üres, siralmas, elhibázott, társtalan, magános, lélek nélküli, és céltalan az élete".

Egy év múlva felkereste a házasságközvetítő irodát, miután sikerült nagyjából megfogalmaznia női ideálját.

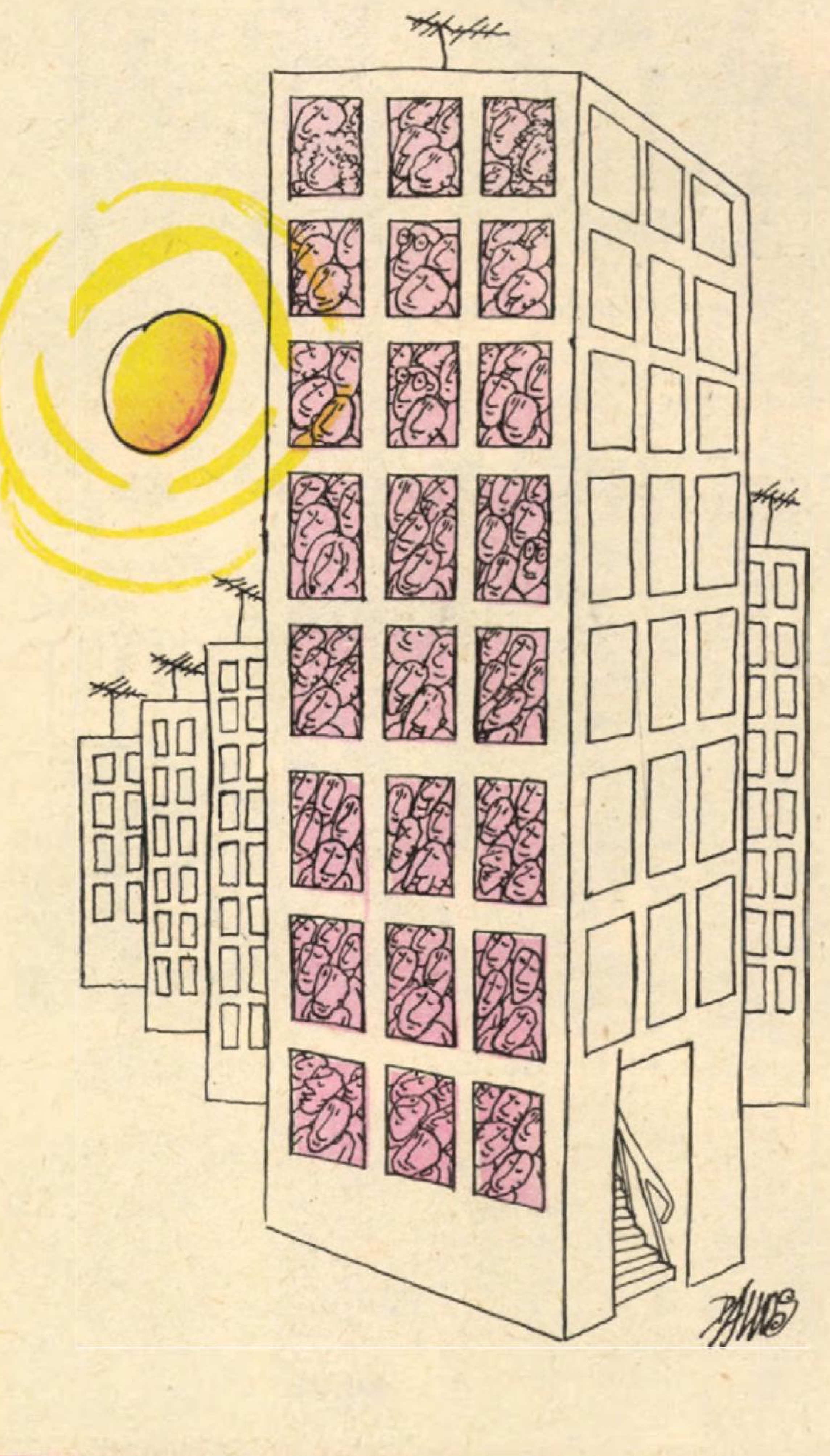
...Egy filigrán, barna hajú, sűrű szemöldökű, ovális arcú hölgyre gondolok — mondta —, a szemei között 3,5 centiméter távolság legyen, ajka kicsit duzzadt, szájából 30 egészséges, porcelánfehér fog villanjon elő, ha beszél. Mikor beszéljen? Ha kérdezik. Ne öltözzön feltűnően, tavasszal, ősszel kosztümöt hordjon, nyáron nyári ruhákat, télen bundát. Érdekelje a zene, nem a könnyűzene, hanem Beethoven, Mozart, viszont szívből utálja Bach fúgáit. Harminchatos lábára (kicsiny, vékony lábak) saját keresetéből vásárolt cipellőket húzzon. Anyós földben, após földben, hozomány földben, azaz telekben a Balaton partján, nyaraló Abaligeten, vagy az Orfűi-tónál. Takarékbetétkönyvében legalább 500 000 forint legyen. Autó nem szükséges, azt majd abból a pénzből vesznek, ami a leendő feleség lakásának, házának értékesítéséből származik. Két idegen nyelvet beszéljen, az örményt és az ógörögöt, szanszkrit nem akadály. Lelke békés legyen, teste egészséges. Gyermekkorában szamárköhögés, diftéria, kanyaró bánthatta, de most mellékelje szív- és tüdő-röntgenleletét. Főzni tudjon, különösen körömpörköltet savanyúsággal, főtt burgonyával, hosszában vágva. Az egész nő súlya ne haladja meg a 67—87 kilogrammot, de el se érje. Ez a nő, ez a nő...

A házasságközvetítő iroda tisztviselője leakasztotta szobája faláról a tükröt, s éppen azt akarta mondani Szilárd Szilárd elé tartva: „Uram, nézzen bele!" — de meggondolta magát, s csak annyit jegyzett meg: „Most mindjárt el akarja vinni uraságod, vagy ráér holnap is?"

Szilárd Szilárd méla tekintettel pödörgette esernyője gombját. Kettőt kérek, hogy legyen tartalékban is, ha az első elromlana — s bukszájáért nyúlt. Fényt másolt, megszokta, hogy mindent két példányban csináljon.

Szűts Dénes

TAVASZI NAPSÜTÉS

KORHATÁR

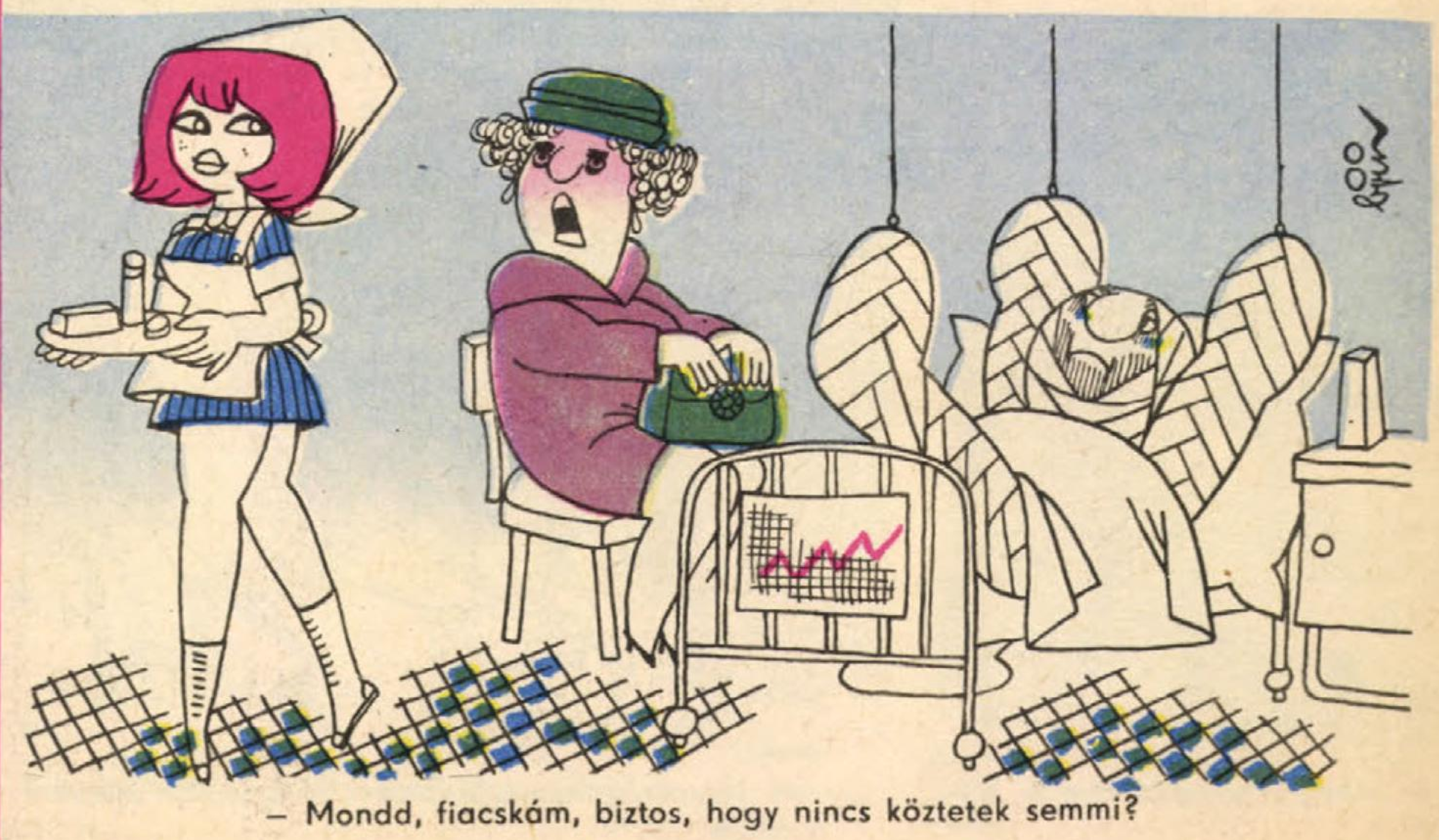
Esti műsor — csak nagyoknak;
indulatok háborognak,
nagypolgárok szennyesét
teregetik szerteszét.
Konfliktust és problémákat,
nyolc után csak felnőtt láthat,
mert mi erkölcsromboló,
kisgyereknek nem való.

Hogy a lelkét meg ne sértse,
srác a tévét korán nézze;
délutáni programot,
néki mind ajánlhatod:
Van karambol pár hullával,
klasszikustól egy kis párbaj,
lángokádó fegyverek,
éppen feltárt vakbelek;
őrült némber visong kéjjel.
(álmodban is jön majd éjjel),
összeomló szálloda,
falánk cápák zord hada;
oroszlánok ráadásnak,
éles fogak húsba vágnak,
dühödt kígyó tekereg...
Jóéjszakát, gyerekek!

Lexa Klára

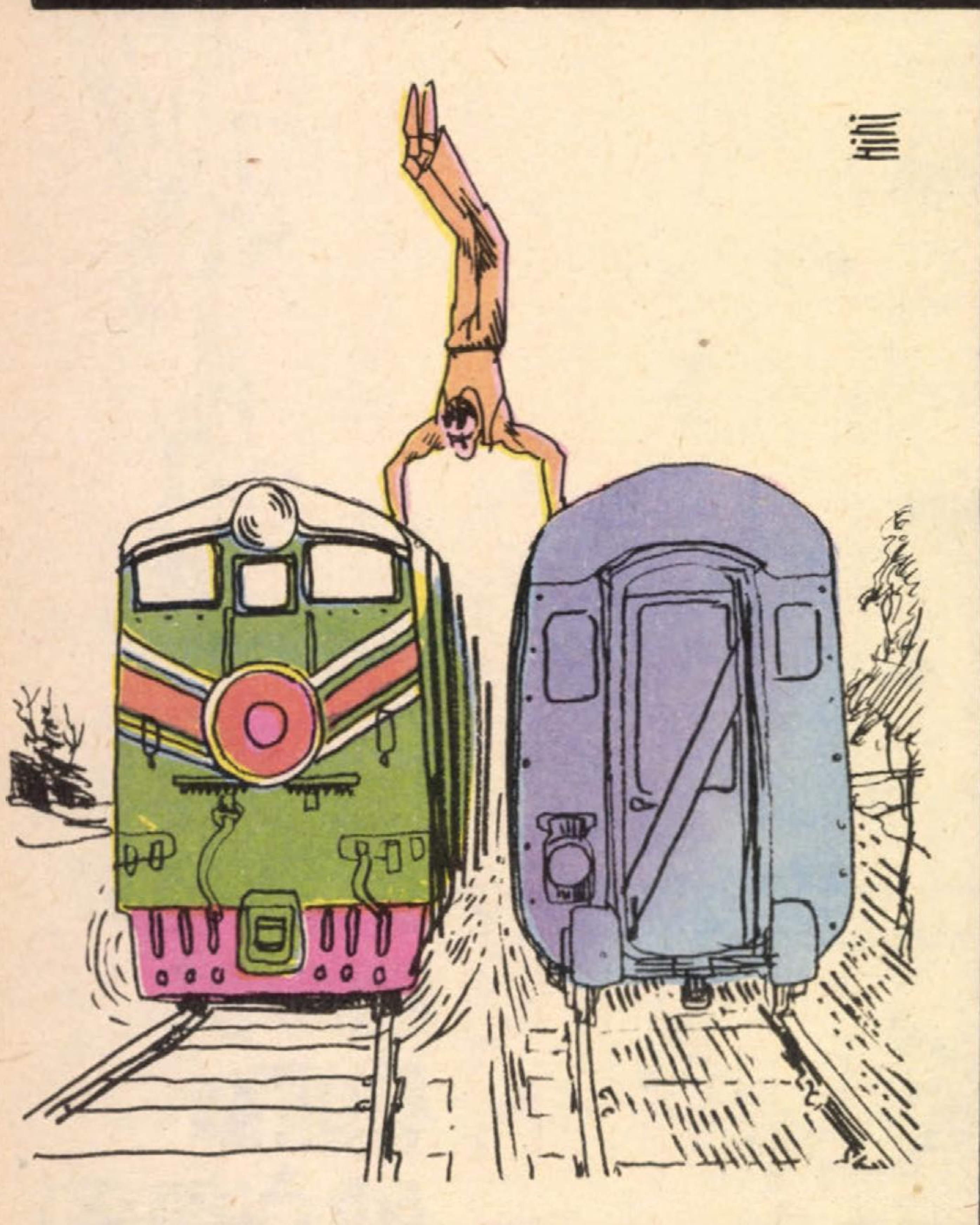

FÉLTÉKENY FELESÉG

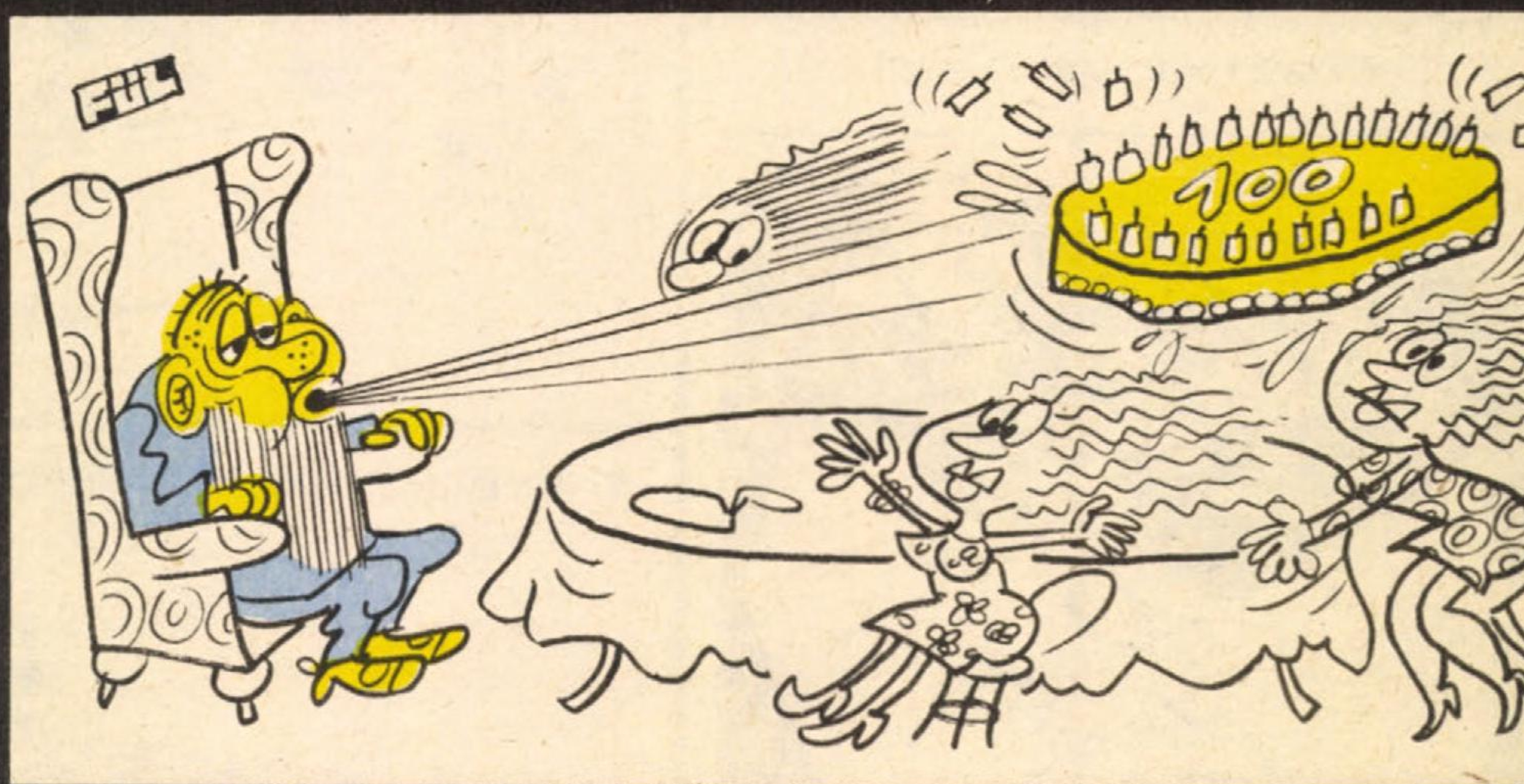

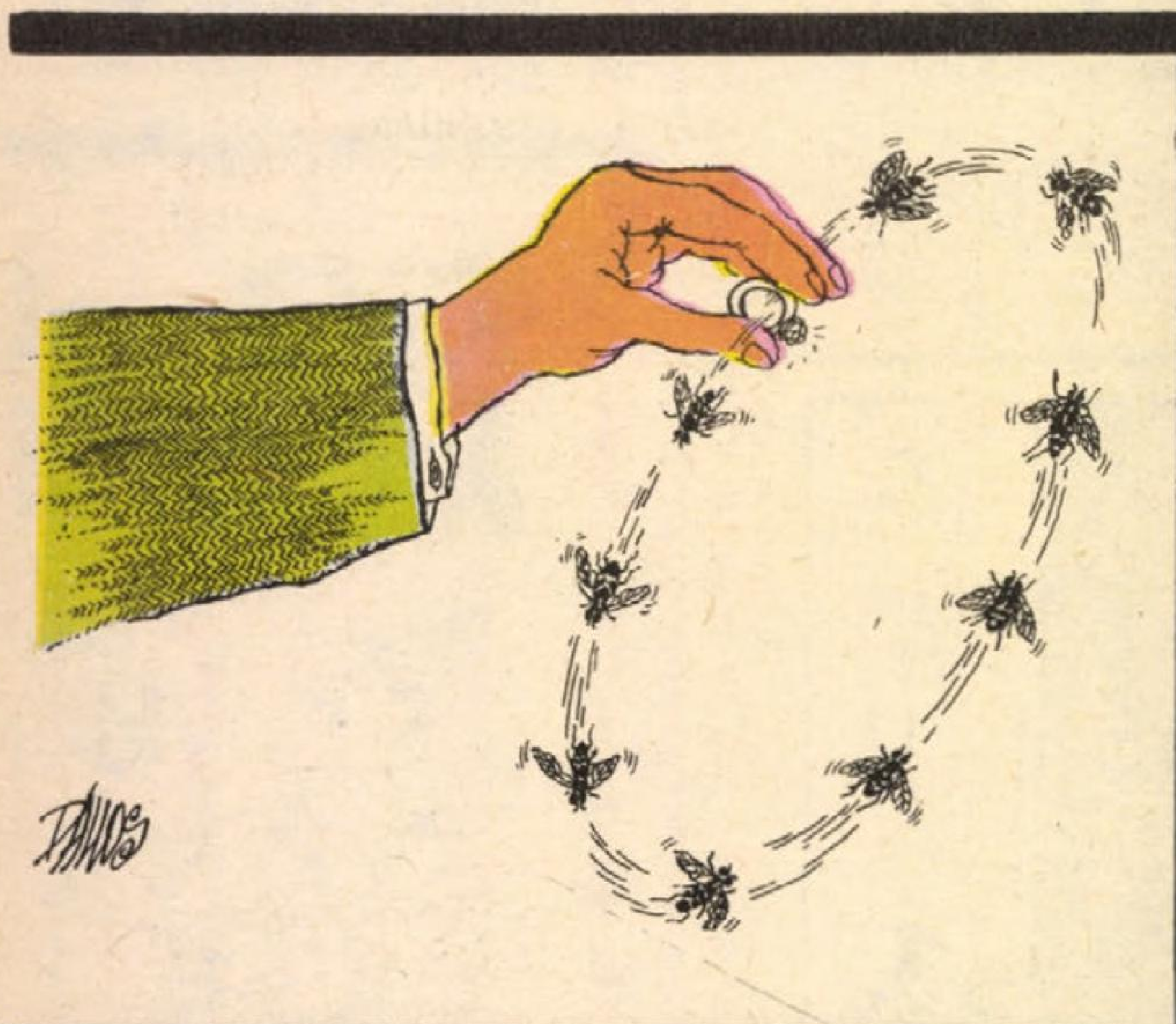
– Mondd, fiacskám, biztos, hogy nincs köztetek semmi?

MUTATVÁNY

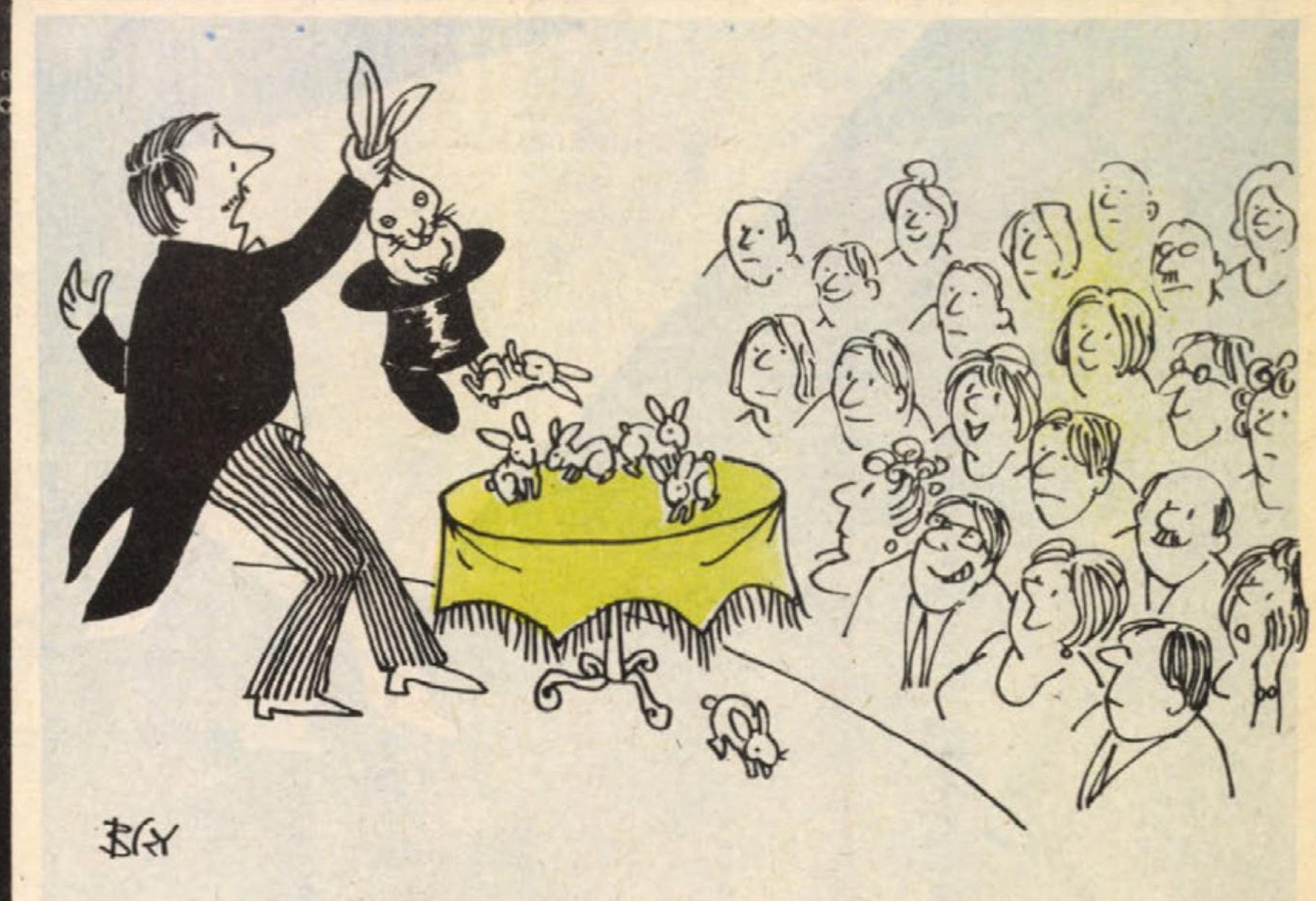

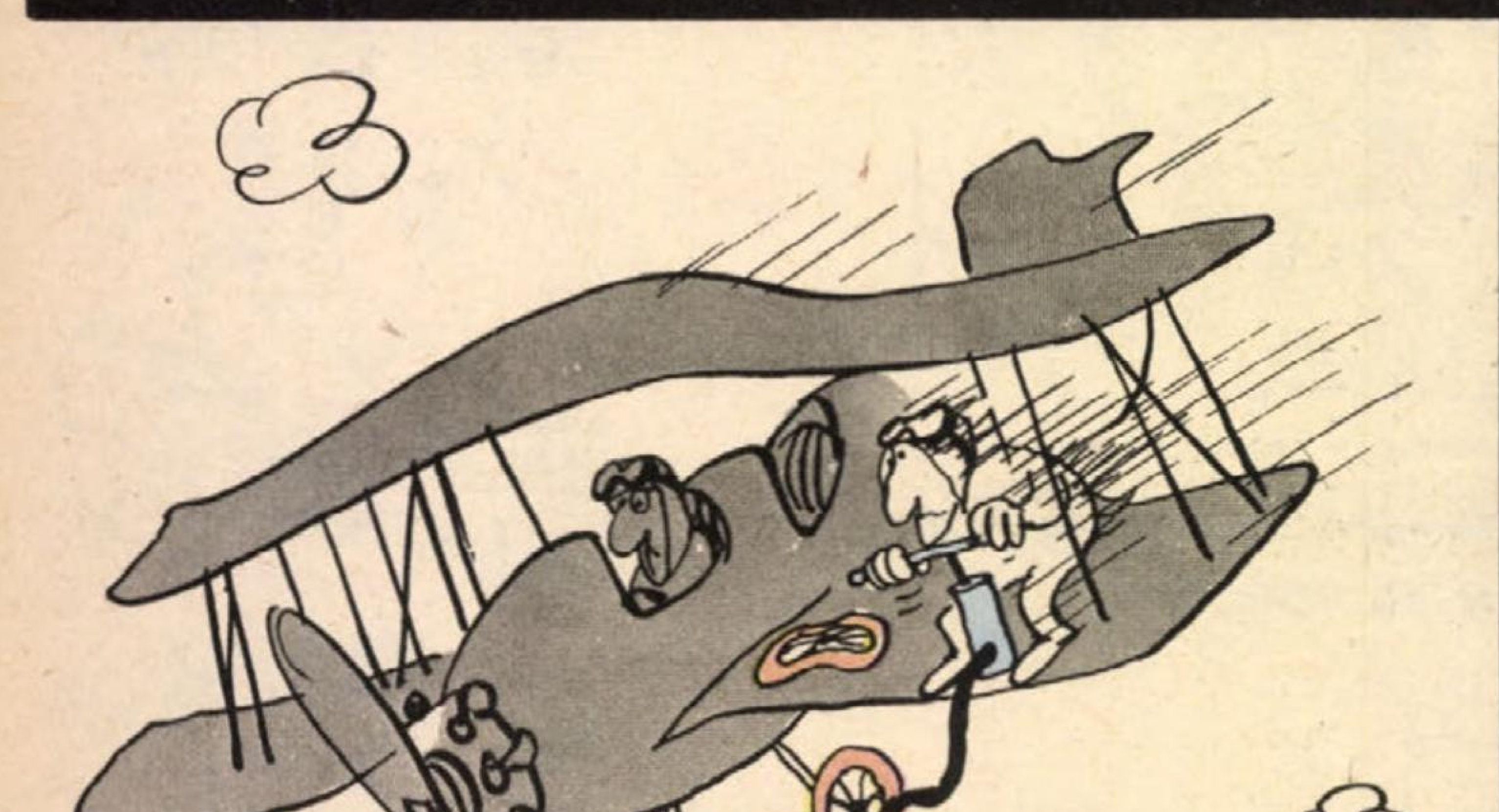

HEGEDÜS,
BALÁZS-PIRI,
DALLOS,
FÜLÖP,
BRENNER,
SAJDIK,
VÁRNAI

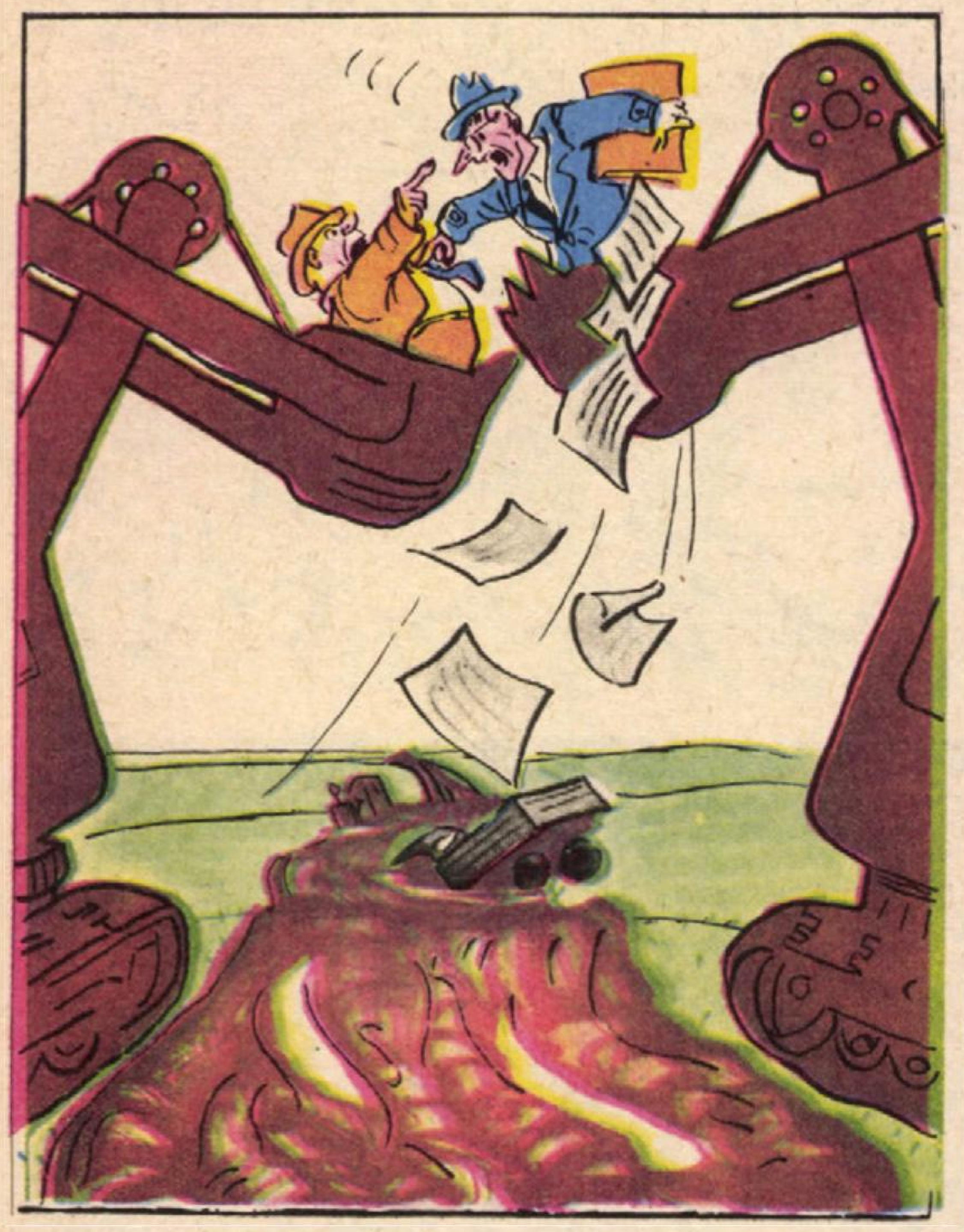
SZOVJET HUMOR

RAJZOK A MOSZKVAI „KROKODIL”-BÓL ÉS A „LITERATURNAJA GAZETÁ”-BÓL

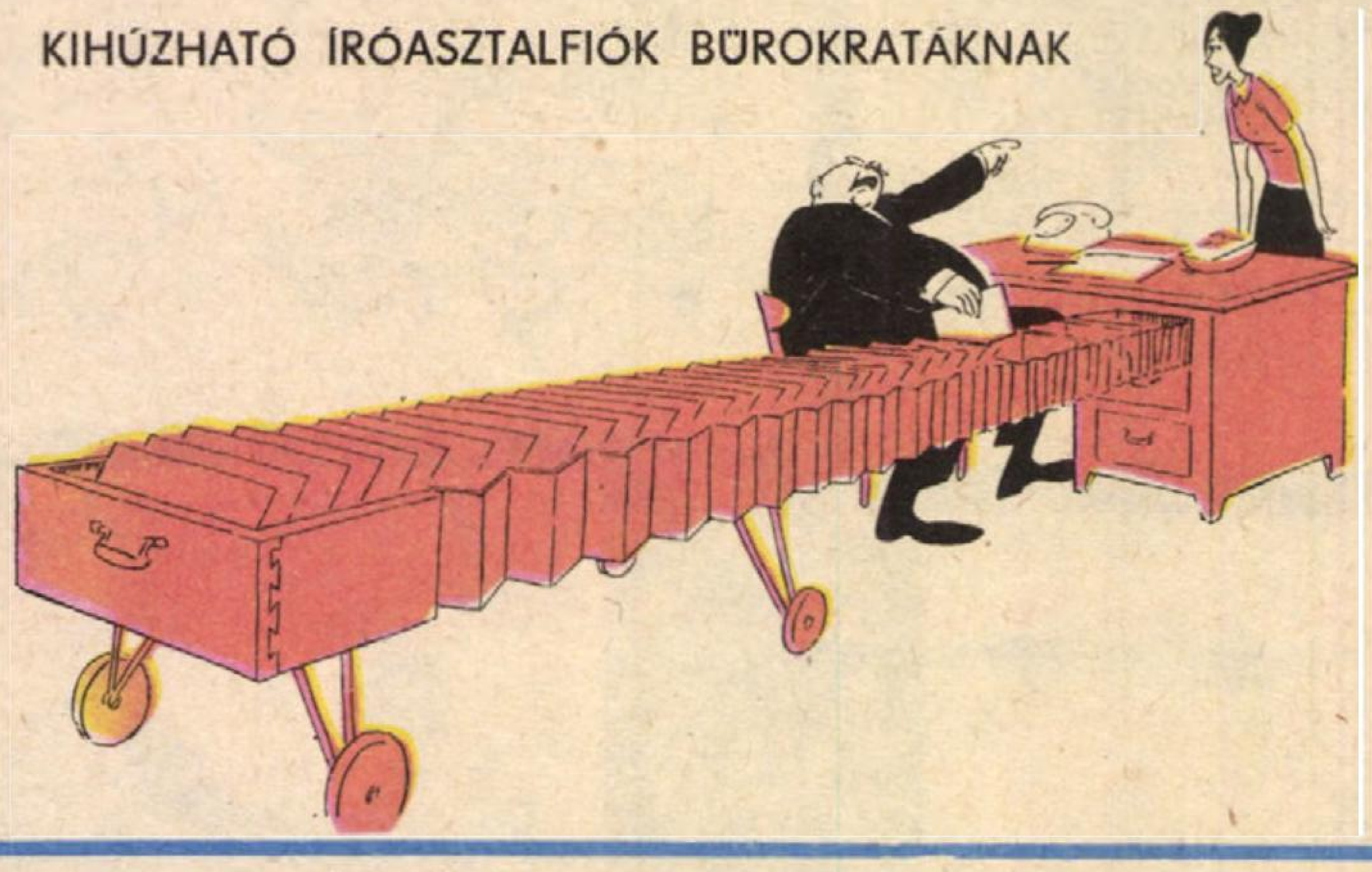
BÖLCSŐDE-HIÁNY

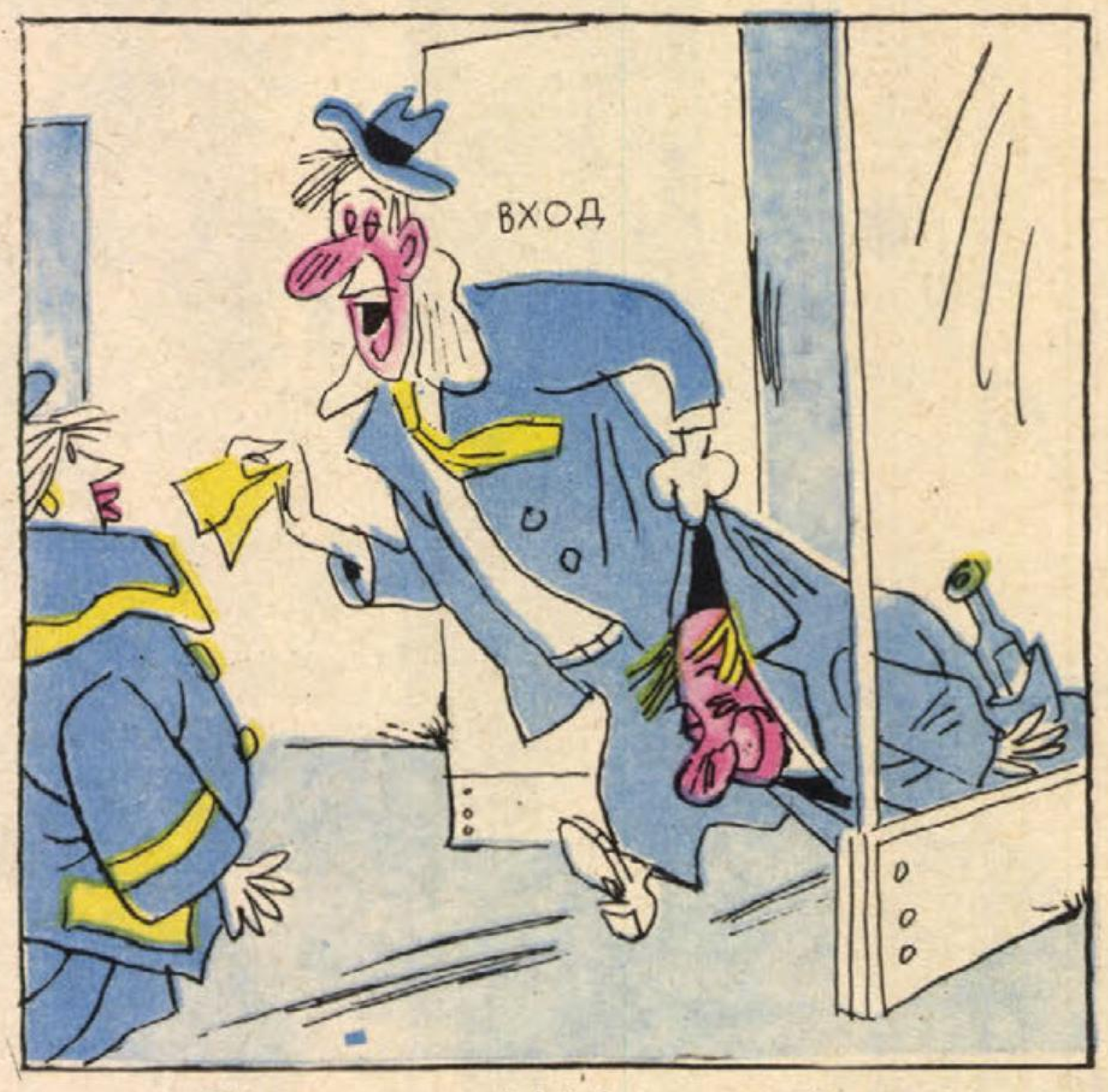

MAGASSZINTŰ TÁRGYALÁSOK

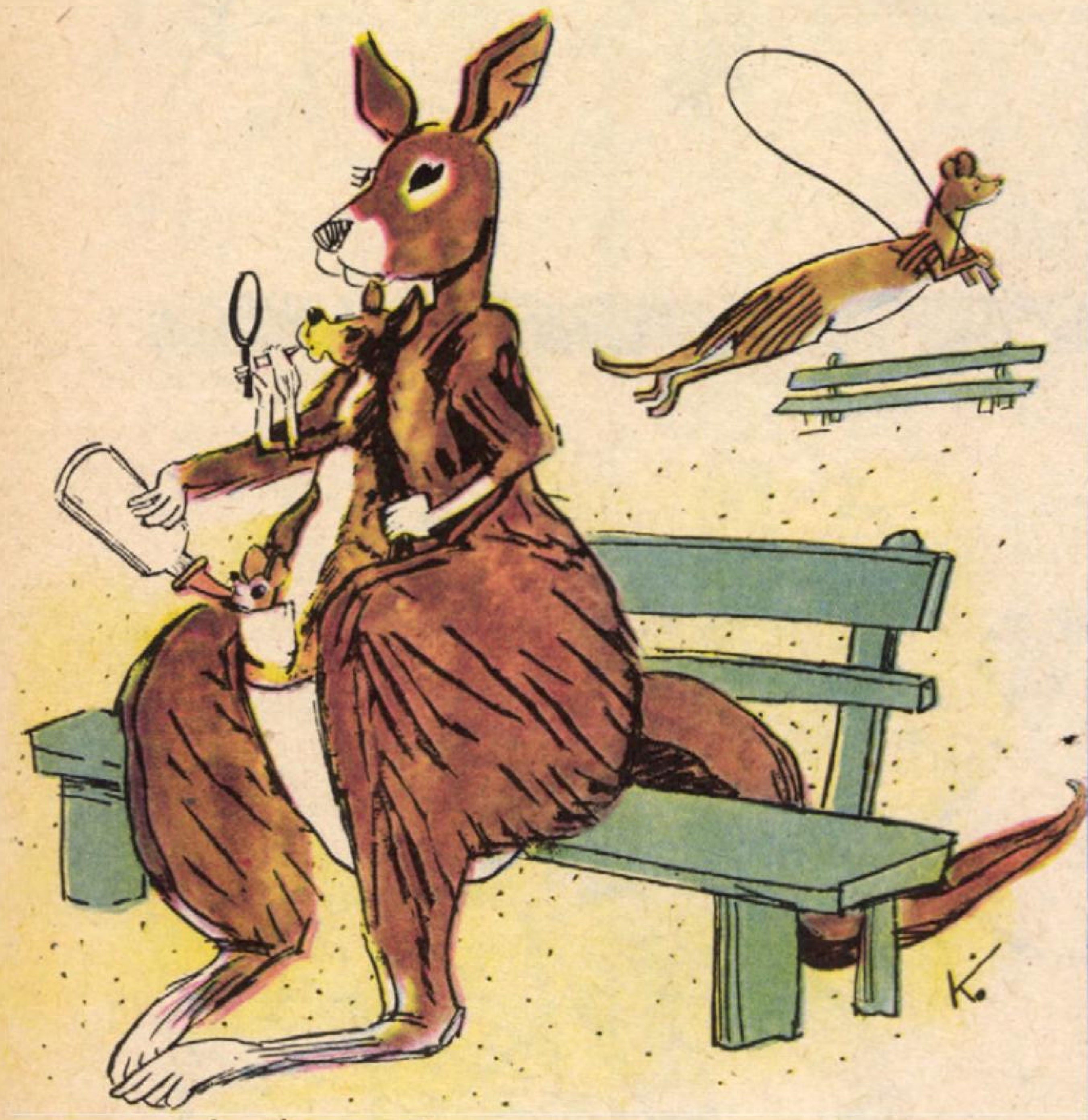
KIHÚZHATÓ ÍRÓASZTALFIÓK BÜROKRATÁKNAK

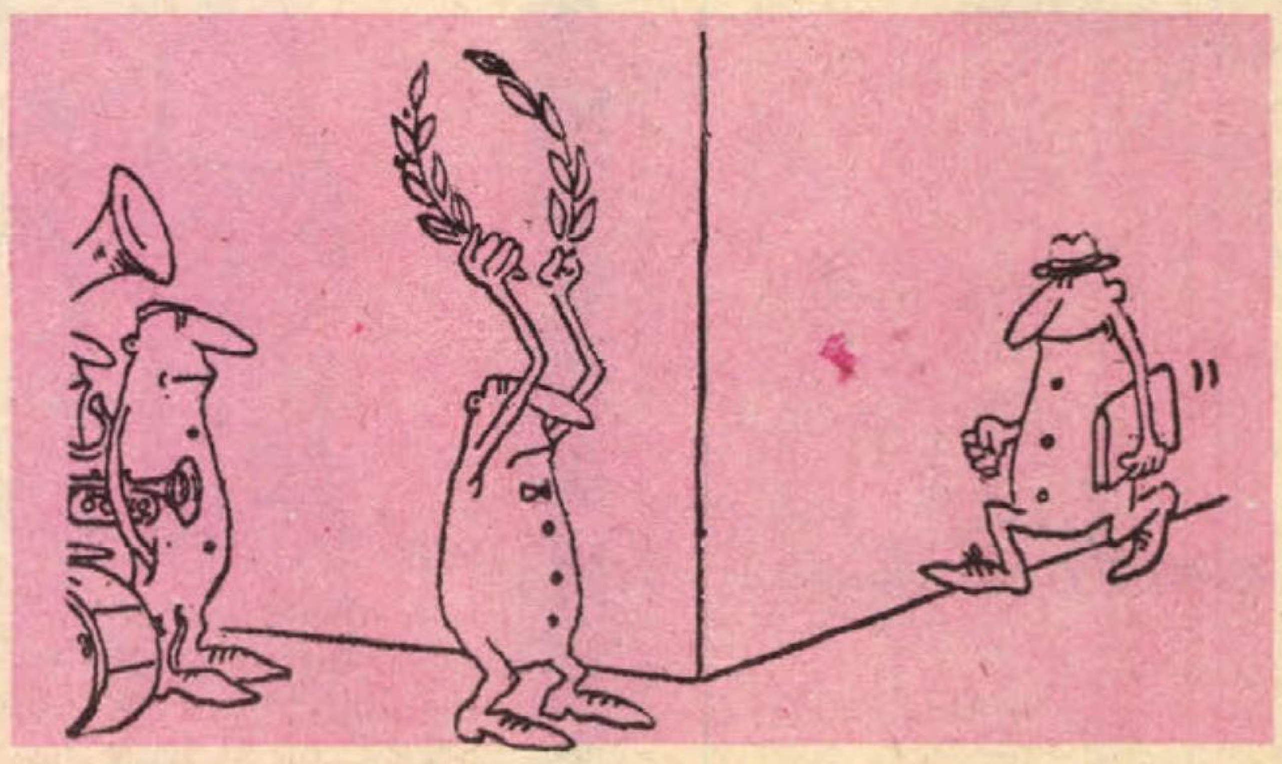

– Elhoztam a színházba a barátomat is... Hadd művelődjék!

A NAGYMAMA

VÁRATLAN KITÜNTETÉS

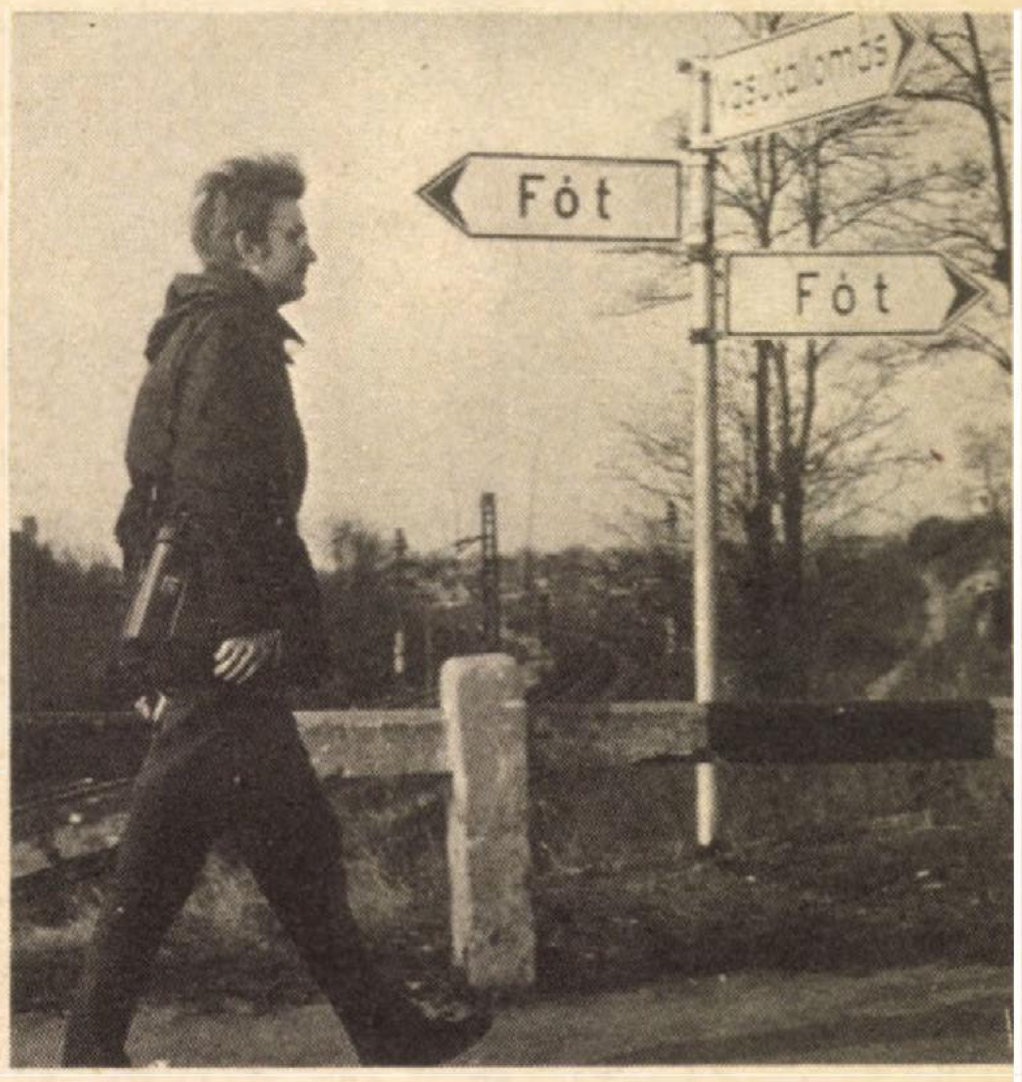
TÜCSÖK és BOGÁR

— Kutyaiskolák nyílnak Budapesten. A vizslák és szetterek részére megbeszéléssel és tanácsadással egybekötött nagy találkozót tartanak április 3-án és 4-én délelőtt a Fehér úton, a Finommechanikai Vállalat melletti területen. A kutyás jelentkezők eligazítást kaphatnak, mikor, hová járathatják „iskolába" kutyáikat és a szakemberek azt is megnézik, melyik kutyát érdemes az április 16-i képességvizsgára benevezni.

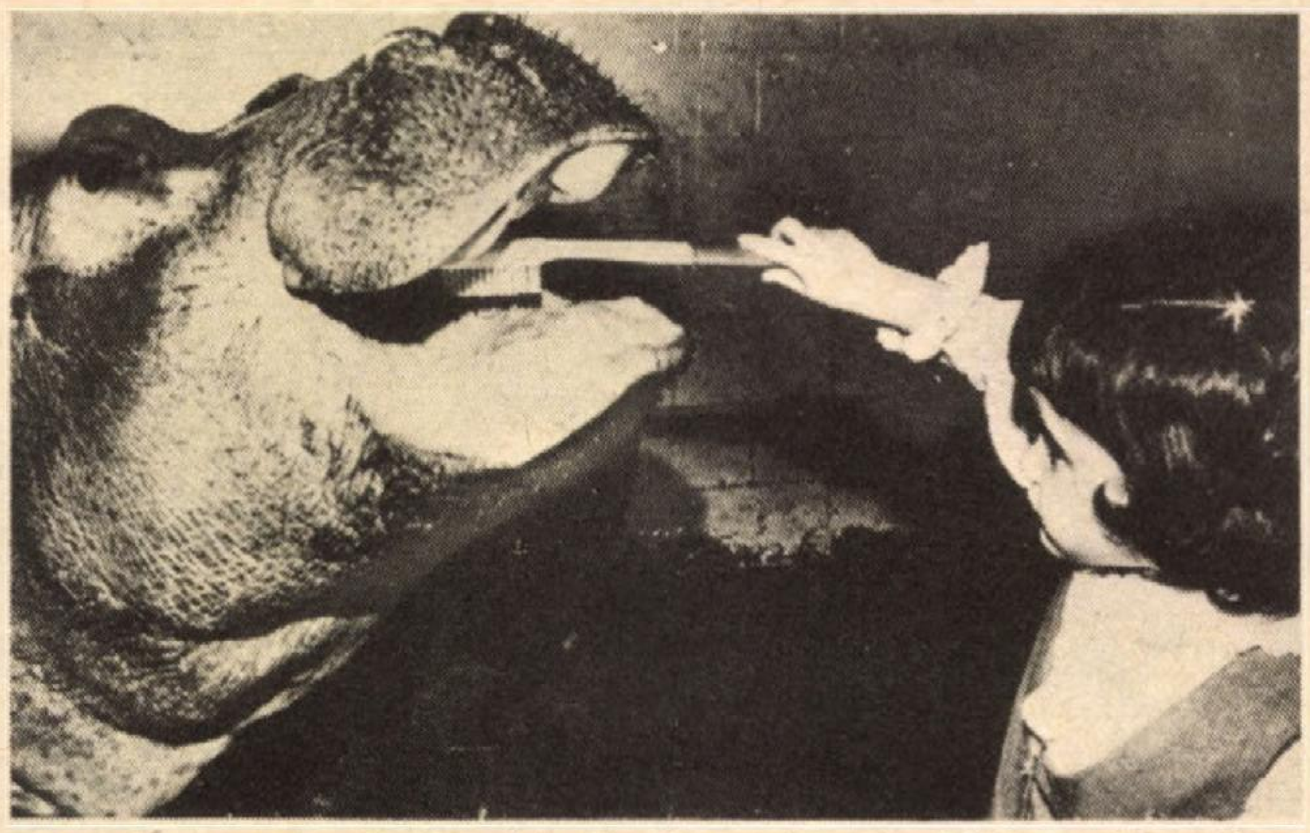
A vizslák és szetterek hozzászólásait jegyzőkönyvileg rögzítik. Kutyanyelven ...

(A Magyar Nemzetben észlelte Schmallhoffer Józsefné)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Hogy ez micsoda? Megmondjuk: Fót hátán Fót...
(Dunakeszin fotózta Budaházi László)

Washington. Az állatkert két újszülött orángután bébije. — Reggeli fogmosás.
XIII. évfolyam 10. szám (25578) MTI Külföldi Képszolgálat

Egy jó hírünk és egy rossz hírünk van. A jó: Washingtonban értenek a fogmosáshoz. A rossz: az állattanhoz gőzük sincs. (Beküldték: többen)

Igazított egyet a labdán és zutty...

Az NB I B-ben történt

Erről van szó! Mire jó az a sok tétovázás...
(A Népsportból nyírta Bur János)

SZILÁNKOK

ZAJOS MUNKAKÖR

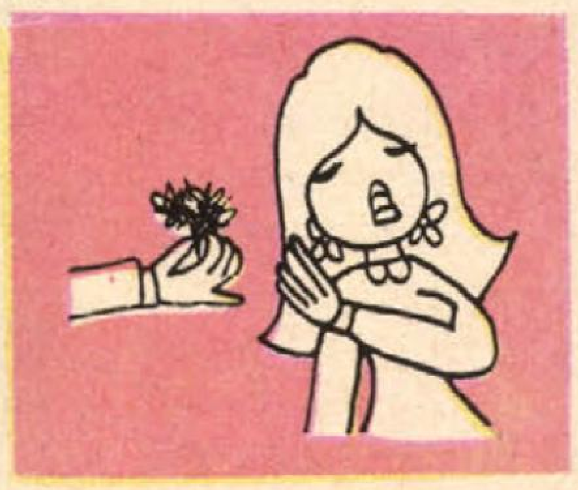
— Egész nap bontom a járdát az aszfalttörő géppel. Estére már az is kikapcsolódás nekem, ha egy beatzenekart hallgathatok.

KIÁBRÁNDULÁS

— *Micike, veszek magának egy csokor ibolyát.*

— *Inkább az árát legyen szíves ...*

BECSÜLETES FELTALÁLÓ

— Uram, vegye meg ezt a hajnövesztő szert. Ebben biztosan nem csalódik.

— Miből gondolja?

— Mert én előre megmondom: ettől ugyan sohasem nő ki a haja.

JAVASLAT

Egyelőre csak naponta tíz percig ne legyünk gorombák egymáshoz, később aztán óvatos adagolással hosszabbítani lehet ezt az időt.

SPÁRTAI JELLEM

— Miért megy gyalog a harmadik emeletre? Hiszen működik a felvonó!

— De a jövő héten úgyis elromlik. Nem akarom elkényeztetni magamat.

KORRUPT ALAK

X. olyan korrupt, hogy még a papírüzletben is pénzzel bélelt borítékot szeretne vásárolni.

GAVALLÉR SZÜLŐK

— Miért ad annyi zsebpénzt a fiának?

— Azért, hogy hó végén legyen kitől kölcsönkérnem.

ILYEN IS VAN

— *Felháborító ez a kiszolgálás. Azonnal küldje ide az üzletvezetőt!*

— *Én vagyok az üzletvezető.*

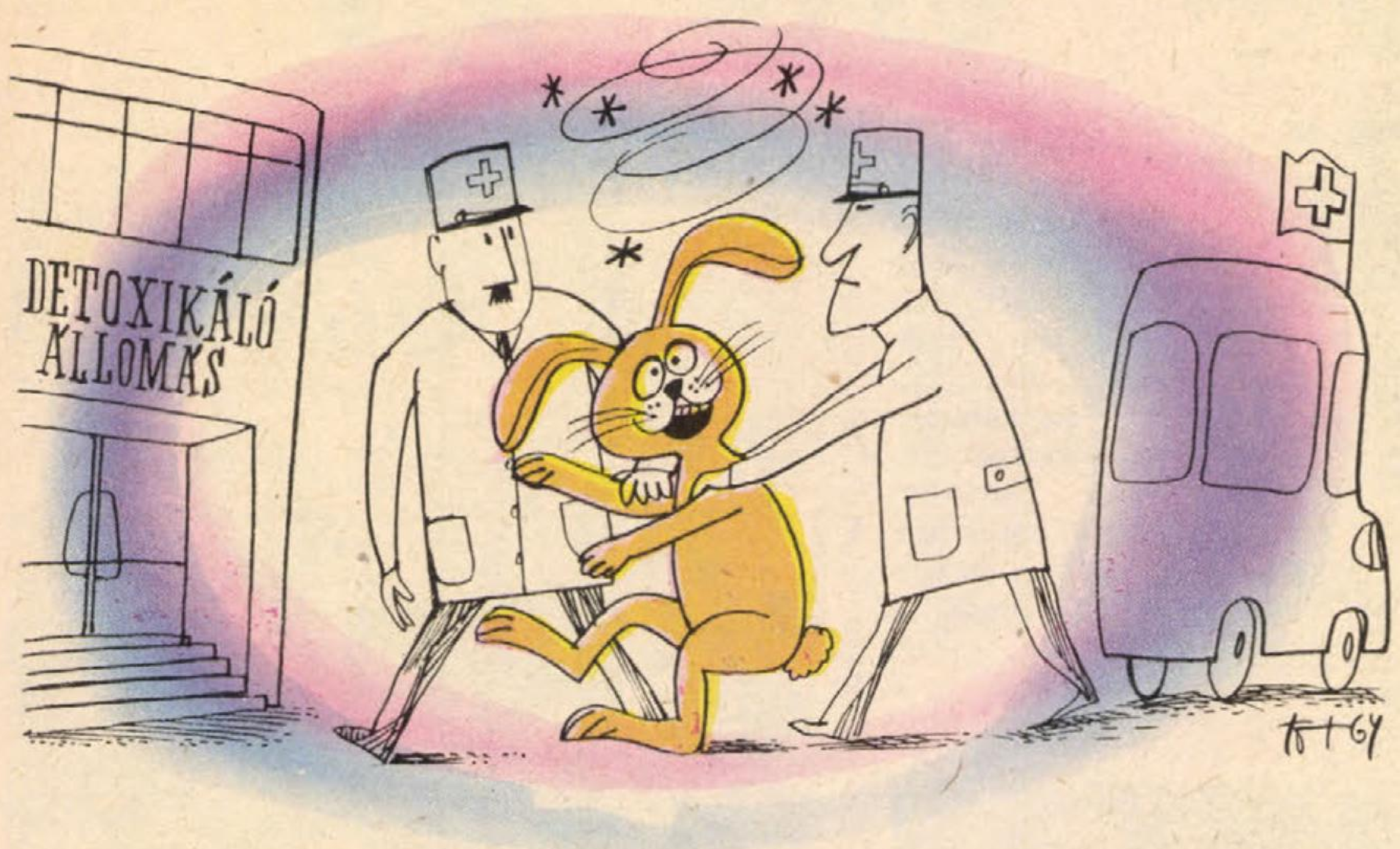
JÓ GYEREK

— Miért nem látogatja meg néha az anyját?

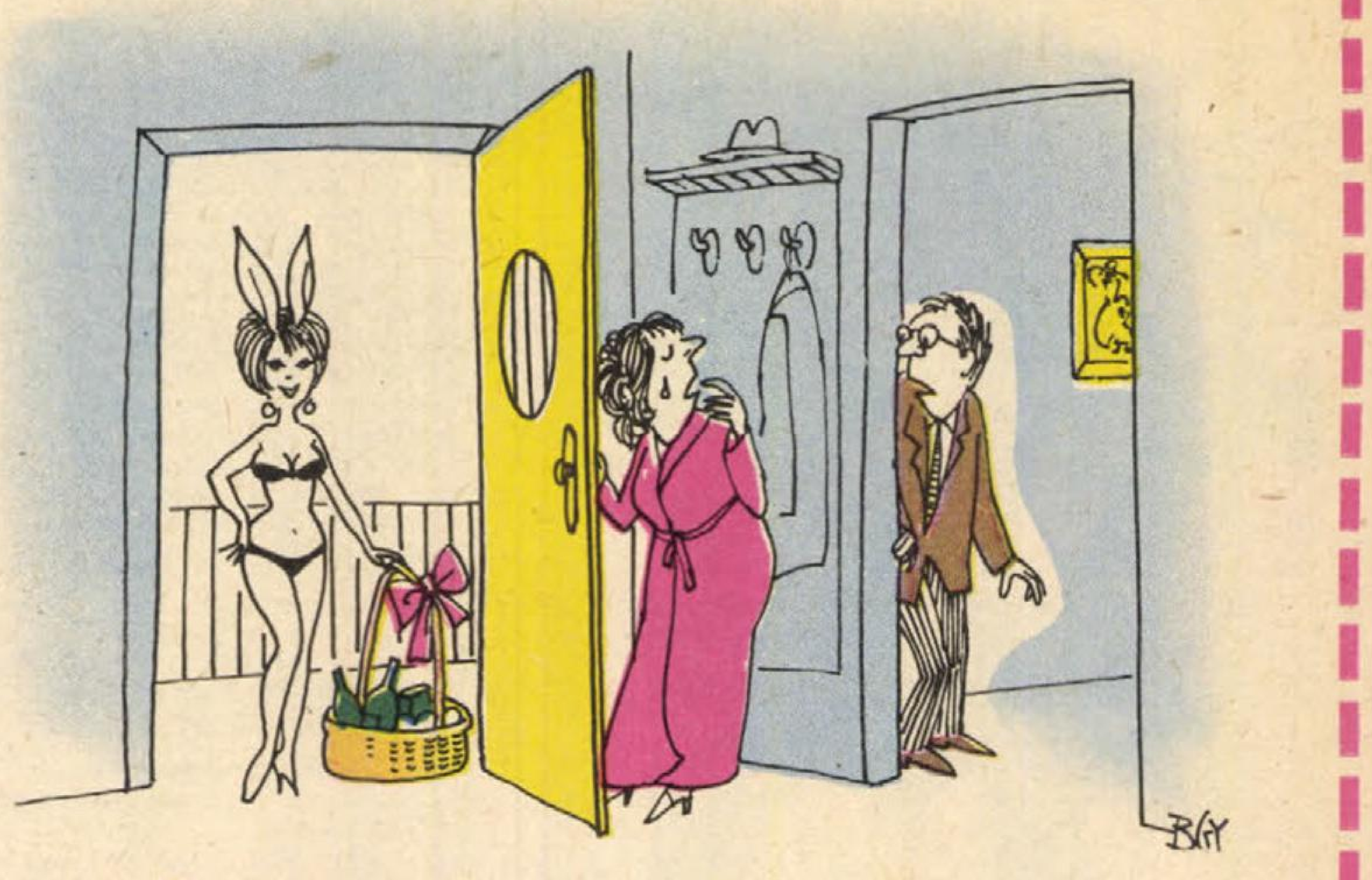
— Nem akarom öregíteni a szomszédok előtt, akik nem tudják, hogy már ilyen idős lánya van.

G. Sz.

RÉSZEGSÉG

CSALÓDÁS

– És én azt hittem, hogy én vagyok a te kis nyuszikád!

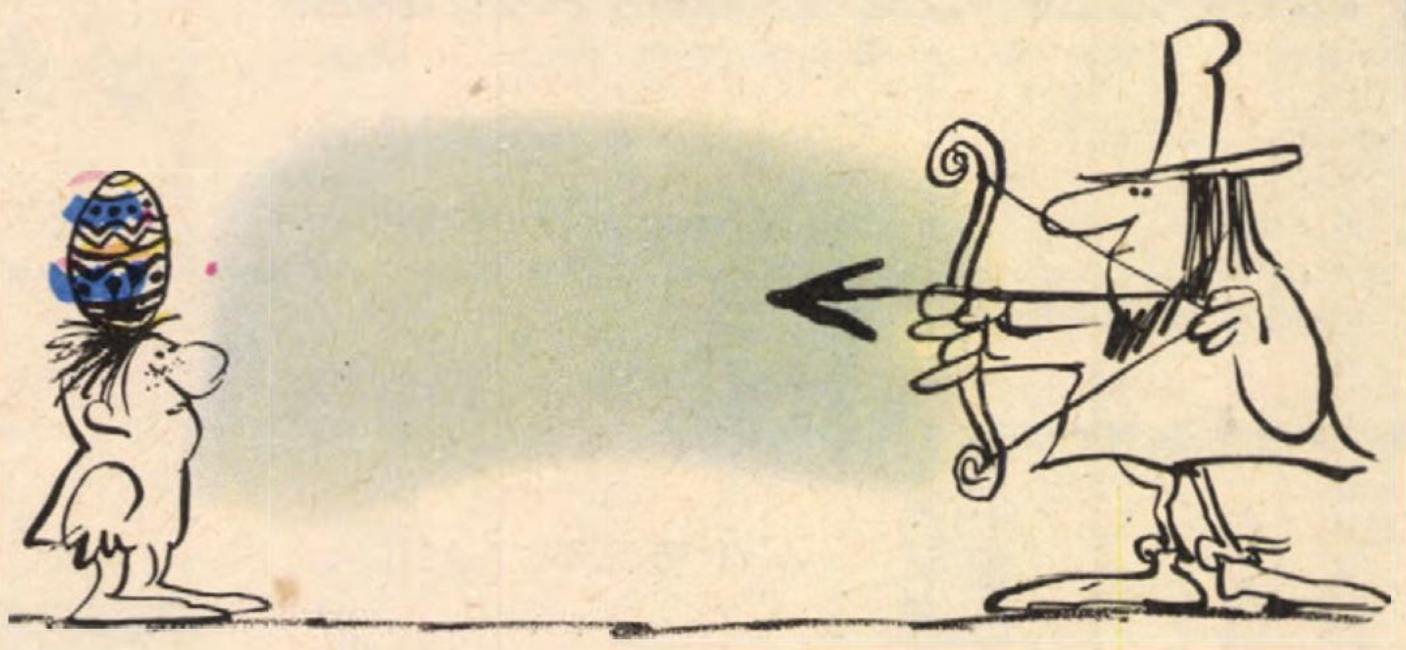
HÚSVÉT

KÉNYES ASSZONYKA

– Én elhiszem, hogy utálod a pacsulit, de így mégsem fogadhatod a locsolókat!...

HÚSVÉTI TELL VILMOS

HADITERV

– Itt kezdjük a locsolást!...

a világ anekdota kincséből

Rezzonico bíboros megbízta Antonio *Canovát*, a hírneves olasz szobrászt, hogy a római Szent Péter székesegyház számára készítse el XIII. Kelemen pápa emlékművét.

1792 nagypéntek napján a hívők zsúfolásig megtöltötték a hatalmas templomot, s Rezzonico bíborossal, valamint a megjelent *VI. Pius* pápával együtt lelkesen készültek az emlékszobor felszentelésére és az alkotó művész ünneplésére.

A felszentelés percei már közeledtek, ám az alkotó művészt még mindig nem sikerült megtalálni. Canova ugyanis kíváncsi volt az emberek bizalmas véleményére, ezért álruhát öltött, elvegyült a tömegben, s a toprongyos, torzonborz csavargó maszkjában senki nem ismerte fel. Az álcázás olyan tökéletes volt, hogy mikor odasodródott Rezzonico bíboros közelébe, a főpap undorral húzódott tőle és néma intésére egy pápai testőr nyakon csípte a „mocskos lazzaronit" és kitaszigálta a templomból.

— *Hol lehet Canova?* — türelmetlenkedett a szoborszentelésre készen álló kardinális, s a szobrász egyik beavatott tanítványa földig hajolva, riadtan dadogta:

— *Éppen most hajíttatta ki Eminenciád a San Pietro kapuján... Ha messzire nem kergették, talán még utolérem...*

*

Heinrich *Heine*, a Párizsban élő nagy német költő, az egyik boulevardon sétált, s egy sarkon szembekerült egy sötétruhás, ahogy mondani szokták: művészkülsejű férfival. Heine megállott és a fal mellé húzódott, hogy elengedje maga mellett a szembejövő idegent, de az illető ugyanakkor ugyanezt cselekedte. Egy pillanatig egymás tükörképeként álltak a falnál, aztán Heine kicsit oldalra lépett, hogy teret adjon, ám a másik szinte lemásolta mozdulatait, s így mindketten újra szemtől-szembe találták magukat.

Most hosszabb dermedt mozdulatlanság következett, amelyből a német költő tért hamarabb magához.

— *Uram!* — szólította meg az idegent —, *ami itt lejátszódott közöttünk, önkéntelenül arra mutat, hogy karakterünk sok tekintetben egyezik, sőt, nem kétlem: tökéletesen meg tudnók érteni egymást. Használjuk ki a véletlent, amely így összehozott bennünket, s legyünk barátok. Nevem Heinrich Heine, s hivatásom szerint költő vagyok.*

Az ismeretlen elnevette magát és parolára nyújtotta kezét:

— *Nevem Alfred de Musset* — mondotta —, *s ha hihetünk a hírnek, én is költő vagyok a javából. Legokosabb, ha együtt folytatjuk a sétát...*

És hirtelen lendülettel belekarolt Heinébe.

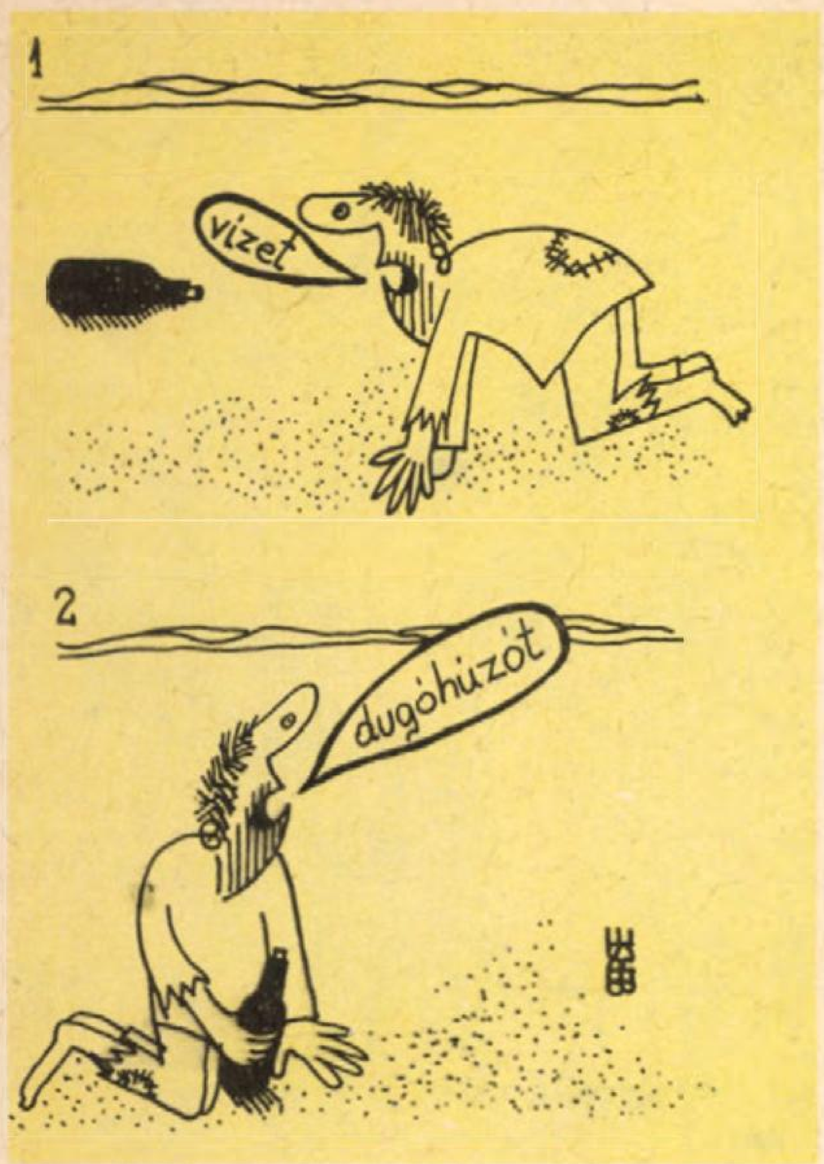
Ivan Szergejevics *Turgenyev*, a XIX. század kiváló orosz regényírója, betért egy zsúfolt párizsi vendéglőbe, ahol csak nagynehezen talált helyet egy asztalkánál. Már hozzáfogott az ebédhez, amikor megjelent a vendéglőben egy peckes francia generális, körülnézett, s felfedezte a magányosan üldögélő írót. Odafurakodott elébe, megállt és várta, hogy a „civil" felkeljen és átadja a helyét. Ám, minthogy ez nem történt meg, s a vendég nyugodtan tovább táplálkozott, a generális kötekedő hangon megkérdezte:

— *Uram, meg tudná-e nekem mondani, hogy mi a különbség az ember és az állat között?*

— *Természetesen* — felelte szelíden Turgenyev. — *Az ember ülve eszik, az állat pedig állva.*

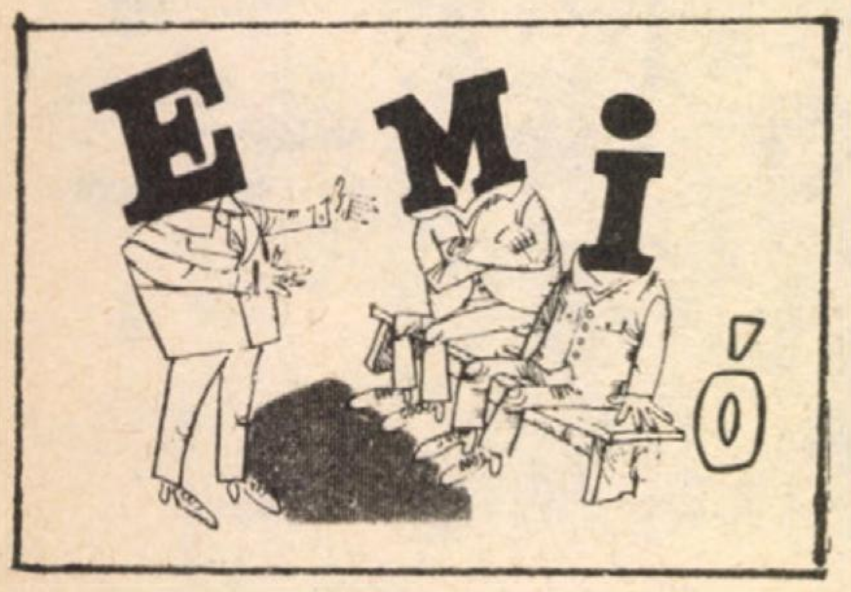
Békés István feldolgozása

TELHETETLENSÉG

RÉBUSZ

221. rejtvényünk megfejtése:

Egyetemi hallgató

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Huszár Zsolt, Bp. VIII., Baross u. 123.

Marsovszki András, Békéscsaba, Tolnai u. 4/b.

Hrebicsek Etel, Bp. XIII., Gyöngyösi u. 4.

223. REJTVÉNYÜNK

LÁÓ

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb április 10-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

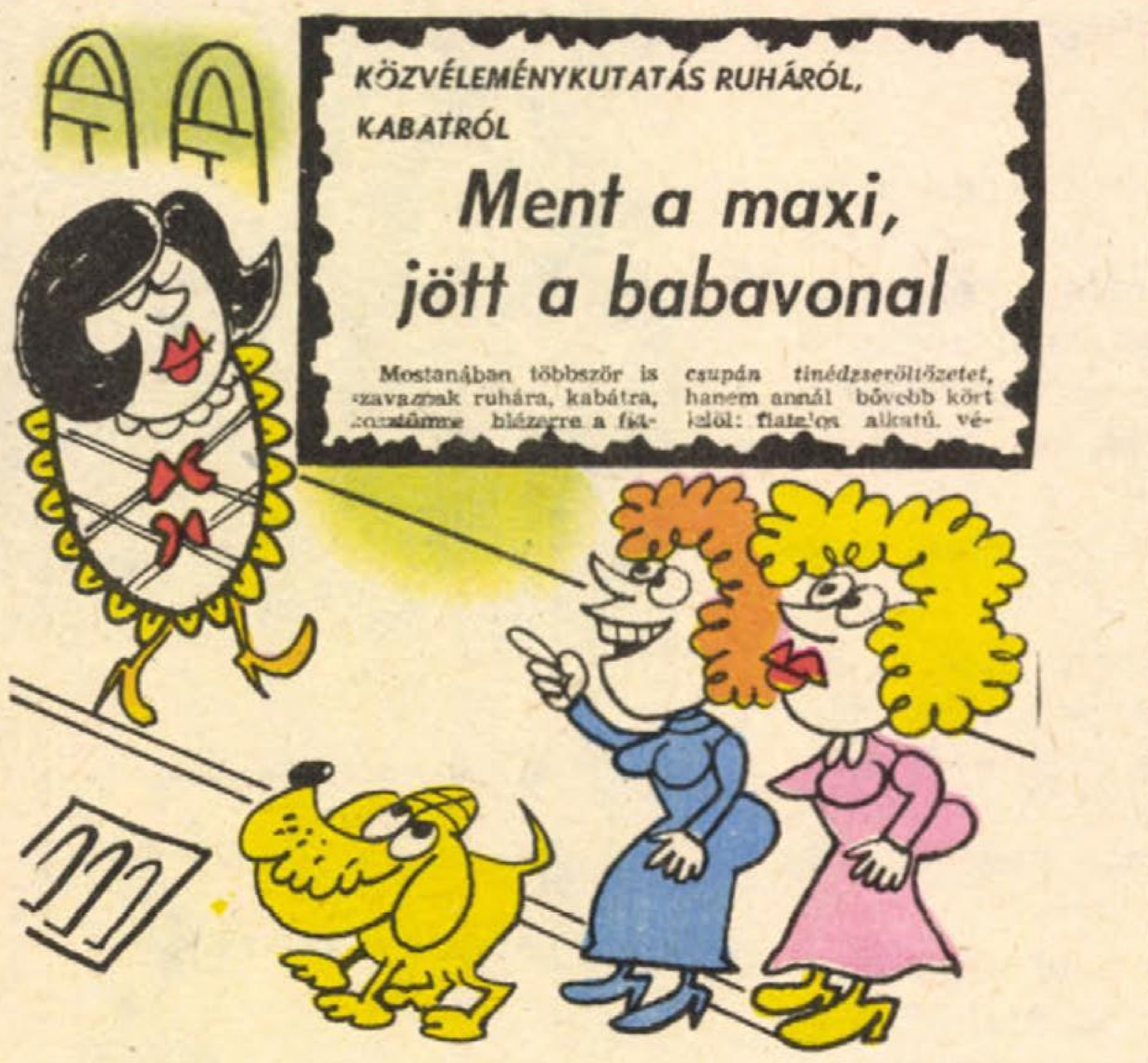
Fülöp György rajzai

– Uraságod nagyon kényes. Azért, mert mintapályaudvar vagyunk, nem hívhatom ide énekelni a Tito Gobbit.

– Nagy ég, Pistike, mi van nálatok?
– Szülők vitafóruma.

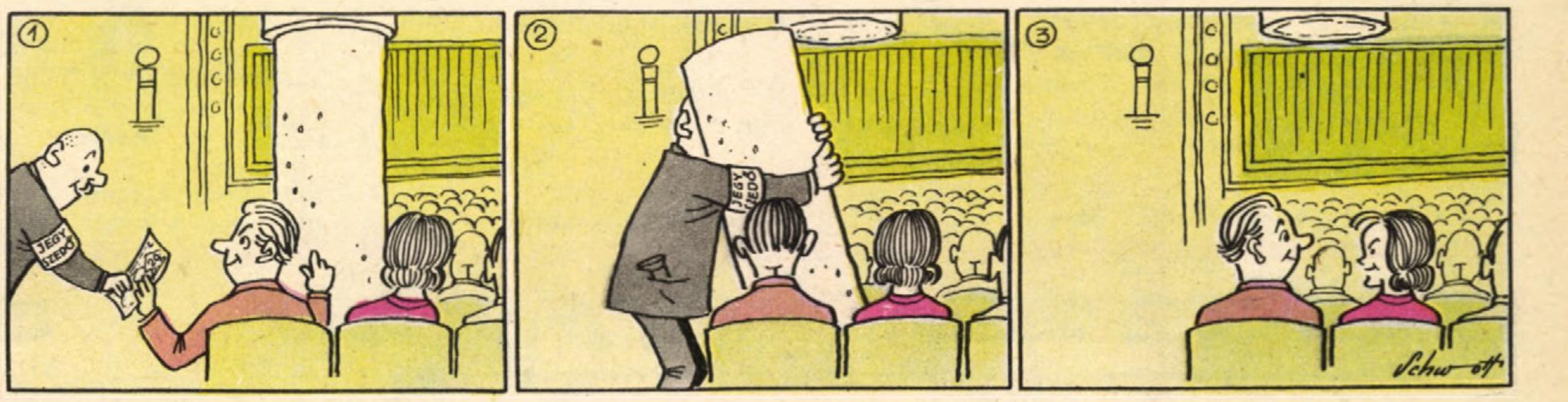

– Ez a Manci mindig a legújabb divat szerint öltözik.

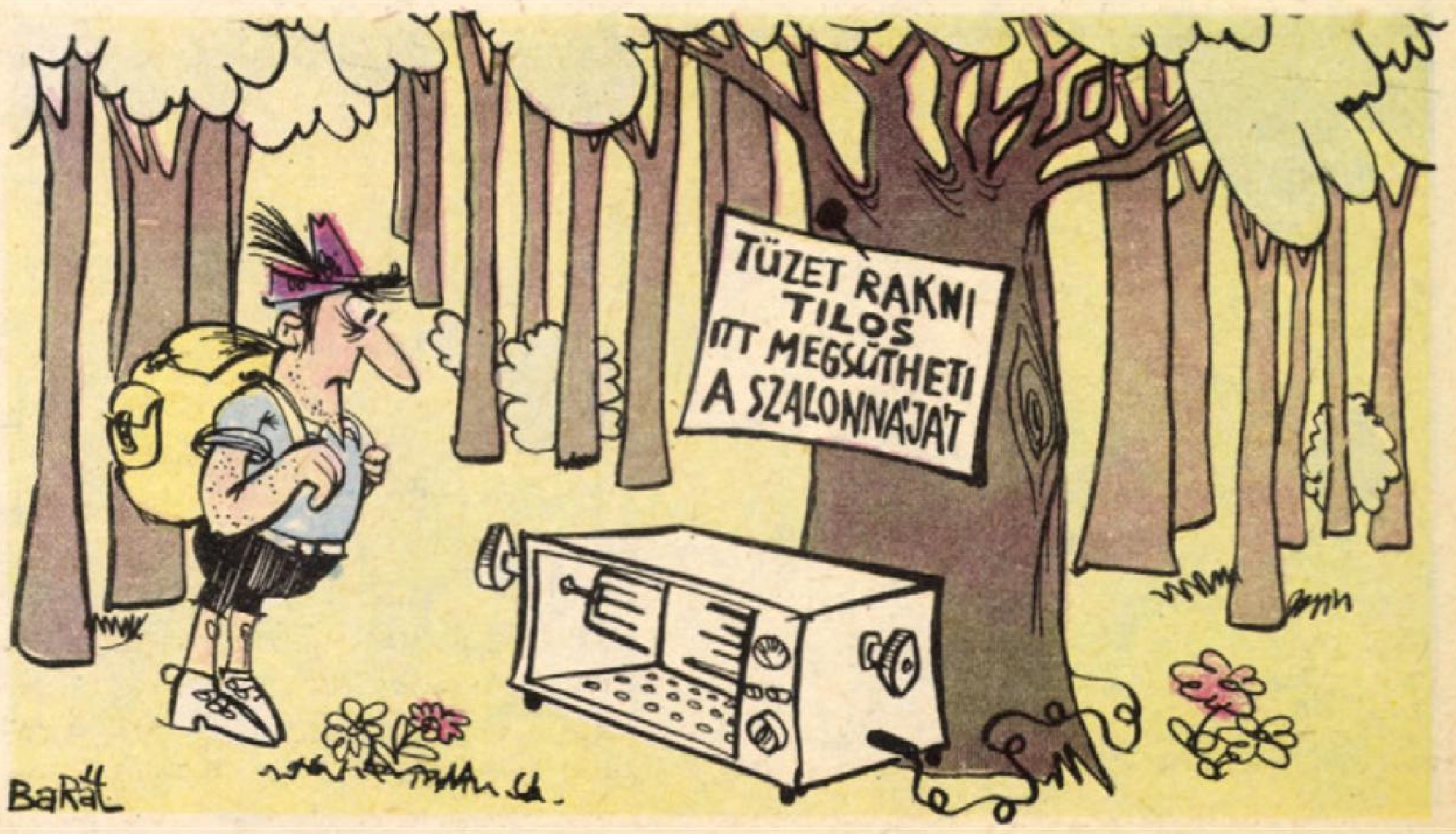

– Megfigyelőként veszek részt...

A PÉNZ CSODÁKAT MŰVEL

ERDŐVÉDELEM

ODAADÓ JÓ BARÁT

Ezt a kis történetet a londoni „Daily Mirror"-ban olvastuk:

Richard Temple, az ismert bűnügyi regényíró meglátogatta beteg barátját a kórházban. Megkérdezte tőle:

– Mit hozhatok neked?

– Gyümölcsöt, ha lennél szíves!

– Jó, hozok! És?

– Valami innivalót!

– Jó, hozok! És?

– Valami jó könyvet!

– Jó, írok egyet!

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-14 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Fel. vez.: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

JOGOS FELHÁBORODÁS

– Micsoda? Csak most mondja, hogy a B betűs ügyfelek kérelmei nem magához tartoznak?...

KISVÁROS

– Ünnepségsorozat pedig lesz! Most már csak azt kell kitalálnunk, hogy kinek az emlékére!

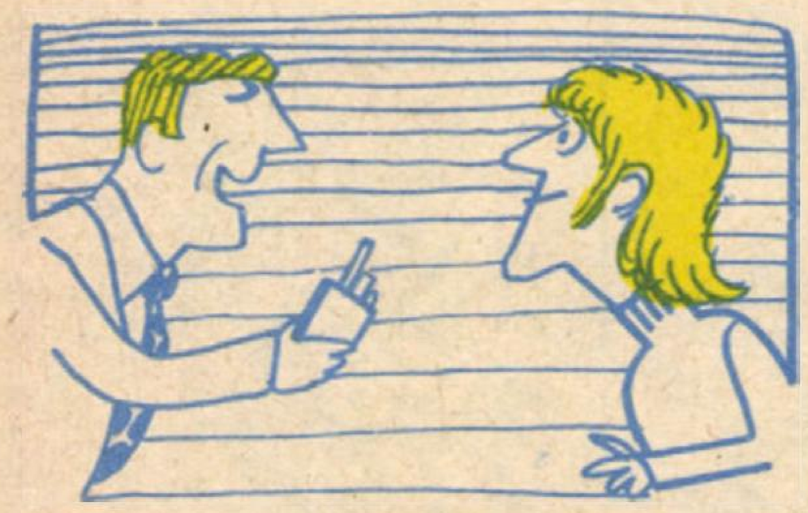
PÁRBESZÉD

— Parancsolj velem, apám!

— Foglalj helyet, fiam! Beszélgessünk, mint férfi a férfival. Rágyújtasz?

— Mátra? Kóstolj meg inkább egy Philip Morrist.

— Köszönöm. Térjünk a tárgyra. Modern apa vagyok én?

— Klassz vagy.

— Begubózott mókusnak tartasz engem, vagy olyan apának, aki ért a fiatalok nyelvén?

— Menő fej vagy, apa.

— Teljesítenéd egy nagy kérésemet?

— Ha módomban áll, szívesen. Felvételizzek az egyetemen? Ahogy óhajtod. Menjek gyárba melózni? Nagyon szívesen. Szakítsak a szerelmemmel? Ahogy parancsolod. Az apám vagy, és tudom, hogy jót akarsz nekem.

— Ebben biztos lehetsz. Megmondom tehát kertelés nélkül, miről van szó.

— Ki vele!

— Fiacskám, a kedvemért menj el a borbélyhoz... Hol vagy? Hahó! Az ég szerelmére, gyere vissza! Hallgass végig! Nem kívánom, hogy rövid hajad legyen. Maradjon a beat-fazon, de egy kicsit vágass le a hajadból.

— Apa, bármit kérhetsz, csak ezt ne...

— Csak egy icipicit. Most a derekadig ér a hajad, hosszabb, mint Csillag Annának a régi hirdetésen. Ha a negyven centiből, mondjuk, levágatsz öt centit, még mindig marad harmincöt centi.

— Azt akarod, hogy kiröhögjenek a srácok, a barátaim? Úgy menjek végig az utcán, hogy ujjal mutogassanak rám az ismerőseim?

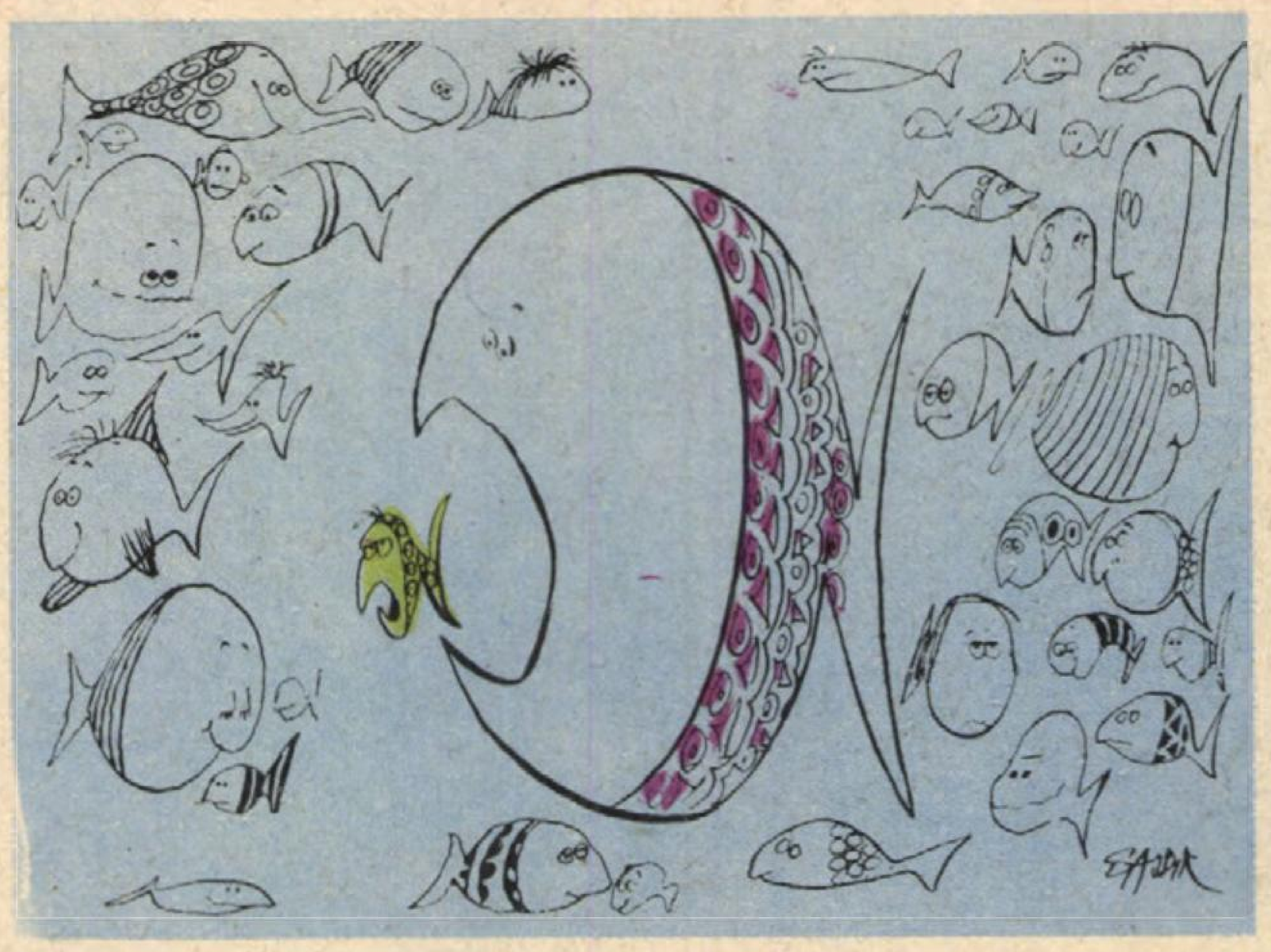
— Csak egy centit!

— Soha! Inkább világgá bujdosom!

— De hát ez borzasztó! Akkora bozontod van, hogy nem is hasonlítasz már rám, a tulajdon atyádra.

— Tudok egy megoldást, hiszen modern apa vagy: növessz te is beat-frizurát!...

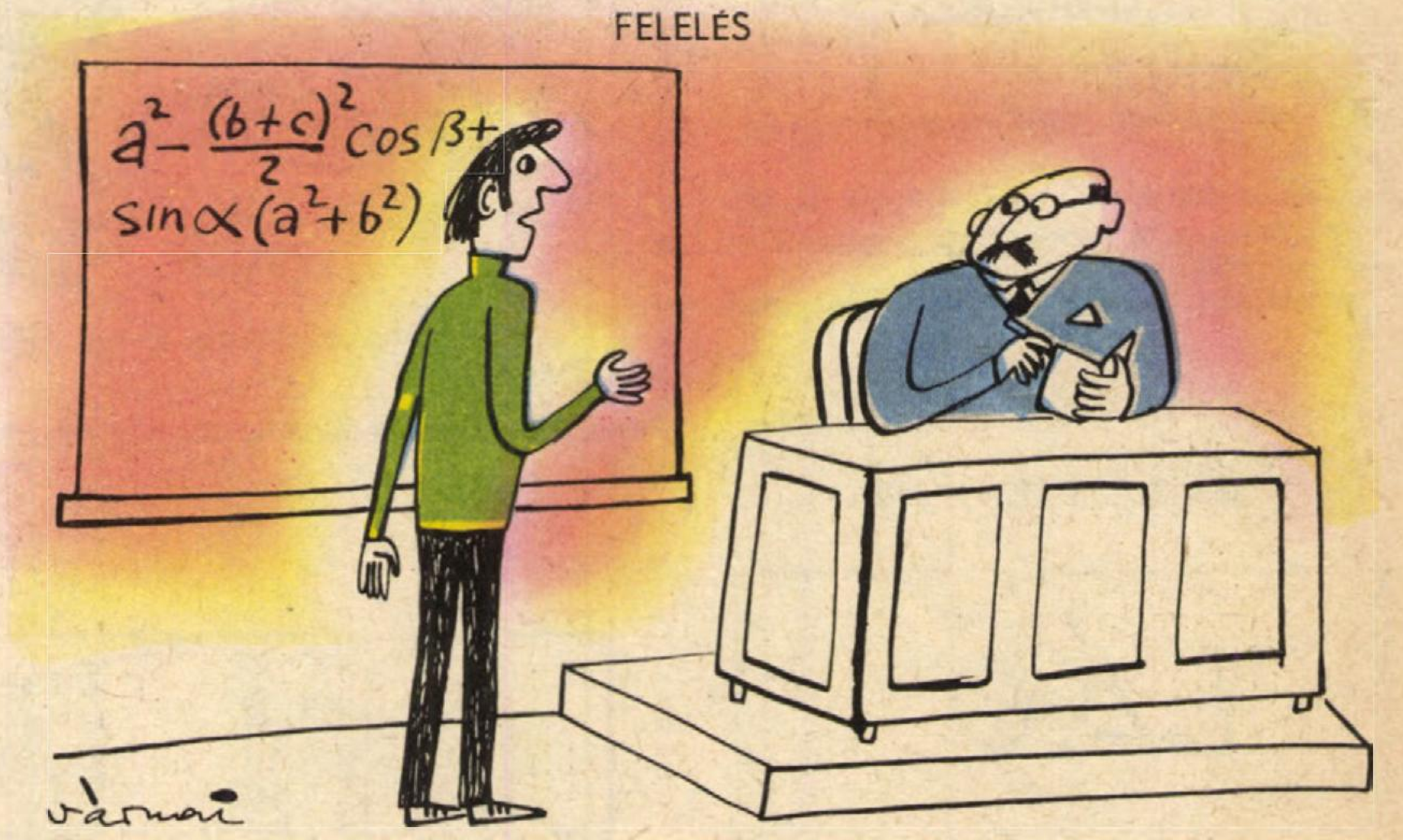
Galambos Szilveszter

A TENGER MÉLYÉN

– Megőrült? Nekem egy cápa a nagybácsim!

FELELÉS

– Gondoljon arra, tanár úr, hogy egy rossz osztályzat mennyire elidegeníthet engem ettől a tantárgytól!...

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

VILLON

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

